Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Novembre 2012 · núm. 144· 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

No deixem que el capitalisme arruïni les nostres vides!

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 144 · Novembre 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

No deixem que el capitalisme arruïni les nostres vides!

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt.mollet.vo@gmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, cgtrubi@gmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Editorial

L'èxit de la vaga general del 14N ens marca el camí a seguir

Per a la CGT, la vaga general del 14N ha estat un èxit inqüestionable com a vaga general, laboral, social, de consum i ciutadana, cobrint totes les perspectives previstes. D'una banda, el 14N ha estat una vaga general laboral molt important atès que milions de treballadors i treballadores l'han secundat, podent parlar-se d'un seguiment proper al 90% en els principals sectors industrials, automoció, petroquímiques, transports per terra, mar i aire, telecomunicacions, construcció, serveis públics, educació, sanitat, televisions,...

Així mateix, la vaga general del 14 N ha estat un èxit des del punt de vaga de consum, havent tancat un percentatge proper al 60% del petit comerç i la població majoritàriament no ha acudit als comerços i botigues, demostrant que seguim tenint dignitat.

La vaga general del 14N també ha estat un èxit com vaga social a nivell de presència en el carrer, les manifestacions que es van celebrar al llarg de tot l'estat espanyol ha estat molt majoritàries integrant a la majoria de la població que ha fet vaga i a qui no han pogut fer-la per estar sense treball, ser pensionista, estar desnonat, ser jove sense expectatives ni futur o per la comprensible por a represàlies de l'empresariat i els seus directius. L'assistència en les manifestacions convocades va ser massiva i deixava clar, sense cap tipus de dubte, que el poble està en el carrer rebutjant les polítiques de reformes, de retallades, d'ajustament, de pagament del deute, les polítiques antisocials de falta de llibertats, les polítiques repressives i autoritàries. La vaga general del 14 N ha estat també una jornada europea a l'haver-se convocat vaga general amb èxit a Portugal, Grècia, Itàlia, Bèlgica, Malta, Xipre i jornada de mobilitzacions en la pràctica totalitat de països d'Europa, donant un primer pas en el procés de mobilització coordinada internacionalista.

Des de la CGT volem denunciar la criminalització que el Govern del PP i els governs autonòmics van fer dels piquets informatius, de les organitzacions sindicals i socials, mandatant a la policia perquè provoqués impunement a les i els treballadors, detinint i actuant violentament contra les i els manifestants o els reporters gràfics, acorralant fins i tot a les pròpies seus dels sindicats de la CGT com va succeïr a València, Sevilla i Madrid. També cal destacar la violencia policial produïda en diverses manifestacions, provocant desenes de ferits i detinguts.

La CGT advertim al(s) Govern(s) que no pot jugar amb el poble, que no pot riure's de les seves necessitats com persones, trepitjant els seus drets, perquè aquest poble sabrà defensar-se de qui l'humilia i sabrà reconquistar el que li han arravassat.

Per a la CGT, aquesta vaga és un pas més en pro de la mobilització permanent pel canvi de model econòmic, social, polític i mediambiental. Després del 14N, la lluita seguirà però ja estem millor preparats, i seguirem treballant colze a colze amb el sindicalisme combatiu i els moviments socials.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"L'existència i la continultat del grup em sembla important, sobretot en un país tan marginat i miserable com el nostre"

Joan Guinjoan

REPORTATGE

Les dones estem especialment afectades pels danys que el capitalisme genera en la societat, perquè el patriarcat és un pilar bàsic que sosté el model social d'explotació

Amb la crisi s'accentuen les problemàtiques de les persones

Dona, crisi i mercat de treball

La crisi econòmica té rostre femení

Elena Idoate

El capitalisme està aprofitant la crisi per atacar frontalment les condicions de vida de les classes populars i agredir els drets de les dones. El nostre sistema de protecció social dóna un pes molt important a les prestacions contributives, i moltes dones en queden fora.

La crisi econòmica ha suposat una aturada "en sec" d'aquells mecanismes que havien permès el creixement del capital: la bombolla immobiliària, les finances desenfrenades, la precarització del treball i dels salaris, etc. Els "èxits" econòmics de l'economia capitalista comporten un fracàs estrepitós a nivell social. La mercaderia ha guanyat més espai en la societat i s'han fet molts beneficis, principalment especulatius, però la desigualtat i la pobresa han esdevingut aclaparadores i la vida quotidiana de la majoria de la població, molt més difícil. Totes les problemàtiques, algunes d'elles invisibles, tenen un rostre femení, com la feminització de la pobresa o la crisi de les cures. Temes que requeririen un desenvolupament ampli.

Les dones estem especialment afectades pels danys que el capitalisme genera en la societat, perquè el patriarcat és un pilar bàsic que sosté aquest model social d'explotació i polarització. Per això, la crisi està tenint una cara especialment cruenta per a les dones. A més a més, l'estratègia marcada des d'una classe dominant enfortida està destruint unes estructures socials, aconseguides amb molts anys de lluita, que protegeixen les condicions de vida de les classes populars, de les quals les dones som més dependents. L'impacte que la crisi econòmica està tenint en les dones es pot apreciar des de diferents àmbits, que se superposen i ens afecten des de diferents vessants.

La destrucció de feina

Una de les esferes: la producció mercantil. L'aspecte més destacat a casa nostra és l'elevadíssima destrucció de llocs de feina, que són els que aporten els recursos monetaris a les llars. S'ha donat molta rellevància al fet que l'atur impacta més entre els homes que les dones. A Catalunya, la taxa d'atur masculina supera la femenina, quan la situació estructural ha estat tradicionalment inversa. Com que són més aviat els homes els que es queden sense feina, aparentment semblaria que hi ha un canvi de rols de gènere i que són ells qui "retornen a la llar". Però en realitat, no hi ha aquest impuls de canvi. Es tracta d'una qüestió sectorial: l'epicentre de la crisi ha estat l'ensorrament de la construcció, i també ha sortit molt tocada la indústria, ambdós sectors molt masculinitzats.

El 85% dels llocs de treball perduts amb la crisi eren masculins, i aproximadament la meitat eren de la construcció i un terç de la indústria. Per a la supervivència familiar, dones que estaven inactives han tornat a treballar fora de casa, però no ocupant els llocs dels marits o fills, sinó a treballs molt més precaris. Tot i això, les dones continuen tenint una taxa superior d'inactivitat i s'ha frenat a la meitat el ritme d'increment de l'activitat femenina. Al mateix temps, els canvis en la legislació, que donen una gran capacitat a l'empresari per canviar la jornada laboral i els horaris, amenacen la participació laboral de les dones: quan la feina i tenir cura de la canalla i la gent gran són incompatibles, generalment no es dóna aquest "canvi de rols".

Polítiques decantades cap al capital

Una altra esfera és la protecció social, que ocupa un lloc important en les condicions de vida de les classes populars. Amb les retallades veiem que, actualment, les polítiques públiques estan absolutament decantades cap als interessos del capital. Les principals perjudicades per les retallades socials som les dones. D'una banda, perquè els col•lectius laborals dels serveis públics i socials estan altament feminitzats. I de l'altra, perquè en som les principals usuàries. Per exemple, el 67% de les persones beneficiàries de la Llei de Dependència eren dones, perquè vivim més anys, i el 45% de la despesa es destinava a les treballadores familiars, majoritàriament dones, perquè ens encarreguem de la cura de la gent gran.

La taxa de pobresa femenina és més alta, amb la qual cosa demanem més ajuts. També hem de tenir en compte el biaix de gènere que té el nostre sistema de protecció social, perquè dóna un pes molt important a les

prestacions contributives -pensions i atur- i depenen de les cotitzacions. Les dones generalment tenim prestacions de menor quantia, bé perquè hem cotitzat menys temps i per menys diners o bé perquè adquirim el dret a les prestacions per altres vies "indirectes", com ara les pensions de viduïtat i els subsidis.

Àmbit privat i treball no remunerat

L'esfera domèstica roman en l'àmbit privat de les persones i és invisible de portes enfora. En la societat capitalista i patriarcal, gran part de les necessitats de reproducció social es cobreix en l'àmbit domèstic. S'individualitzen les necessitats, mancances i problemes de les persones, tot i que la naturalesa d'aquests siguin comuns: afecten tothom, i s'originen en una estructura social que supera els individus. S'assigna a la família patriarcal tot tipus de tasques domèstiques, i la dona és l'encarregada de realitzar tot aquest treball de manera no remunerada i sense una consideració socialitzant, perquè es fa en l'àmbit privat. Amb la crisi, s'accentuen les problemàtiques de les persones, i requerim moltíssima més ajuda, que continua fent la dona en el marc de la família patriarcal. Malgrat que les dones s'hagin incorporat al món laboral i molts homes, o bé estiguin més a casa perquè no tenen feina, o bé hagin assumit tasques domèstiques, ha augmentat molt poc la dedicació masculina a feines no mercantils.

En canvi, s'han incrementat molt les tasques de les dones per als membres de la seva família, i fins i tot d'altres. El treball domèstic femení està cobrint bona part de tot allò que s'obtenia a l'esfera mercantil, abans de la reducció d'ingressos salarials, i al sector públic, abans de les retallades. Les dones estan suportant el pes de l'ajustament.

El conjunt d'elements que estan provocant un atac frontal als drets de les dones i als avenços de la lluita feminista no s'acaben aquí. Però amb tot això n'hi ha prou per afirmar que, amb la crisi, el capitalisme està atacant durament les condicions de vida de les classes populars, i ho fa aplicant les estructures patriarcals, de vegades fent-les més agressives, i en altres casos, les reinventa.

** Article d'Elena Idoate, del seminari d'economia crítica Taifa, publicat al núm. 124 de la revista "Carrer" de la FAVB*

Dona i Mercat Laboral: com ens afecten la crisi i les retallades?

Isabel Pérez Ortega, Secretaria de la Dona Comitè Confederal de la CGT

Més del 15% de dones cobren menys del SMI - congelat- davant un 5,6% d'homes. La pujada de l'IRPF penalitza aquestes rendes baixes (uns 25 € més anuals per salaris inferiors a 1000 €). La congelació de les pensions incideix en un 44% de vídues enfront d'un 12% de vidus. A més, estan les retallades assistencials i de drets, el tancament de centres d'acollida a maltractades,

Les dones històricament suportem taxes més altes d'atur i ocupació precària que els homes. Tot a causa de la societat masclista i patriarcal en què vivim.

Amb l'aprovació de l'acord entre sindicats i empresaris del II Acord per a l'ocupació i la negociació col•lectiva 2012, 2013, 2014, es feia un pas més en la precarització del treball, aprovant la conversió de contractes de temps complet a temps parcial, si l'empresa ho necessita, basant-se en criteris organitzatius, econòmics o de producció. A qui creiem que afectarà més aquesta mesura, als homes o a les dones? Es preveu una tornada als esquemes tradicionals, dels que sembla que anava sortint a poc a poc, la dona treballant a temps parcial, compaginant amb les tasques domèstiques o de cures.

Les retallades assistencials, bé per congelació de la taxa de reposició en el sector públic, bé per falta de subvencions a les associacions que fan la feina que s'hauria de prestar des de l'administració, són un altre punt important de precarietat que afectarà directament a les dones: les retallades en dependència, en ajuda a domicili, en escoles infantils, en menjadors escolars … Tot això repercuteix negativament en els interessos de les dones, ja que són les que en últim terme deixaran els seus treballs o a reduir les seves jornades o acceptar treballs precaris per poder compaginar amb les cures.

Altres retalls importants que ens

afecten: el tancament de centres d'assistència a dones víctimes de violència de gènere, la suspensió dels concerts amb les clíniques privades que realitzen les interrupcions voluntàries de l'embaràs que no es volen fer en hospitals públics…

Des de l'estat i les organitzacions sindicals institucionals no s'ha fet res per impulsar la conciliació ni la igualtat. Com a exemples tenim la manca d'informes d'impacte de gènere (obligatoris per la Llei d'igualtat) de les diferents lleis i reformes aprovades i la suspensió del permís de paternitat de quatre setmanes que hauria d'haver entrat en vigor aquest any.

I com a guinda, la congelació del salari mínim. El desvergonyiment no té límits, quan el van aprovar deien des del govern que a penes afectaria unes 100.000 persones. Només com a treballadores de la llar hi ha unes 700.000 persones, més del 90% dones, que el salari es regeix pel SMI.

Segons l'última enquesta d'Estructura Salarial (2010), hi ha més d'un 15% de dones que cobren menys del SMI davant un 5,6% d'homes.

I si sumem a això la pujada de l'IRPF, que penalitza a les rendes baixes (uns 25 € més anuals per salaris inferiors a 1000 €) i afegim la congelació de les pensions (hi ha un 44% de vídues enfront d'un 12% de vidus), tenim la immensa sort de ser les guanyadores del concurs "precaritzi seva vida a través de la legalitat."

Concloent, el panorama amb què ens trobem obliga a crear obligats vincles de dependència, de la dona amb l'home, reduint la seva autonomia, independència, arribant a un estatus similar al model tradicional familiar, patriarcal, de submissió, i en moltes ocasions de violència vers les dones…

Situació de la lluita per la igualtat entre homes i dones a l'estat espanyol

Les polítiques d'igualtat no han avançat prou feines des que es va aprovar la Llei d'Igualtat l'any 2007. Les empreses de més de 250 treballadors, majoritàriament, negocien plans d'igualtat perquè és obligatori que ho facin, però els buiden de contingut i després, no es compleixen. En molts casos, ni tan sols s'arriba a constituir la Comissió d'Igualtat a l'empresa.

Aquesta crisi ha estat un moment magnífic per haver fet bones polítiques de repartiment, tant de treball com de riquesa, igualitàriament. Però no l'han sabut aprofitar.

En el llibre "Desiguales. Mujeres y hombres frente a la crisis financiera" (Icaria 2010) Lina Gálvez i Juan Torres posen en relleu que la discriminació que pateixen les dones ha estat un dels factors que més ha ajudat a generar la crisi, en la mesura que s'ha incrementat la desigualtat que està a l'origen.

El mateix Estat s'ha preocupat de maquillar les seves polítiques desigualitàries, incomplint la pròpia Llei d'Igualtat, no havent fet un sol informe d'impacte de gènere per a cap de les lleis i reformes que s'han aprovat des de l'any 2010.

Som moltes les organitzacions socials i sindicals que seguim lluitant per la igualtat efectiva entre homes i dones. La violència de gènere és un clar indicador de les desigualtats de gènere que segueixen existint, en considerar les dones com a propietat de l'home, sense drets, sense veu.

Prioritats i estratègies de CGT per millorar la situació de les dones

Des de la CGT i a través de la Secretaria de la Dona s'impulsen campanyes transversals a tot el sindicat sobre igualtat, llenguatge no sexista i contra la violència de gènere.

Fem campanyes per als dies clau per a les dones en què reivindiquem igualtat com a treballadores i com a dones, el 8 de març i el 25 de novembre, contra la violència masclista i patriarcal, campanyes que es realitzen a nivell estatal i de cara a tota la societat, participant en diferents plataformes i coordinadores, i també en solitari.

Les nostres propostes i sobre el que treballem homes i dones de la CGT són:

* A les empreses, negociació de plans d'igualtat, aportant idees i mesures reals i que poden realitzar (una altra cosa és que siguin acceptades per l'empresa) per a la igualtat efectiva entre homes i dones.

* Conscienciar en els nostres treballs, tant a treballadors com a empresàries de la necessitat de posar la vida al centre, la cura que les persones necessitem donar i rebre.

* Al carrer, reivindicant la igualtat i lluitant contra l'ocupació submergida com pot ser en el sector de treballadores de la llar.

* Reivindicació de drets fonamentals per a les dones: llibertat per decidir sobre el nostre cos, dret a l'avortament lliure i gratuït, lluita contra la violència masclista i patriarcal, dret a una orientació sexual lliure i sense discriminació de cap tipus.

I tot això des de l'autonomia que com CGT tenim de cap poder estatal, sense subvencions per als nostres projectes i amb la militància com a principal factor humà.

L'economia informal: altra vegada una qüestió de sexe

Bibiana Medialdea

En aquesta anàlisi sobre la relació entre treball negre i divisió sexual del treball, l'autora analitza les xifres sobre economia submergida i la seva relació amb l'asimètrica distribució de tasques en la societat capitalista.

Escoltem contínuament que l'economia informal és una xacra per a la societat; i és cert. Es tracta d'una activitat econòmica que no aporta al col•lectiu i que condemna a situacions de precarietat indigna a qui la realitzen. Aquest tipus d'activitats no paga impostos ni cotitzacions a la seguretat social. Per altra banda, les persones que treballen en aquestes condicions solen rebre salaris per sota del mínim legalment establert, sofreixen l'absència total de garanties sobre les seves condicions laborals (horaris, vacances, treball infantil, normes de seguretat, etc.), manquen dels drets associats al contracte laboral (atur, baixes, indemnització per acomiadament, pensions, etc.), i tenen serioses dificultats per a organitzar-se.

I no es tracta, ni de bon tros, d'un fenomen marginal. Segons un estudi de la Fundació de les Caixes d'Estalvis (FUNCAS) el 21,5% de l'activitat econòmica de l'Estat espanyol seria informal. L'Organització Internacional del Treball (OIT) calcula que entorn del 69% dels llocs de treball a Amèrica Llatina (dos de cada tres) són informals. Podem dir per tant que, per exemple en el nostre país, entorn d'un 20% dels treballadors i treballadores sofreixen aquesta situació de desprotecció? No. Ni l'activitat econòmica no regulada es limita als percentatges que faciliten els estudis especialitzats, ni la seva realització, amb tot el que comporta de salaris més baixos i absència de garanties i drets, afecta per igual a dones i homes.

Majoria de dones

Pel que fa al treball no regulat però remunerat (únic àmbit reflectit per les xifres oficials), igual que succeeix en totes les formes precaritzades d'ocupació, la presència femenina és aclaparant. Això es deu, d'una banda, a la concentració de dones en activitats propícies a la informalitat: hostaleria i restauració, ocupació domèstica, treballadores del sexe, serveis socials (especialment atenció a persones depenents), treball en el propi domicili, comerç minorista, neteja per a locals, sanitat privada o educació infantil. Per exemple, a Amèrica Llatina es calcula que el 50,1% de les treballadores no agrícoles pertanyen al sector informal, enfront del 44,1% de treballadors.

A més, les treballadores també són víctimes de la "informalitat encoberta" en tots els sectors econòmics. Un cas paradigmàtic és el de "les falses jornades parcials", que es corresponen

en realitat amb jornades completes que duen associades, això sí, salaris i drets parcials. La feminitzacin de la informalitat en el mercat laboral no és més que un símptoma addicional de la posició subalterna que, en coherència amb la divisió sexual del treball que vertebra les nostres societats, ocupen les dones. I la informalitat no fa més que aprofundir aquesta posició de desavantatge: si el salari de les treballadores formals llatinoamericanes representa un 64% del masculí, en l'àmbit informal aquesta proporció baixa fins al 52%.

El treball reproductiu

Per altra banda, la ingent quantitat de treball no remunerat però necessari (treball reproductiu) no deixa de ser una borsa enorme de treball informal, en la seva pràctica totalitat femení, i no recollit per les estadístiques. La consideració del treball reproductiu –domèstic i de cures– realitzat en l'àmbit privat és un tema conflictiu.
Pensem primer en una societat plenament igualitària, en la qual aquestes tasques es repartissin de forma equitativa entre les persones adultes de la unitat de convivència –condicions necessàries per a assolir-lo: jornades laborals més curtes i serveis públics complets i de qualitat–. En aquest cas, és assenyat sostenir que la major part de les persones adultes seria capaç de sostenir el treball reproductiu que precisen elles i el seu entorn personal més proper. És a dir, en la majoria dels casos no seria necessari, ni desitjable, recórrer a la mercantilització d'aquests treballs. No obstant això, de moment, són les dones les que s'han especialitzat en el desenvolupament d'aquestes tasques. Aquest treball especialitzat i que llastra les possibilitats d'inserció igualitària en el mercat laboral de les dones no obté ni visibilitat ni cap tipus de contraprestació regulada (garantida).
En resum, el que s'està produint és una gran quantitat de treball que una part de la societat (les esposes, núvies, germanes, filles, mares i àvies) presta a la resta de la societat (masculina en la seva majoria), que gaudeix dels béns i serveis corresponents sense que això generi ni ingressos, ni garanties, ni drets per a les treballadores. Els estudis que tracten de mesurar l'impacte

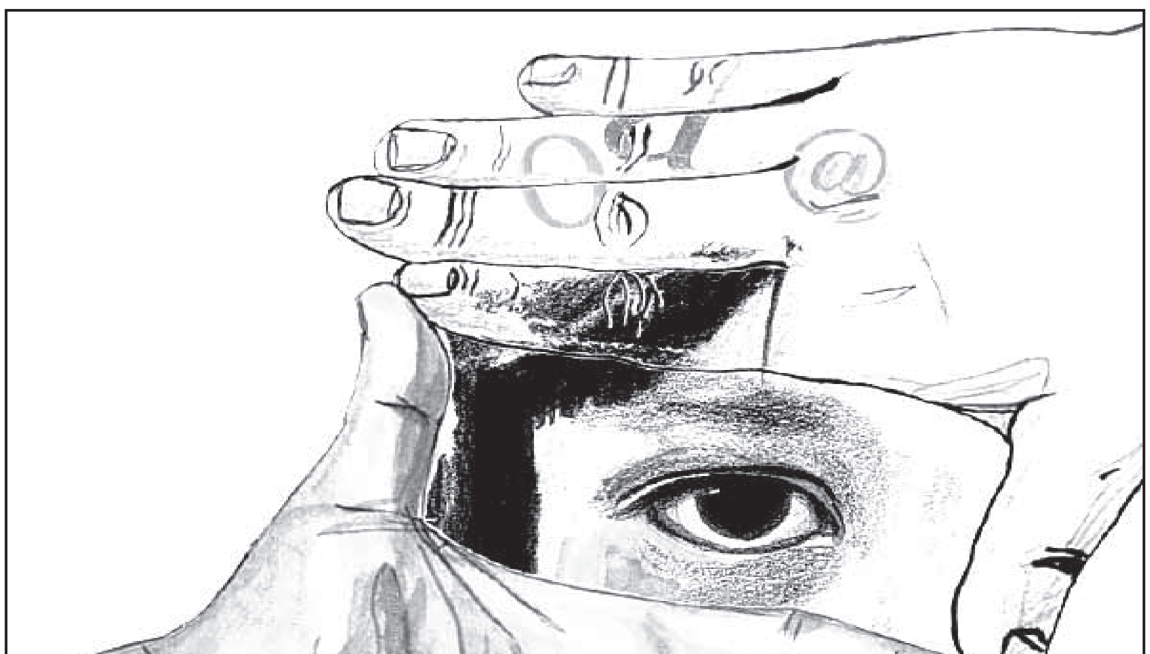
de l'economia i l'ocupació informal no hauríen d'ignorar aquesta realitat. Hi ha dades que assenyalen que les xifres d'informalitat es dispararien si ho fessin. Per exemple, en el nostre país es treballa un terme mitjà de 46,3 hores a la setmana: d'elles 25,6 es dediquen al treball no pagat i només 20,3 al treball pagat. A més, les dones treballen un 15% més en total que els homes, però tres quartes parts del seu treball és gratuït i sense drets associats. La informalitat, un problema molt més greu del que reflecteixen les estadístiques oficials, definitivament, és qüestió de sexe.

* *Bibiana Medialdea és professora d'Economia Aplicada de la Universitat de Valladolid. Article publicat a la revista Diagonal*

Mare i periodista? Ja em direu com...

Laia Altarriba i Piguillem

Últims dies d'agost. El teu cap ja es comença a fer a la idea que, amb l'inici del curs escolar, tindràs quatre hores diàries per tornar a treballar. Les quatre hores que vas tenir els dies feiners de juny i mig juliol, els primers que el nen anava a l'escola bressol, saps que no van donar per gaire. Just vas tenir temps d'escriure alguns reportatges, però tots junts no arribaven ni de lluny a sumar la quantitat que cobraves en un mes en els temps bons pel sector d'abans de la crisi, quan els mitjans en català eren cada vegada més i de més qualitat, així que donaven feina a un gruix de periodistes en augment, inclosos els que, com tu, treballeu com a free-lance.
Amb la ment posada en els articles que tens pendents d'entregar i cavil•lant quines noves portes trucar per trobar més feina, vas al caixer automàtic a treure diners. I la teva sorpresa és quan t'hi falten 254 euros. El concepte que els ha fet desaparèixer és clar: "Autónomos". Però a tu et van concedir el mes de maig l'exempció de pagar els autònoms durant un any perquè acabaves de ser mare, i és la bonificació que fins ara hi havia per ajudar les dones a tornar a la feina després d'haver tingut una criatura, conscients que les que sou autònomes ho teniu complicat per poder treballar al mateix ritme que ho fèieu abans (i l'opció de deixar de cotitzar significa tenir-ho més difícil en el futur per arribar a accedir a la jubilació).
Vas a la tresoreria de la Seguretat Social per explicar-los l'error. La dona que t'atén arrufa el front: "No sé què deu haver passat, però em temo que un d'aquests divendres de consell de ministres es devien carregar l'ajut". El seu company de la taula del costat ho confirma: el mateix dia que van anunciar que augmentaven l'IVA, el mes de juliol. A finals d'agost, quan han començat a cobrar les quotes d'autònoms sense haver avisat que ho farien, és quan s'ha sabut.
I ara què hauràs de fer aquest setembre? Només tens previst entregar un article, pel qual cobraràs just 200 euros. És a dir: menys que el que has de pagar d'autònoms. El que hauries de fer és donar-te de baixa. Però si no pagues, no cotitzes per la pensió el dia que t'hagis de jubilar (si és que aleshores encara queda alguna cosa del trist estat del benestar que tenim).
La teva sort és que el teu company té feina i cada mes ingresseu el seu salari. La veritat és que avui en dia sou afortunats: té un contracte encara per un any més. D'aquí a dotze mesos no sabeu què li passarà, però això ja és ser afortunat avui en dia.
Les autònomes no sou pas les úniques mares que patiu les retallades. Quan fa uns mesos anaves al curs de postpart al Centre d'Atenció Primària, a una de les noies que hi venia la van incloure a un ERO i la van fer fora de la feina mentre estava de baixa per maternitat. "Però és legal que et facin fora amb les teves condicions?", li vau preguntar amb cara d'estupefacció. Amb la reforma laboral que han aprovat aquest any, sí.
Mentre feies el curs de postpart també es van carregar la possibilitat de compactar el permís de lactància que permetia allargar unes setmanes més la baixa maternal a les que tenien contracte. Algunes de les mares que assistien al curs comptaven utilitzar aquesta fórmula que fins ara permetia la llei. Però el vendaval ultraliberal que estem patint també ho ha eliminat.
L'únic que avui us queda, doncs, és l'ajut de 100 euros mensuals d'Hisenda durant un any, que també es poden cobrar de cop en el següent exercici. "Jo ho aniré cobrant cada mes, no fos que d'aquí a un any ja ho hagin tret també", et va dir la noia del curs que et va explicar que encara existia aquest ajut.
Tens la sort que al poble on viviu hi ha escola bressol pública, i que l'ajuntament ha decidit per aquest curs assumir la part que la Generalitat ja no paga. Quan el mes d'octubre el nen ja hi vagi tot el dia podràs treballar vuit hores seguides fent feines com a periodista free-lance. El dubte és quin volum de feina tindràs, i quan et pagaran la que entreguis, perquè no saps què succeeix en altres sectors, però sí que coneixes bé els actuals retards en els pagaments en el sector periodístic.
I és que amb la crisi ja no queda gairebé cap ajut a la premsa en català (i això que fa quatre dies els qui ens governen van sortir embolicats amb la senyera pels carrers de Barcelona), així que les publicacions que queden fan mans i mànigues per pagar als seus treballadors i col•laboradors.
El problema afegit és que quan decideixes anar a una ETT i els dius que estàs disposada a treballar del que sigui, i que si cal això del periodisme ho deixes per temps millors, o pels vespres, o pels caps de setmana, et diuen que ho tens magre perquè no tens experiència ni en l'hostaleria, ni en la restauració, ni en el sector de la neteja.
En fi! Que què has d'explicar que tothom no sàpiga, oi? I tu encara tens la sort que fa anys que vas començar a fer de periodista i tens experiència i contactes.
Les noves generacions no podran ni lamentar-se del que han perdut, perquè mai hauran pogut treballar com a periodistes de manera estable i amb condicions dignes. I si s'atreveixen a tenir una criatura, qui sap si encara queden escoles bressol públiques, cursos de prepart i postpart als CAP, o els 100 euros d'hisenda que fins no fa massa temps semblaven poca cosa.
I amb un context així (com deia fa uns dies en David Bassa, "més desorientats, espantats i afeblits que mai"), quin periodisme s'espera que puguem fer?

La Vaga General del 14N ha estat general, laboral, social, de consum i ciutadana, amb un seguiment elevat i unes manifestacions multitudinàries, un camí que cal seguir

La Vaga General del 14N ha estat un èxit inqüestionable

La vaga general del 14N a Catalunya i Balears

Redacció

Finalment, la CGT de Catalunya, reunida en plenària el 22 d'octubre (i la CGT a nivell confederal el dia 23), va acordar traslladar la jornada de vaga general que tenia convocada per al 31 d'octubre al 14 de novembre de 2012, per tal de coincidir amb la resta de sindicats i moviments socials en la vaga general, reconvertint el 31 d'octubre en una jornada de lluita i mobilització, però mantenint la convocatòria de vaga per tal de donar cobertura legal a aquells territoris, sectors o empreses on s'acordés mantenir la jornada de vaga del 31 d'octubre.

Amb això la CGT va acordar coincidir amb la Vaga General que s'havia convocat en l'Estat Espanyol, a Portugal, en altres països del sud d'Europa i amb les mobilitzacions d'àmbit europeu convocades per a aquella data. Aquesta decisió de la CGT, en benefici exclusiu de la defensa dels drets laborals i socials, responia a la necessitat de confluència i d'unitat d'acció sindical que demanda la població i la classe treballadora en aquests moments tan dramàtics i d'emergència social per la qual està travessant la majoria de la població com a conseqüència de les polítiques econòmiques i antisocials que emanen del govern i de la Unió Europea (reformes, retallades, pagament d'un deute il•legítim, privatitzacions...).

El 14N ha estat una vaga general laboral exitosa atès que milions de treballadors i treballadores l'han secundat, podent parlar-se d'un seguiment d'entre el 80 i 90% en els principals sectors industrials, automoció, petroquímiques, transports per terra, mar i aire, telecomunicacions, construcció, serveis públics, educació, sanitat, televisions,... Així mateix, la vaga general del 14 N ha estat un èxit des del punt de vaga de consum, havent tancat un percentatge important del petit comerç i la població majoritàriament no ha acudit als comerços i botigues. També ha estat un èxit com vaga social a nivell de presència en el carrer, amb unes manifestacions multitudinàries més importants que les de la vaga general del passat 29M.

A tot Catalunya des de primera hora del matí, la CGT, com la resta de sindicats i els moviments socials, va portar a terme piquets informatius en polígons, fàbriques, mitjans de transport i carrers de les diverses ciutats. Pel matí es van fer manifestacions en algunes ciutats però la majoria d'elles es van portar a terme per la tarda-vespre.

A **Barcelona**, després dels piquets de matinada a les zones industrials i el transport, assemblees de barri i sindicats van portar a terme piquets per diferents zones de la ciutat. La CGT va realitzar una acció al centre comercial Arenas amb desplegament d'una gran pancarta i posteriorment un piquet d'unes 500 persones va recórrer la Gran Via fins el centre de la ciutat. Per la tarda desenes de milers de persones van participar en la manifestació alternativa convocada per CGT, CNT, COS, Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M, assemblees de barri i moviments socials. Al final de la manifestació dures i brutals càrregues dels Mossos d'Esquadra, amb bales de goma incloses, van provocar desenes de ferits (una dona va perdre un ull) i diversos detinguts, en el marc de l'estratègia repressiva del conseller Felip Puig per sembrar el terror, atemorir a la gent i dissuadir-la de participar en les cada cop més nombroses manifestacions del sindicalisme combatiu i els moviments socials.

A **Tarragona** el bloc anticapitalista de CGT i moviments socials va aplegar unes 5000 persones, dins una manifestació unitària d'unes 25000 persones.

A **Reus** el bloc anticapitalista de l'Assemblea Popular (on anava la CGT) va agrupar unes 2000 persones dins una manifestació d'unes 5000.

A **Sabadell,** la manifestació convocada per Sabadell Lluitant (on participa la CGT) va aplegar unes 6000 persones, la mateixa xifra que la manifestació dels sindicats institucionals.

A **Rubí** més d'un miler de persones es van manifestar en una convocatòria unitària amb destacada presència de CGT.

A **Girona** la manifestació anticapitalista convocada per Al Carrer (on participa la CGT) pel matí va reunir prop de 2000 persones. La manifestació unitària de la tarda va comptar amb un bloc anticapitalista d'unes 3000 persones dins una manifestació d'unes 15000 persones.

A **Lleida** el Bloc Anticapitalista (on participa la CGT) va portar a terme accions i activitats durant tot el dia, i va formar bloc propi dins la manifestació unitària que va reunir unes 10000 assistents. A les comarques dels Pallars, una caravana va començar a Sort i va acabar a Tremp, on es van aplegar més de 200 persones en una manifestació.

Al **Maresme** la CGT va participar en el piquet unitari de la plataforma #Maresme14N, amb el que un centenar de persones van recórrer els carrers de **Mataró**. A la comarca es van portar a terme concentracions al **Masnou, Premià de Mar i Vilassar de Mar.**

A **Igualada** es va fer una manifestació unitària d'unes 1500 persones, dins la qual hi havia el bloc anticapitalista on estava integrada la CGT.

A **Vilanova i la Geltrú** la CGT i l'Assemblea pels Drets Socials del Garraf van aplegar unes 2000 persones en el seu bloc dins una manifestació de 7000 persones.

A **El Vendrell** es van manifestar unes 600 persones. La CGT i col•lectius socials van tenir presència destacada.

A **Vilafranca del Penedès** la manifestació de l'Assemblea Popular de Vilafranca (on participava la CGT) pel matí va reunir unes 3000 persones. Per la tarda es va fer un bloc propi dins la manifestació unitària d'unes 5000 persones.

A **Manresa** CGT va realitzar una concentració d'un centenar de persones.

A **Terrassa** la CGT va participar a la manifestació anticapitalista del matí amb unes 2000 persones, i a la de la tarda que va aplegar-ne unes 8000.

Al **Vallès Oriental** la CGT va participar amb altres moviments socials a les manifestacions alternatives de **Granollers** (2000 persones), **Sant Celoni** (500 persones) i **Mollet** (unes 5000 persones).

A **Berga** la CGT i col•lectius llibertaris van organitzar un piquet que va recórrer la ciutat.

Altres ciutats on es van portar a terme manifestacions el 14N van ser **Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Tortosa, Banyoles, Cerdanyola, Sant Cugat, Montcada i Reixac...**

A les **Illes Balears, a Palma** la CGT va participar en la Comissió Pro Vaga Anticapitalista, que va realitzar pel matí un piquet anticapitalista d'unes 500 persones i una manifestació per la tarda de 10000 persones. A **Menorca** la CGT va participar a les manifestacions unitàries de **Ciutadella** (2500 persones) i **Maó.** A **Eivissa** es va organitzar un Bloc Alternatiu a la manifestació de la tarda.

Crònica del 14N a Palma

Una de les vagues més combatives dels darrers anys

Contrainfo.cat

El 14 de novembre es va poder viure la vaga més combativa dels darrers temps a Palma. Setmanes abans del 14N diversos col•lectius varen arromangar-se de valent i començaren a preparar-la. Així, la proposta més engrescadora va ser la creació de la Comissió Pro Vaga Anticapitalista, que va sorgir dels moviments socials més combatius i crítics a fi de donar una unitat d'acció anticapitalista durant la vaga. Aquesta comissió va anar convocant una sèrie de reunions en les quals participaren els diferents col•lectius i organitzaren accions unitàries i de lluita tot donant un toc més coherent i combatiu al 14N.

A la Universitat la vaga començà el dia anterior

Aleshores, abans de dia 14 ja es realitzaren les primeres accions. Com ja és habitual, un dels primers esdeveniments de la vaga és l'ocupació d'algun edifici del Campus per part de l'Assemblea UIB. Com ja havien protagonitzat a altres vagues, aquest cop, els membres de l'assemblea ocuparen la Facultat de Ciències per convertir l'edifici en un espai de lluita i preparar accions per al dia següent. Així, una setantena de persones participaren a l'assemblea nocturna, la qual va consistir a organitzar els piquets per a l'endemà. Malgrat la forta pluja del matí, les estudiants de la UIB no s'acovardiren i dedicaren el matí a col•lapsar les entrades al Campus i a dificultar les classes, sobretot aquelles relacionades amb drets vulnerats, com havien denunciat els mateixos alumnes a l'assemblea. Tota aquesta feina donà com a resultat una universitat pràcticament deserta i retencions quilomètriques als accessos.

Piquets informatius a empreses públiques des del vespre anterior

Així i tot, els primers piquets informatius de la jornada de vaga es varen realitzar dia 13 a la nit, quan es va fer el canvi de torn d'EMAYA i s'aconseguí que sols sortissin els serveis mínims.
La pluja matinera va espenyar molts plans previstos per diferents grups de piquets. A les cotxeres de l'EMT hi va haver molt d'enrenou durant la matinada i, posteriorment, volien anar al MercaPalma, però al final s'optà per bloquejar l'Intermodal, però es topà amb una forta presència policial. El resultat, emperò, fou d'activitat mínima en els transports públics.

Gran seguiment de la vaga a escoles i instituts

Pel que fa a l'àmbit educatiu, la Plataforma Crida i altres entitats varen fer arribar la informació que la vaga havia estat àmpliament secundada en els centre educatius, sobretot a les escoles de primària on, en algunes ocasions, el centre va haver de tancar per manca d'infants i de professorat. Des d'escoles i instituts de Sóller, Marratxí, Felanitx o Portocolom, per exemple, s'informava d'una baixa activitat laboral.

Accions contra la banca

Una mica més avançat el dia i amb un cel més desvetllat començaren a tenir lloc una quantitat major d'accions. A les 11h es convocà una casserolada davant la Conselleria d'Educació que aglutinà molta gent. També, les Padrines i Padrins Flauta, juntament amb alguns membres de la CGT varen protagonitzar una "entremaliadura" que va consistir a protestar davant de la seu de La Caixa pels diversos assassinats relacionats amb desnonaments. A més, de la part superior de l'edifici un ninot estava penjat recordant el genocidi financer.

El piquet unitari anticapitalista reuneix centenars de persones i col·lapsa el centre

Durant el matí hi varen haver, a més, diferents accions de piquets per part de CNT i CGT. En un d'aquests la policia va carregar-hi de manera brutal i hi causà diversos ferits.
Al migdia, hi havia la convocatòria del piquet unitari anticapitalista que va reunir unes 600 persones que durant uns moments varen col•lapsar el centre de Palma. Al final de l'acció, hi hagueren alguns enfrontaments i tensions amb la policia a causa de la detenció de dues persones (una d'elles de la CGT i l'altra d'Endavant) que participaren de l'acte i en feriren d'altres. Passades les 14 hores es va desconvocar la mobilització i la gent es va dispersar en diferents grups.

Original boicot a grans firmes comercials per la vaga de consum

També durant el matí es produïren algunes accions de teatre de guerrilla a centres comercials i grans cadenes d'alimentació. L'horabaixa hi hagué noves accions d'aquesta mena dirigides a grans cadenes de roba.

Massiva manifestació anticapitalista final i concentració per la llibertat dels detinguts

A les 16:30 sortiren les columnes de piquets des del barri de Pere Garau i des de S'Escorxador com a punt d'inici del que al cap d'unes hores seria una gran manifestació anticapitalista, alternativa a la convocada pels sindicats CCOO i UGT, crítica i amb missatges contundents. L'anticapitalisme va omplir el passeig del Born de Ciutat amb una multitudinària manifestació amb la pancarta de capçalera "Ni retallades ni deute – Vaga general anticapitalista". Aquesta marxa, que aplegà més de 10.000 persones, era el plat fort de tota una jornada de lluita protagonitzada pels diversos piquets informatius que van actuar durant bona part del 14N. La manifestació, després de recórrer el centre de la ciutat, va finalitzar al Born, on es va llegir el manifest i, a continuació, es va fer una concentració a la comissaria de S'Escorxador per demanar la llibertat de les persones detingudes.

La xarxa de mitjans contrainformatius

Com a l'anterior vaga, per aquest dia es va constituir el Centre de Mijans Independents, que va comptar amb el treball de Sa Tevavisió, Ràdio 77 i Contrainfo al nou local de l'Ecoxarxa, al passatge d'Antoni Torrandell. Des d'abans de les set del matí, els mitjans es dedicaren a recollir els testimoni de les diferents accions descentralitzades i unitàries que es produïren durant el dia.

Jornada de lluita el 31 d'octubre cap a la vaga general del 14N

Redacció

A **Barcelona** un piquet d'unes 500 persones va recórrer el 31 d'octubre al matí el centre de Barcelona partint des de Plaça Catalunya, fent parades en algunes empreses on s'havia coaccionat als treballadors perquè no seguissin la jornada de vaga, o bé pel que representen quant al model modern d'explotació laboral. Van rebre visites el FNAC, l'empresa Apple, el BBVA, etc, baixant en manifestació per Via Laietana i acabant davant de la Patronal.
A més del piquet central en diversos barris de la ciutat es van fer piquets organitzats per les assemblees de barri. Dins la convocatòria de vaga les aturades van ser seguides sobretot en el sector del transport, Metro, RENFE, Correus, Remolcadors, empreses de telemàrqueting, taxi, etc, provocant un colapse monumental a Barcelona i rodalies.
A la tarda la manifestació convocada per la CGT, CNT, Comissió Laboral del 15-M, COS, assemblees de barri i a la qual es van sumar com bloc els treballadors de Metro convocats pel comitè d'Empresa, va comptar amb l'assistència de 3.000 persones, partint des de Arc de Triomf, passant per la Conselleria d'Interior, la Delegació de Govern, la seu de CiU i finalitzant en els Jardinets de Gràcia amb la lectura d'un manifest.
A **Tarragona** més de 200 persones van secundar la convocatòria de la CGT, l'EIC, l'Assemblea 15M i l'Assemblea dels Barris de Ponent de Tarragona manifestant-se a la tarda per la Vaga General, contra la classe política i els bancs, darrere d'una pancarta amb el lema "No hem de pagar el seu deute! 14N Vaga General" l
A **Reus,** una trentena d'activistes de l'Assemblea Popular de Reus van realitzar al vespre una acció de carrer pel centre de la ciutat repartint octavetes i cridant a la vaga general del 14N, amb bosses de brossa al cap, per simbolitzar com ens ofeguen les retallades, l'atur, la precarietat, la corrupció, la reforma laboral, la repressió i la política econòmica del govern.
A **Sabadell** va tenir lloc una manifestació convocada per la plataforma Sabadell Lluitant amb el lema "contra l'agressió capitalista, organització popular i suport mutu". Unes 300 persones van recorrer diversos barris de Sabadell fins que al final de la marxa la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i la Crisis va alliberar un edifici propietat de Catalunya Caixa perquè sigui habitat per famílies desnonades.
A **Terrassa** un centenar de persones es van concentrar davant de l'Ajuntament convocats per moviments socials i sindicats per mostrar el rebuig a la política neoliberal que retalla drets a la classe treballadora, estudiants, aturades i pensionistes. La concentració va anar seguida d'una cercavila pels carrers del centre cridant a la vaga general.
A **Mollet del Vallès** un piquet de CGT format per una cinquantena de persones va recórrer la ciutat a primera hora del matí cridant a la vaga general, el mateix es va fer a Granollers. Per la tarda es va fer una concentració davant de l'Ajuntament de Mollet.
A **Lleida** es va fer pels carrers del centre una cercavila ciutadana informativa cap a la vaga general, per informar als comerços i la ciutadania sobre la importància i necessitat de sumar-se a la vaga social.
A **El Vendrell,** la CGT conjuntament amb L'Ateneu La Trinxera, L'Ateneu de Joves de Calafell i El Taulell de L´Arboç van realitzar una concentració per la tarda a la Plaça Vella.
A **Girona** un centenar de persones van sortir en manifestació per la tarda des de Correus i després es va realitzar una assemblea popular a la plaça del Vi.
A **Manresa** la CGT va convocar pel matí una concentració a la Plaça de Sant Domènec i després assemblea oberta.
A **Esplugues de Llobregat,** el 27 d'octubre, unes 200 persones es van manifestar convocades per Baix Llobregat Combatiu per la derogació de la reforma laboral, contra la repressió, els desnonaments i el rescat de la banca, i per la necessitat de la vaga general.

S’ha reduït la taxa de pobresa entre 2011 i 2012?

Albert Sales

Que les bones notícies econòmiques no abundin no justifica ens posem a crear-les a la desesperada. Les interpretacions confuses de les xifres d’enquestes i estudis impulsen a molta gent a dir allò de “els polítics i els periodistes fan amb les estadístiques el que volen”, i els resultats de l’Enquesta de Condicions de Vida (ECV) de 2012 de l’Institut Nacional d’Estadística (INE) ja han sortit de les oficines de tan insigne institució amb mal peu a través d’una nota de premsa que convida a treure conclusions, i en conseqüència titulars de premsa, manifestament erronis.

Segons els resultats de l’ECV recentment publicats, la taxa de persones per sota del llindar de pobresa a l’Estat espanyol ha disminuït entre 2011 i 2012, passant d’un 21,8% de la població a un 21,1%. Costa de creure si atenem a l’evolució de la desocupació i a les retallades en prestacions socials. I és que la dada, totalment certa, requereix d’una contextualització adequada. Deixant de banda apreciacions metodològiques que requeririen major desplegament d’explicacions matemàtiques, el comunicat de l’INE, de la mateixa manera que algunes interpretacions periodístiques que han aparegut als principals diaris, oblida les implicacions de la disminució en paral•lel del llindar de risc de pobresa.

Aquest llindar, la xifra d’ingressos per sota de la qual es considera que una llar està en risc de pobresa, es calcula sobre la base de la distribució d’ingressos de l’any anterior i com els ingressos de les llars espanyoles es venen reduint any rere any des 2008, aquest indicador ha anat baixant progressivament des de 2009. En conseqüència, la proporció de persones per sota del llindar de risc de pobresa el 2012 pot ser inferior que el 2011, però la xifra que marca el límit a partir del qual es considera que un o una és pobra també és inferior el 2012 que el 2011.

El resultat d’aquest descens simultani es pot entendre a través d’exemples numèrics: una persona que el 2011, vivint sola, ingressés 7.400 euros anuals, es considerava en risc de pobresa, mentre que la mateixa persona, amb els mateixos ingressos, el 2012, està per sobre del llindar de risc de pobresa (1) . En clau familiar, una llar formada per dues persones adultes i dos menors que el 2011 ingressés 15.600 euros i els ingressos no s’hagin modificat, ha deixat d’estar sota el llindar de risc de pobresa, no perquè la seva situació hagi millorat, sinó perquè el llindar s’ha modificat (2).

Mesurar la pobresa a través d’indicadors o de llindars relatius té molt sentit perquè ens permet saber quina proporció de persones tenen problemes per aproximar-se al nivell d’ingressos de la part mitjana d’una societat. Però quan aquesta societat viu un empobriment generalitzat, mesurar la pobresa relativa perd la seva utilitat per conèixer l’evolució de l’abast de les privacions entre la població. Si atenem als ingressos mitjans de les llars, en clar descens des de 2008, això és el que està passant amb una majoria de la societat espanyola.

La nota de premsa de l’INE, com alguns articles de “prestigiosos” diaris, remarquen que les persones majors de 65 anys “milloren” la seva situació respecte del 2011, perquè del 20,8% de taxa de risc de pobresa per a aquesta franja etària el 2011 s’ha passat a un sorprenent 16,9%. S’atribueix aquest descens al manteniment de les pensions però... és que les persones pensionistes han vist augmentar la seva capacitat adquisitiva? La reducció de la gent gran sota el llindar de risc de pobresa s’explica per l’enfonsament de la resta de la població i no per una millora en les seves situacions personals.

Tornant al raonament anterior, el pensionista que el 2011 estava sota el llindar de risc pobresa perquè ingressava 7.500 euros anuals i vivia sol, es converteix avui en un afortunat jubilat per sobre del llindar de risc de pobresa sense cap modificació en els seus ingressos i amb majors dificultats per arribar a final de mes a causa de l’augment dels preus.

De fet, el titular de premsa del dia següent hauria d’haver estat: “per tercer any consecutiu, el llindar de risc de pobresa baixa”. La notícia és dramàtica perquè significa que a Espanya “cada vegada cal ser més pobre per ser considerat oficialment pobre”.

Notes:

(1) El llindar de risc de pobresa per a una llar unipersonal el 2011 era de 7.509 euros mentre que el 2012 s’estima en 7.355 euros.

(2) El llindar de risc de pobresa per a una llar format per dues persones adultes i dos menors era el 2011 de 15.768 euros mentre que el 2012 és de 15.445 euros.

** Albert Sales i Campos és professor associat de Ciències Polítiques i Socials a la UPF. Article publicat al setmanari Directa.*

L’ALTRA REALITAT

Vaga, Vaga!, Vaga?

Pepe Berlanga

Històricament la CGT (abans CNT) ha recorregut a la vaga com eina per a millorar les condicions sociolaborals dels treballadors/as, amb tot, l’evolució i dificultats impulsades pels poders econòmics i governamentals van anar encarrilant aquestes cap a la gestació d’un sistema totalment contraposat.

Producte d’una pràctica més recent, gairebé s’ha evangelitzat i transformat en una campanya més de les quals periòdicament es convoquen, fins i tot per a una part important han passat a ser la raó característica de la seva activitat sindical.

Amb tot, les constants agressions que venim sofrint, amb especial afany els últims anys, aconsellaven una resposta ferma. Així en el Congrés Extraordinari de Toledo vam decidir que CGT havia d’acordar la Vaga General i proposar a totes les organitzacions sindicals i socials la necessitat de confluir en aquesta vaga abans de cap d’any.

Per a arribar a aquesta col•laboració fixem un mètode de treball precís. Potser el procés que vam desenvolupar no va ser exactament l’assenyalat, inclusivament els suports no van estar a l’altura ni fossin tot l’amplis que la gravetat del moment requeria, tal vegada la nostra afiliació o la pròpia estructura no va acabar de creure que anàvem a mantenir la convocatòria i possiblement sols.

Si l’ambient no era el més propici per a l’èxit de l’anunci, per a acabar d’arrodonir-lo, els sindicats institucionalitzats informaven d’una protesta europea per a mitjans de novembre, contribuint que la majoria dels companys de viatge, inclosos el més propers, decidissin no arriscar-se amb la CGT.

A la vista d’aquest panorama, només cabia el suïcidi organitzatiu i mantenir la vaga en la data anunciada, malgrat tot i contra tots, o aplicant intel•ligència, reconvertir-la en jornada de lluita i no exacerbar fàcils enfrontaments interns, per aquesta raó reconduïm la nostra convocatòria del 31O en aproximació al 14N, després de la particular sol•licitud de CCOO-UGT per a no dividir les forces, encara que no assumíssim ni la consulta ni estiguéssim d’acord amb la majoria de les seves actuacions sindicals, tant en el passat com en el present i, sobre manera, donada l’escassa o nul•la resposta positiva dels contactes mantinguts amb altres organitzacions i grups.

Traslladant la convocatòria de vaga del 31 d’octubre al 14 de novembre, no oblidem que fruit d’un procés d’ampli debat intern, vam decidir unir esforços i trobar-nos amb altres respostes a nivell europeu, responent afirmativament a la petició de confluència i unitat sindical, la mateixa que practiquem en les empreses, davant un moment de continus atacs econòmics i retallades de les nostres condicions sociolaborals.

Això no menyscaba gens ni mica la nostra autonomia sindical, especialment per que hem continuat mantenint els motius, reivindicacions i objectius que plantejàvem originàriament, per contra el treball desenvolupat durant els últims mesos ha servit per a exterioritzar la repulsa i la necessitat de la vaga com eina fonamental per a reivindicar els nostres drets.

Traguem-los la careta!

Estan desmantellant el model d'atenció social

CGT Serveis Socials
Ajuntament de Barcelona

Molts i moltes professionals dels serveis socials d'atenció primària estem assistint amb ràbia i impotència al desmantellament de tot un model d'atenció social que hem construït amb esforç al llarg dels anys, a partir de la nostra experiència laboral i d'un convenciment ferm i contrastat sobre la dimensió social de les desigualtats i la pobresa.

Tot i amb els nostres dubtes i matisos sobre aspectes com la discrecionalitat o no del PIRMI, la universalitat dels serveis socials, la delimitació de l'acompanyament en el treball cap a la major autonomia possible... la nostra trajectòria com a col•lectiu professional ve definida per un principi bàsic: la superació del assistencialisme com a model d'intervenció social.

Sabem millor que ningú que hi ha situacions personals i familiars que demanden de l'Administració un rol supletori per a cobrir mancances irreversibles o temporalment inassolibles per part de l'entorn proper. Tant en aquests casos com en aquells en que cal un suport mentre acompanyem en el procés de millora, els serveis socials han de disposar de recursos tant assistencials com socioeducatius per atendre adequadament a la ciutadania que ho necessiti.

Però fins aquí. Parlem d'assistencialisme quan del rol supletori la institució en fa tot un model d'atenció social. La retallada en prestacions universals com les pensions o subsidis d'atur, la Llei de la Dependència, les beques de menjador i llibres... i per contra, l'orientació a realitzar ajudes econòmiques discrecionals per a cobrir-les, és un cas paradigmàtic de fins on pot arribar aquest model i al mateix temps, quin és el seu sentit últim.

Voldríem ressaltar aquí que no es tracta només que el model assistencialista posi en dubte la identitat de la nostra professió, sinó que qüestiona obertament els principis democràtics i de justícia social sobre els quals fins ara s'assentava la nostra societat.

La retallada de drets a favor de les ajudes discrecionals, més enllà de la feinada que ens genera, a nivell conceptual suposa la individualització de les causes de la pobresa i de les respostes per afrontar-la, culpabilitzant a la població pel què li ha tocat viure, enlloc de responsabilitzar-la pel què fa amb el què li ha tocat viure (que en certa manera és la nostra tasca). S'invisibilitza així la dimensió social de les causes de la pobresa, i fent-ho, se'n treu la responsabilitat tant de la resta de la societat com de les polítiques i institucions que la generen.

Estem dient llavors que darrera del model assistencialista i el desmantellament dels serveis públics hi ha una voluntat de no assumir responsabilitats?

Tant de bo fos només això

L'assistencialisme, com la resta de models d'atenció, respon a una ideologia concreta. En aquest cas, una ideologia d'una classe privilegiada a qui no interessen els drets socials pel conjunt de la població, donat que posa en joc els seus privilegis. Una classe privilegiada que no creu en els serveis públics, malgrat li ha interessat assumir-ne la gestió per a desmantellar-los. Un desmantellament orientat a afavorir els seus interessos en el sector privat (mútues mèdiques, plans de pensions, educació privada...), sovint transvasant-hi també fons públics.

Els darrers mesos en el nostre sector hem viscut nombrosos exemples d'aquest procés, com el Projecte Paidós que gestionarà Càrites, la cessió també a Càrites d'habitatges per a persones en risc d'exclusió malgrat la demanda no coberta de Pisos d'Emergència per part dels Serveis Socials municipals... O el finançament generalista de places de PQPI a centres privats des del Institut Municipal de Serveis Socials, que, en un atac de generositat sorprenent, assumeix competències d'altres quan té les seves sense resoldre.

Malgrat ens ho vulguin fer creure, aquest transvasament al sector privat no respon només a una política d'estalvi, sinó a un interès en potenciar un model voluntarista d'atenció social. A grans trets i sense voler ser simplistes, és als serveis públics on es gestiona la plasmació dels drets de la ciutadania, al sector privat es gestionen voluntats interessades.

A un altre nivell, aquestes polítiques, a més d'enriquir el sector privat afí, busquen la dependència econòmica de les entitats potencialment crítiques envers l'Administració, per tal de silenciar-les.Per tots aquests motius, la gestió de la crisis al nostre sector suposa un atac frontal als principis identitaris de la nostra professió i a la justícia social que no hem de passar per alt.Us animem a participar a totes les lluites que s'estan organitzant per a defensar els interessos de la majoria i els principis democràtics i de justícia social que ens constitueixen.

De moment, el novembre sestas ent un mes de mobilitzacions, tant a nivell municipal com a nivell general amb la Vaga del dia 14. Tots i totes som necessàries en aquesta lluita, no hi falteu.

Per uns Salut i Serveis Socials públics de qualitat!

La desocupació marca un nou màxim històric del 25% mentre les llars amb tots els membres sense feina ja són el 22%

Redacció

Tot i que el govern espanyol va assegurar que la taxa de desocupació per a l'any actual seria del 24,6%, el nombre de desocupats va augmentar en 85.000 persones el tercer trimestre d'aquest any, fins a assolir la quantitat de 5.778.100 persones aturades, el 25,02% de la població activa, taxa que marca un nou màxim històric, segons dades publicades 26 d'octubre per l'Instituto Nacional de Estadística (INE). Si es comparen aquestes dades amb les del mateix trimestre de l'any passat, la quantitat total de desocupats va créixer en 799.700.

Amb l'increment de la desocupació entre juliol i setembre, ja sumen cinc trimestres d'alces. A més, durant el tercer trimestre l'ocupació va baixar en 96.900 persones, fins a situar el nombre d'ocupats en 17.320.300, i mentrestant també creixien les llars amb tots els membres a l'atur, 1.737.900, un 22%, el percentatge més alt de tota la sèrie històrica.

Una altra dada preocupant és la taxa d'atur juvenil, que engloba els menors de 25 anys, que tot i baixar el tercer trimestre de l'any en un 0,94% respecte al trimestre anterior, es va situar en el 52,3%, que equival a un total de 970.200 joves. L'atur va recular a la Rioja (12,5%), a Cantàbria (9,6%), a Navarra (9,4%), a les Balears (5,8%), a Galícia (4,3%), a Castella-la Manxa (3,3%), a Castella i Lleó (2,9%) i a Madrid (2,3%).

A Catalunya, l'atur va augmentar en 18.800 persones durant el tercer trimestre d'aquest any, fins a assolir els 840.400 desocupats, quantitat que situa la taxa d'atur en el 22,56%. Pel que fa al nombre d'ocupats, a Catalunya va disminuir en 36.300 persones fins a situar-se en 2.884.500 ocupats, amb una taxa del 62,16%. En aquests moments, Catalunya se situa com el segon territori de l'Estat amb un increment més gran interanual de l'atur, amb un total de 98.400 desocupats més que el tercer trimestre del 2011, només per sot d'Andalusia, que en té 191.300 més.

Per demarcacions, Tarragona és la que registra una taxa de desocupació més elevada, amb 99.900 aturats (23,73%), mentre que Barcelona en té 622.800 (23,07%); Girona, 85.700 (21,87%), i Lleida, 32.100 (15,05%). Segons dades del Departament d'Ocupació i Relacions Laborals del govern català, a Catalunya hi ha 245.000 llars amb tots els membres a l'atur.

QUI PAGA MANA

Vivim al mateix país?

Emili Cortavitarte Carral

Segons l'Enquesta de Població Activa del tercer trimestre, a Catalunya teniem 130.700 aturats més que l'any passat per aquestes mateixes dates, increment només superat a Andalusia. Tanmateix, Catalunya apareixia en tercer lloc en el rànquing de major destrucció d'ocupació en el trimestre (-19.100 llocs de treball) i encapçalava els darrers 12 mesos (-214.600)

El Govern Mas ha estat capdavanter de les retallades de serveis públics: sanitat, educació reglada, universitats, guarderies, dependència (disminuint els perceptors de la renda mínima d'inserció a cop d'expedient) No obstant, aquestes han afectat de manera mínima a les empreses privades que fan o gestionen serveis concertats. Una prova la tenim en les guarderies, mentre a les concertades se'ls ha minvat un 10% la dotació del Departament d'Ensenyament a les públiques el doble. I, hem de tenir en compte que les guarderies concertades acullen només un 5% dels nens i nenes escolaritzats entre 0 i 3 anys i les públiques tenen en les seves aules al 60%.

Els informes oficials, d'institucions socials i caritatives reflecteixen un augment creixent de la pobresa en sectors de la societat (nens, famílies fins fa poc considerades de classe mitjana baixa) fins ara al marge d'aquestes situacions.

No obstant, els mitjans de comunicació dependents del Govern i d'altres institucions públiques i la majoria dels privats, així com la quasi totalitat dels polítics professionals i més mediàtics no parlen d'aquests temes. Ni tant sols per negar-los o disfressar-los, en el més pur estil de la ministra Báñez. Sembla que vivim dues realitats paral•leles.

Estic a favor del dret a decidir; encara que no només sobre un estat propi, també sobre el pagament del deute, sobre el model de societat, sobre els drets individuals i col•lectius...

Estic a favor del dret a l'autodeterminació. I considero igual de lícit defensar la independència que altres formes de relació entre Catalunya i la resta de l'Estat (federal, autonòmica) o del món (fora de la UE i de l'OTAN...)

Però, aquests debats i aquestes decisions no es poden donar al marge de la realitat o creant una de virtual (una Catalunya pròspera, neta, uniforme, amable... independent, però sense dir-ho) que amaga sota la seva catifa els seus aspectes negatius més negatius. I el que és pitjor, els veritables culpables i responsables (polítics, econòmics, intel•lectuals...) de la situació són els que ens porten a aquest atzucac del qual les classes populars tornaran a sortir malparades perquè la majoria de les seves reivindicacions tornaran a ser bandejades.

Pressupostos 2013: tot el que amaga la deutecràcia

Estat espanyol: cop de mercat i doctrina del xoc neoliberal

Iolanda Fresnillo

Els pressupostos generals del govern espanyol preveuen 39.722 milions d'euros destinats exclusivament al pagament dels interessos del deute. El frau fiscal del període 2010-2013 pot superar els 267.000 milions. El rescat també es pressuposta: 40.000 milions d'euros per pagar el deute en els nous pressupostos generals presentats per Mariano Rajoy. Una xifra de rècord històric que suposa un augment –enmig de l'allau de retallades– d'un 34%.

El dijous 27 de setembre, es van presentar els pressupostos generals de l'Estat, uns pressupostos clarament antisocials, dels quals destaca, per sobre d'altres partides, la destinada al pagament dels interessos del deute. 39.722 milions d'euros es destinaran a aquesta partida, una xifra que marca un rècord de dimensions històriques. Aquesta partida és de les poques que augmenta, 9.742 milions d'euros, prop d'un 34% respecte l'any 2012. Aquest increment es contraposa obertament a la reducció en sanitat (un 22,6%) o en educació (un 17,4%). El pagament del deute opera clarament en detriment de la despesa social.

Complir amb el deute no es limita a pagar els interessos, ja que també s'ha d'amortitzar part o la totalitat del capital prestat en un inici. En el cas de les finances públiques, el retorn del capital del deute públic (o amortització del deute) sovint queda amagat sota el procés de refinançament del deute. Les amortitzacions de deute de l'Estat per a 2013 seran de 159.153 milions d'euros (un 3,8% més que el 2012). Aquestes amortitzacions no consten com a despesa perquè, en realitat, es cobreixen amb noves emissions de deute. És a dir, nou deute per tapar el vell deute. Aquest nou deute s'haurà de pagar, probablement, a un cost superior (interessos més elevats) que el deute anterior, a causa de la minsa confiança dels mercats en l'economia espanyola. Si sumem els interessos i l'amortització de capital, els recursos públics que es destinaran al retorn del deute són 168.895 milions d'euros, més que el destinat a pensions i prestacions d'atur conjuntament. D'aquesta manera, entrem en una espiral d'endeutament sense fi.

El deute hipoteca les finances públiques

El total del deute públic espanyol, el que tenen les administracions central, autonòmiques i municipals, és de 804.388 milions d'euros i equival al 75,9% del PIB espanyol (setembre de 2012). Segons les dades fetes públiques pel Banc d'Espanya, el principal augment del deute públic s'ha donat en el deute de l'administració central (617.504 milions d'euros), mentre que el deute de les administracions autonòmiques també ha crescut, però en menor mesura (150.578). La resta (36.306 milions d'euros) correspon al deute municipal i d'altres administracions locals i provincials.

La nova previsió presentada pel govern espanyol indica, però, que, al tancament de l'exercici de 2012, el deute públic se situarà al 85,3% del PIB i augmentarà fins al 90,5% el 2013. Aquest creixent deute públic, amb l'increment dels interessos que s'han de pagar any rere any, suposa una hipoteca per a les finances públiques, ja que el seu pagament té prioritat per sobre d'altres obligacions de l'Estat.

En efecte, recordem que la reforma de la Constitució Espanyola feta l'agost de 2011 va incloure en el nou articulat la prioritat de fer front al pagament del deute per sobre d'altres despeses i la prohibició de qualsevol intent de negociació o repudi del deute. D'aquesta manera, per complir amb la Constitució, la prioritat dels successius governs espanyols i autonòmics no seran les pensions ni l'educació ni la sanitat ni altres drets socials, sinó el pagament del deute.

Tot i que la xifra d'endeutament públic encara és inferior a la mitjana europea, la preocupació que genera al seu voltant es deu, per una banda, a la rapidesa en el seu increment i, per l'altra, en la manca de confiança que les administracions públiques espanyoles tinguin capacitat de fer front al seu pagament.

Contràriament al que sembla que ens vulguin fer creure governants i alguns mitjans de comunicació, el deute públic no és a l'origen d'aquesta crisi, sinó que n'és la conseqüència.

Història d'un increment del deute anunciat

L'any 2007, quan la crisi era a les beceroles, el deute públic era del 35,5 % del PIB i, després de prop de cinc anys de crisi, retallades i salvaments bancaris, el deute públic aviat se situarà per sobre del 90% del PIB. Darrere d'aquest increment, hi trobem, entre d'altres, els recursos transferits al sector financer.

Des de 2008, s'han donat prop de 175.000 milions als bancs en avals i ajudes directes. Als quals cal d'afegir el rescat bancari aprovat el juny de 2012. La Unió Europea va donar llum verda a una línia de crèdit de fins a 100.000 milions d'euros per recapitalitzar la banca espanyola. Les condicions "molt favorables" de què parlava el govern estan detallades al Memoràndum d'Entesa (Memorandum of Understanding o MoU), on es fixen les condicions per rebre el crèdit. El MoU, negociat entre el govern espanyol i l'Eurogrup i que no ha passat pel parlament espanyol, es¬tableix, entre altres coses, la condició de la reforma del sistema financer, que es va plasmar en les mo-dificacions aprovades pel govern el 13 de setembre i en la creació del Banc Dolent. Un nou e¬xemple de la socialització de les pèrdues bancàries amb diner públic.

El MoU també estableix clarament que és l'Estat espanyol qui avala els crèdits que aniran a parar a la banca. Així, l'Estat s'ha de fer càrrec del pagament dels interessos i del retorn del capital en cas que els bancs rescatats no tornin els diners rebuts, de manera que, una vegada més, a través de més retallades i més endeutament, tots i totes pagarem per les irresponsabilitats de la banca. I aquest cop la factura pot arribar als 100.000 milions d'euros.

Un deute legítim?

Socialitzar les pèrdues. Privatitzar els guanys. Abans els bancs que les persones, abans la despesa militar i les infraestructures faraòniques que la protecció social. Cal apuntar que el deute no només és injust perquè, a través de la priorització del seu pagament, atempta contra els drets de la població, sinó perquè s'ha acumulat a través de mecanismes injustos.

El deute és il•legítim perquè compromet la dignitat dels pobles, amenaça la coexistència pacífica dels ciutadans, viola els drets humans i civils o ignora els principis del dret internacional. És per aquest motiu que, des de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, No Devem!, No Paguem!, entenen que hi ha prou indicis d'il•legitimitat en el deute que empren la Generalitat, el govern espanyol i la UE per aguditzar la sagnant política d'austeritat. La plataforma exigeix el dret de saber i, en darrera instància, de dir no al pagament del deute. De reclamar, com va fer el president de Burkina Faso Thomas Sankara l'any 1987, el dret dels pobles de repudiar un deute que considerin il•legítim.

Un rescat bancari que paguem entre totes

Resulta massa previsible que el rescat bancari acabarà essent cobert totalment o parcialment per l'Estat, davant l'evident fallida del sistema financer espanyol. Serà la ciutadania qui, patint les retallades en despesa social o noves fiscalitats –com l'augment de l'IVA indiscriminat–, acabarà pagant els plats trencats de la banca. Situació que s'agreujarà amb el rescat directe del BCE, que imposarà noves retallades com a condició. Només els interessos del deutes es menjaran els ingressos milionaris derivats de l'increment de l'IVA.

El rescat, fiscalment parlant, continuarà sent ben desigual. Les grans empreses tributen a l'Estat espanyol un 17% de mitjana i no un 30% com està establert. Si hi afegim el frau fiscal –89.000 milions d'euros que,

entre 2010 i 2013, suposen 267.000 milions d'euros–, cal concloure que, sense cap voluntat política de gravar la gent que té més, la sortida del PP és una altra fugida endavant amb més endeutament.

Qui se'n beneficia, del rescat i les retallades?

El deute és un mal negoci per als pobles i un bon negoci per a inversors. Amb uns interessos d'entre el 5 i el 6% (sovint 7%), els bons de deute espanyol resulten un negoci de risc, però molt sucós. Sorprèn que la principal inversora en deute públic espanyol sigui la pròpia banca espanyola: 200.000 milions del deute públic espanyol es troba a les seves mans. En mans de la mateixa banca que demana rescats i rep préstecs del BCE a un interès baixíssim de l'1%. Després, compra deute espanyol per cobrir el forat que genera el rescat bancari.Els inversors estrangers se situen en segon lloc, amb 191.836 milions d'euros de deute públic espanyol (una xifra notablement inferior als 281.439 milions que tenien a finals de 2011). El tercer inversor en deute espanyol són les pròpies administracions públiques espanyoles (com la Seguretat Social), que acumulen 74.256 milions d'euros de deute espanyol.

Finalment, cal apuntar que, en realitat, el rescat dels bancs espanyols és un rescat a la banca alemanya i francesa: ambdues acumulen 197.560 milions d'euros de deute espanyol, principalment deute de bancs i empreses. Per això Merkel i Hollande urgeixen Rajoy a demanar el rescat.

En el bàndol dels que també guanyen, cal afegir-hi aquelles grans empreses que s'estan beneficiant de les retallades i les reformes estructurals. Mútues i asseguradores que esperen fer-se amb el negoci de la sanitat; empreses que compraran amb una bona rebaixa d'altres empreses públiques en procés de privatització; empresaris que apliquen les mesures de la reforma laboral per abaratir costos i augmentar beneficis; banquers al capdavant de grans bancs com el BBVA, el Santander o La Caixa, que aprofiten la reforma financera per quedar-se amb bancs i caixes en fallida rescatats amb diner públic i a preu de saldo. Tots ells hi surten guanyant, amb el negoci de les retallades.

Quant necessiten els bancs?

Segons l'auditoria d'Oliver Wyman, encarregada pel govern espanyol i que ha costat dos milions d'euros, els bancs tenen "necessitat" de rebre uns 53.000 milions d'euros per recapitalitzar-se. Tot i que, de seguida, l'agència de qualificació Moody's va elevar la xifra a 105.000 milions.

El bloc de finances espanyol Gurusblog també ha denunciat diversos errors i "trampes" en l'anàlisi d'Oliver Wyman i estima el nou rescat en 80.000 milions d'euros. Sigui com sigui, els actius tòxics de la banca espanyola (crèdits i inversions difícils de recuperar) sumen 184.000 milions d'euros. L'auditoria Oliver Wyman té precedents d'anàlisis no gaire reeixides. El 2006, va qualificar l'Anglo Irish Bank com "la millor banca del món". Tres anys més tard, l'entitat va revelar pèrdues per valor de 17.600 milions d'euros i va haver de ser rescatada per l'Estat irlandès.

Tot apunta, també, que Oliver Wyman està darrere la decisió de Citigroup d'invertir en hipoteques subprime als Estats Units. El resultat d'aquesta operació va arrossegar el primer banc nord-americà a la fallida.

Un rescat públic de deute privat

El deute públic se situarà al 85,5% del PIB a finals d'any. El deute total, el que inclou el deute de les administracions i també el de les empreses, bancs i famílies, és equivalent al 400% del PIB. L'economia espanyola deu més de quatre bilions d'euros, la majoria internament i una part a l'exterior (el deute extern espanyol és d'1,79 bilions d'euros, un 169% del PIB). Del total d'aquest deute, la part principal no recau en el sector públic, sinó en el privat.El deute públic espanyol només suposa un 18% del total del deute. Entre les empreses no financeres (29%) i els bancs (33%), acumulen el 62% del deute de l'economia espanyola, mentre que les famílies sostenen tan sols un 20% del total. El problema espanyol, doncs, és un problema de deute privat.Però, quan es parla del rescat imminent que ha de demanar el govern Rajoy, que suposarà la compra de deute públic per part del BCE, només es parla de fer front a la dificultat de l'administració pública de finançar-se en els mercats. A canvi de condicionalitats encara més estrictes: més retallades i més reformes estructurals com a condició imposada per continuar l'espiral de l'endeutament i no caure en la suspensió de pagaments.

El deute català

Les darreres setmanes, s'ha parlat molt sobre quin deute heretaria una Catalunya independent. El deute actual de la Generalitat de Catalunya és de 42.000 milions d'euros. En cas que el procés d'independència prosperés i s'arribés a un acord amb l'Estat espanyol per repartir el deute públic espanyol de forma proporcional, aquest seria d'uns 98.000 milions d'euros. La xifra surt del càlcul del 16% (població catalana respecte l'espanyola) del total del deute de l'administració central de l'Estat, que és de 617.504 milions d'euros. El deute públic, per tant, rondaria els 141.000 milions d'euros, un 70% del PIB català.

Ara sí, el deute de les empreses, els bancs i les famílies catalanes (entre el qual hem de destacar el de bancs com CatalunyaCaixa) no entra dins d'aquest càlcul, ni tampoc l'impacte en el PIB que podria tenir el procés d'independència.

** Iolanda Fresnillo és membre de l'Observatori del Deute en la Globalització. Article publicat al núm. 289 del setmanari Directa*

No als Pressupostos del Deute, generadors d'opressió i misèria

Coordinadora 25S

El passat 29 de setembre va ser presentat a les Corts Generals el projecte de Pressupostos Generals de l'Estat per a 2013. Després de la seva tramitació regular i el simulacre d'un debat en el Congrés, és probable que siguin aprovats pel ple a mitjan novembre sense canvis substancials.

Aquests pressupostos han estat elaborats sense tenir en compte la situació material en la qual es troba la població. Aprofundeixen en una política fiscal regressiva i grans retallades en sanitat, educació, dependència, investigació, cultura, medi ambient, etc. La modificació l'any passat de l'article 135 de la Constitució, sense consulta popular, va hipotecar la nostra sobirania als mercats i va anteposar el pagament d'un deute que no havia estat generada per la població en detriment dels nostres drets. No hi ha pressupostos possibles que satisfacin les nostres necessitats en l'actual marc polític i constitucional.

El sistema institucional en el qual estem immersos òbvia, quan no impedeix, la participació en les decisions que afecten al conjunt de la població, limitant-la a unes eleccions cada quatre anys després de les quals la majoria dels partits incompleixen sistemàticament els seus programes. Qui haurien de ser els nostres representants polítics i actuar en funció de la demanda popular per a atendre les necessitats reals, segueixen el dictat de la Troica (BCE, FMI i UE), aliens a la sobirania popular com simples mediadors dels interessos dels mercats.

El projecte de pressupostos per a 2013 confirma les irracionalitats i injustícies en l'organització i distribució de recursos públics i mediambientals i reafirma que serem la immensa majoria de la població qui paguem el deute. Aquest deute, privat gairebé en un 80%, ha estat transformat en públic, i per tant il•legítim, mitjançant rescats a bancs. La finalitat dels pressupostos per a l'any que ve és expropiar recursos que ens pertanyen per a pagar-la. És imprescindible engegar una auditoria ciutadana, pública i transparent que aclareixi quant es deu, per què es deu, qui ho deu i qui ha de pagar-lo.

El neoliberalisme, constituït en pensament únic des dels anys 80, imposa ara una espiral d'austeritat, retallades i deute en tots els països del sud d'Europa que no està servint per a millorar la situació. Es demana l'esforç del pagament del deute il•legítim a la societat civil mentre el frau fiscal de les grans fortunes arriba a nivells desorbitats amb la intolerable connivència dels poders públics i una política fiscal favorable al capital financer. El projecte de pressupostos per a 2013 càrrega en la població el pagament d'un deute impagable mitjançant noves retallades en drets socials i ecològics (com les més que possibles retallades en el sistema de pensions).

L'aplicació d'aquests pressupostos significarà una reculada en els drets socials adquirits durant dècades i la submissió de diverses generacions al capital financer. Rebutgem totalment aquests pressupostos antiecològics, antisocials i inhumans al mateix temps que demanem l'obertura d'un nou procés constituent, aquesta vegada autèntic, amb tota la participació popular possible.

Per tot això, plantejàvem que el projecte de pressupostos fos retornat.

** Text lliurat en el Registre del Congrés dels Diputats el divendres 19 d'octubre per la Coordinadora25S. Els pressupostos van ser aprovats al Congrés dels Diputats el 14 de novembre amb algunes esmenes que no introdueixen canvis substancials i enviats al Senat.*

El problema és que els rics no paguen impostos

Xavier Caño Tamayo

El neoliberalisme pretén que pujar impostos és dolent, perquè redueix la demanda i tampoc està bé augmentar impostos als rics. Diuen. Però ambdós mites són falsos. Els rics paguen pocs impostos i encara volen pagar menys.
“Individus amb altíssim valor net” són qui posseïxen actius superiors a 30 milions de dòlars. Segons Dean Baker, hi ha 187.380 d’ells en el món i que tinguin més d’un milió i menys de 30, uns quants milions. Quan plenes no estarien les arques públiques si els rics, més rics i molt rics del món paguessin el que han de pagar?
Però Margaret Thatcher i Ronald Reagan van establir la baixada d’impostos a rics, molt rics i obscenament rics. Fins i tot presumptes progressistes (el PSOE a Espanya) van pretendre que baixar impostos era d’esquerres. Atreure diners va esdevenir obsessió de governs, que competeixen a rebaixar impostos als rics. La crisi ha posat alguna cosa en qüestió aquesta tendència, però poc.
Després de la II Guerra Mundial, el tipus màxim de l’impost sobre la renda a Regne Unit era 95% i, en 1979, encara era 83%. En Estats Units, durant vint-i-cinc anys va haver un impost del 91% per a les rendes més altes. En aquests anys el dèficit d’Estats Units mai va sobrepassar el 3% del PIB. S’imaginen? Però avui, els sistemes fiscals afavoreixen als rics i molt rics. Dogma de fe. Per això, en els trenta països més desenvolupats de l’OCDE, l’impost sobre la renda de persones físiques no tracta igual els beneficis del capital que els salaris. Les rendes del capital tributen bastant menys; treballar i produir paga més impostos que especular en Borsa. Sense comptar les excepcions, deduccions fiscals i subvencions estatals que redueixen encara més els impostos a pagar pels rics (persones i empreses).
I el frau fiscal. A l’Estat espanyol, aquest frau ronda els 60.000 milions d’euros, dels quals gairebé tres quartes parts són per evasió d’impostos de grans empreses, grans fortunes i bancs. Segons tècnics d’Hisenda, de recuperar-se solament la meitat del frau fiscal, Espanya tindria un PIB superior al d’Itàlia i igual al de Regne Unit. A Itàlia es perden anualment 152.000 milions de dòlars per evasió d’impostos. Fa uns mesos, la policia fiscal italiana va irrompre en centres de vacances de luxe per a buscar proves d’evasió fiscal. Van descobrir més de quaranta automòbils de súper-luxe de més de 250.000 dòlars de preu, propietat de subjectes que declaraven ingressos inferiors a 25.000 dòlars anuals.
Eines per a pagar menys impostos són les societats d’inversió de capital variable (Sicav) que a Espanya solament paguen un 1% per guany de valor. Després hi ha fundacions, utilitzades per a ocultar grans fortunes, que poden constituir-se en paradisos fiscals sense pagar i garantint l’anonimat dels seus propietaris. Les societats patrimonials, per la seva banda, serveixen per a no pagar impostos de plusvàlua per revaloració d’immobles. Fingir una altra residència també permet evadir impostos: se simula viure en un altre país amb impostos baixos i no es paguen en el propi; famosos esportistes i estrelles de l’espectacle utilitzen aquest tipus de frau.Però res seria possible sense paradisos fiscals: finalment els diners evadits s’oculten i blanquegen en ells. I no cal viatjar al Carib. A Espanya, Luis Pardo, fiscal anti-corrupció, denunciava que hi ha paradisos fiscals en el passeig de la Castellana, perquè els grans bancs tenen les seves seus en aquesta àmplia avinguda de Madrid i des d’elles els seus clients rics poden desviar diners als estats de cartró-pedra que són els paradisos fiscals, on no hi ha impostos i s’oculten, mouen i blanquegen lliure i impunement capitals i beneficis en el més absolut anonimat.

La veritat és que les brutals retallades de despesa pública obligatòries a Europa per imposició del FMI, Banc Central Europeu i Comissió Europea són conseqüència que els rics paguin menys o defraudin des de fa dècades.
A Alemanya, les baixades tributàries a qui més tenen, iniciades pel govern Schroeder i continuades per Merkel, signifiquen una reducció anual de 75.000 milions d’euros en els ingressos estatals.
El veritable problema és que qui més tenen paguen pocs impostos. O cap. Legalment (per la servitud dels governs) o defraudant. I, mentre els rics no paguin els impostos que han deuen i hi hagi frau fiscal, no hi haurà suficients diners públics, els estats necessitaran endeutar-se, però la imposada austeritat fiscal conduirà al desastre. És imprescindible lluitar contra el frau de grans fortunes, grans empreses i contra els paradisos fiscals.

** Xavier Caño Tamayo, és periodista, escriptor i membre d’ATTAC Acordem*

CGT Metro contra les acusacions de TMB

Secció Sindical de CGT Metro Barcelona
http://www.cgtmetro.org

Davant les informacions aparegudes en els mitjans de comunicació, on des de la Direcció de TMB s’acusa als Sindicats del Metro de Barcelona i als treballadors de ser els culpables de tot un seguit de barbaritats –que ells mateixos han provocat amb la seva mala gestió en el transport públic de la ciutat de Barcelona– tan sols per intentar exercir el seu dret constitucional de vaga, hem de manifestar QUE ELS DIRECTIUS DE TMB SÓN UNS INÚTILS I UNS POCAVERGONYES per:
- Mentir al declarar públicament que han ofert mesures per a minimitzar l’impacte dels seus robatoris salarials als treballadors de Metro; NO han ofert absolutament RES.
- Si en tan sols 3 dies d’aturades al Metro –una d’elles parcial– els hem fet perdre 2’5 milions d’euros; quines gestions han realitzat amb els treballadors per a acabar amb aquesta situació? CAP.
- Culpar als treballadors del Metro de la degradació i la mala imatge brindada pel Metro de Barcelona. Els recordem que, com directius, vostès són els últims i màxims responsables de la visió o imatge que el nostre mitjà de transport ofereix als nostres viatgers. I, de nou, són vostès uns mentiders compulsius quan, d’una banda, repliquen que tenim mala imatge i, per un altre, publiquen ràtios de satisfacció al client que ronden el 90% en algunes línies. En algun aspecte estan mentint.
- Ser a més uns irresponsables, quan acusen als treballadors de tot el que va malament en el Metro. Si algun treballador de Metro, en l’acompliment de les seves funcions i en l’exercici del seu dret a vaga, és agredit per algun viatger esperonat i exaltat pel seu incendiari comunicat, tinguin present que aquesta Secció Sindical es querellarà amb cadascun de Vostès per incitar a la violència gratuïtament.
- Ser incapaces d’abordar una situació en la qual, segons el seu propi comunicat, els treballadors dle Metro fan vaga pel simple motiu de fastiguejar al viatger, de provocar pèrdues econòmiques a l’empresa i danyar la imatge de Barcelona. Tan sols per aquests tres motius, segons vostès, el treballador de Metro està perdent diners de salari en vagues. Vostès directius són l’herència màxima del feixisme franquista, disfressada de democràcia, que vol acabar amb un dret que segurament els seus avis o pares, membres del moviment, van instaurar el 1949: la paga de Nadal.
- Cobrar 2 o més salaris milionaris de TMB (com a mínim un per Metro, i altre per Autobusos) i negar-se a publicar-los al•legant que som una empresa privada, mentre que per a robar el salari als treballadors busquen Reials decrets d’afectació a empreses públiques. Abans de seguir fent declaracions contra els seus propis treballadors, facin públic tots els seus salaris, inclosos els 4 sous que TMB paga al seu president, el sr. Forn.
La Secció Sindical de CGT considera l’aplicació del RDL 20/2012 un robatori en tota regla als treballadors, que en aquests moments estem pagant la crisi d’un sistema capitalista definitivament cada vegada més sanguinari. Com força sindical més votada en les passades eleccions sindicals, CGT considera que la Direcció de Metro no pot justificar el robatori del nostre salari sense vulnerar la Constitució i els convenis signats per Espanya amb l’Organització Internacional del Treball (OIT).

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

El Codi Penal més dur de la “democràcia”

Blanca Rivas Roigé, Secretaria de Jurídica de la CGT de Catalunya

A mitjans del mes de setembre es van anunciar, per part del Ministre de Justícia, Alberto Ruiz-Gallardon, grans novetats en la legislació penal i també en la Llei Orgànica del Poder Judicial. L’avantprojecte de reforma del Codi Penal, és a dir, l’esborrany, va ser aprovat el passat 14 d’octubre al Consell de Ministres. Així, cal tenir clar, que tot allò que hem sentit encara no s’aplica i no està vigent, però que és el que serà, amb alguns canvis, que difícilment seran menys durs. Per aquest motiu, hem cregut interessant, començar a parlarne en aquest article, per anar sabent el que ens trobarem.

Alguns dels canvis que més ressò han tingut, perquè suposen una restricció absoluta de la llibertat de la persona i una regressió a èpoques més dures i a sistemes penals “no democràtics”, són els canvis en les penes de presó. Així, es crearà la pena de presó permanent revisable o, el que seria el mateix, la cadena perpètua que es podrà revisar depenent de la situació. Així, hi haurà delictes que portaran associats, en realitat i sense embuts, una presó “de per vida”. Una cadena perpètua que suposa una regressió en el sistema penal.

O, en el mateix sentit, la possibilitat, que un cop complerta la pena, és a dir, un cop finalitzada la condemna, la persona pugui seguir sota custòdia. El que ve a dir que no sempre complerta la pena imposada per sentència es donarà per finalitzada la condemna cap a la persona.

Tots aquests canvis, que modifiquen i molt la legislació penal, i que la fan molt restrictiva, deixen de banda la reinserció, objectiu que tenien les penes privatives de llibertat i en el que ja poques persones creien, per reafirmar-se en la línia del “càstig exemplar” com a mesura dissuasòria sense intenció de fer cap treball, a les presons, (que ja no es feia) per “modificar els comportaments”.

A la vegada, l’avantprojecte de reforma, també planteja altres modificacions, que van directament encaminades a encarar la situació de més conflictivitat que s’està plantejant, i es plantejarà, en el moment de restricció i d’agreujament de les diferències socials en que es troba el sistema capitalista actualment.

La situació de moltes persones i famílies fa temps que es va agreujant. No se li escapen a ningú les grans xifres d’atur general, la manca de futur pels més joves degut a les altes taxes de desocupació i a les dificultats per continuar estudiant, les més de 250.000 famílies a Catalunya que no reben cap tipus d’ingrés, la quantitat creixent persones que es queden a la misèria i sense sostre degut a les elevades xifres de desnonaments diaris, ... Tot això fa que la fissura social sigui cada cop més gran. Fa que la gent que tot ho perd i no té res, pensi, que tampoc té res a perdre augmentant així les xifres de suïcidis, de malalties associades a l’ansietat, la depressió i, per sort, augmentant també els nivells de mobilització i consciènciació social.

Així ens trobem que davant les mobilitzacions dels treballadors i treballadores públics, l’ocupació d’oficines bancàries, la reocupació d’habitatges, l’evitació pacífica de desnonaments, les grans i massives mobilitzacions al carrer, les vagues generals, ...

Davant les mobilitzacions i l’ampliació de les diferencies socials, la resposta de l’estat són més restriccions i posar en marxa una gran maquinària repressiva amb l’objectiu de desmobilitzar i generar por.

Així, hem vist per exemple, un canvi en els últims temps, on persones, després de mobilitzacions com les de la última vaga general, a la ciutat de Barcelona, ha acabat a la presó de forma preventiva.

Així, en aquesta línia, la nova legislació, preveu suprimir la consideració de falta en el codi penal. Aquesta fina ara es preveia per fets considerats “delictius” però de menor intensitat com podrien ser els deslluïments de béns immobles, els danys i furts per un valor superior a 400 euros, la desobediència lleu als agents de l’autoritat, ...

Les faltes seran considerades o delictes lleus o multes administratives, però s’ha de tenir clar, com ja ha manifestat el Ministre, que cap d’elles deixarà de ser sancionada, ja sigui per una via o per una altra. És a dir, que la finalitat no es desregular determinades conductes sinó seguir-les penalitzant però per altres vies econòmiques o amb penes més greus.

Així, algunes passaran a ser considerades delictes lleus, però delictes. Fet que implica que les penes per aquestes podran ser més elevades. Encara que hi ha veus que diuen que seran les mateixes però permeteu-me posar-ho en dubte. Les penes previstes per aquestes, s’apunta que seran les penes de multa. Una pena de multa en principi és una sanció econòmica. És a dir, és una multa que pot ser, per exemple, de 2 mesos a 6 euros per dia, però que sinó es pot pagar es converteix en presó. En l’exemple expressat, en 1 mes de presó. La meitat dels dies previstos per la multa s’haurien de complir en pena privativa de llibertat. És a dir, la pena multa condemna a moltes persones, que no tenen recursos econòmics per pagar, a veure’s exposats a ingressos a presó. Més informació sobre les penes multa la podeu trobar a la web: http://alespenespunyalades.blogspot.com.es/ que és la web de la campanya de denúncia A les Penes Punyalades que es va iniciar a l’any 2008.

Les altres penes, les que no es puguin arribar a considerar delictes lleus, es sancionaran per la via administrativa. De fet moltes de les faltes del codi penal ja estaven previstes en lleis administratives però, tot i que hauria de ser a la inversa, es prioritzava la via penal. Per exemple, el deslluïment de béns immobles (“les pintades”) es sancionen en la majoria d’ordenances de neteja o en ordenances de policia i bon govern, que actualment s’han ampliat i transformat en les Ordenances de Civisme.

També s’han proposat, entre d’altres, modificacions en la configuració dels delictes d’atemptat, resistència i desobediència als agents de l’autoritat. El que proposa la reforma és canviar la definició del delicte d’atemptat. Aquesta es modifica per incloure tots els supòsits d’escomesa, agressió, ús de la violència i/o amenaces greus de violència sobre els agents de policia o els membres dels serveis d’assistència i rescat. A l’acció de desobediència hi anirà l’acció de resistència passiva amb una pena, que ja tenia, de 6 mesos a 1 anys de presó. El qüestionament generalitzat que s’està fent a les actuacions policials es reflecteix en canvis normatius que protegeixen encara més la seva figura i les seves accions.

En aquesta mateixa línia, la falta de desobediència, que fins ara es preveia al codi penal i que era la mínima utilitzada, desapareixerà. Així, per una banda passarà a ser sancionada com una infracció administrativa de la Llei de Seguretat Ciutadana, cosa que no és cap novetat, però que s’utilitzava en les mínimes ocasions. I els marges de la desobediència, resistència i atemptat com a delicte s’ampliaran. Tot això, i no crec que ens equivoquem al dir-ho, portarà a més impunitat i més restricció al dret fonamental de manifestació.

També es proposen canvis, dels que no tenim més informació, en la configuració del delicte d’alteració de l’ordre públic. S’està dient que es proposa castigar la difusió de missatges que incitin a la comissió d’algun delicte d’alteració d’ordre públic o actes de violència. Suposem que el sentit d’aquesta afirmació va en la línia de la convocatòria d’actes a través d’Internet i de les xarxes socials.

El que si està clar que el que s’extreu de les informacions que van apareixent és que les desigualtats, cada cop més en augment, s’aturaran a cop de porra i repressió

Notícies sindicals

Èxit de la primera Fira d'Economia Solidària de Catalunya

La 1ª Fira d'Economia Solidària de Catalunya, que es va portar a terme a Barcelona el 27 i 28 d'octubre, va aconseguir un gran èxit de participació, desbordant totes les previsions d'assistència. Més de 4.500 les persones que van passar pel recinte de l'antiga fàbrica Fabra i Coats de Sant Andreu de Palomar, on van poder conèixer les iniciatives de 114 entitats i participar d'una seixantena de xerrades. Coincidint amb l'esdeveniment es va posar en marxa el Mercat Social Català, un projecte experimental que arrenca amb l'ús d'una moneda alternativa i complementària a l'euro, batejada amb el nom d'Ecosol, de la qual van circular 17.000 ecosols dins la fira. Totes les compres i vendes es van fer amb aquesta moneda, que equival al valor d'1 euro, feta amb paper, moneda real i amb la que es pot fer intercanvis, però no especulació financera.
La fira també ha servit de punt de trobada per als col•lectius integrats a la Xarxa d'Economia Solidària (XES), per fer xarxa i visibilitzar-se de cara a la ciutadania. La creació de la XES ara fa 10 anys va suposar un primer pas dins del sector, que enguany s'ha segellat amb la primera edició d'una fira amb vocació de continuïtat, que suposarà un pas endavant per al creixement de l'economia social.
En un comunicat de valoració final es remarcava que "l'economia solidària pretén transformar la societat amb pràctiques econòmiques alternatives que s'arrelen en la fertilitat de la tradició cooperativa, en les noves experiències inclusives i solidàries i en un nou paradigma que situa l'activitat econòmica al mig de les necessitats humanes", unes pràctiques que han de complir tres requisits: propietat col•lectiva, gestió democràtica i responsabilitat social.

Trias pretén privatitzar Parcs i Jardins de Barcelona

Els plans de CiU per privatitzar l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona avancen. El Govern que encapçala Xavier Trias ha detallat els seus plans de futur per aquesta empresa pública, que suposen un increment de l'externalització dels seus serveis, és a dir, que part de les seves actuals atribucions passin a mans d'empreses privades. Per a ferho possible pretenen modificar els estatuts de Parcs i Jardins.
La privatització, a banda d'afavorir empreses externes, suposaria la no cobertura de les jubilacions, amb la intenció que el 2021 l'Institut comptés amb 543 empleats, una tercera part menys que ara. Els plans del Govern convergent ja fa mesos que són denunciats pel comitè d'empresa de Parcs i Jardins, que acumula un llarg historial de mobilitzacions des que l'organisme estava dirigit per ICV-EUiA.

A l'Estat espanyol es volen carregar el ferrocarril

D'una banda, Renfe està donant els passos per a ajudar a les empreses privades que puguin competir amb Renfe. Quant a viatgers la companyia disposa de 26 trens d'Alta Velocitat pràcticament nous i sense utilitzar per a llogar als operadors privats que entrin en el mercat a partir d'agost del 2013. Amb aquest lloguer pretén facilitar l'accés a la liberalització als operadors privats que ho desitgin sense necessitat que hàgin de realitzar una gran inversió en compra de flota que sí haguessin de fer valdria mil milions d'euros. Quant al que concerneix a mercaderies, obren la porta a inversors estrangers, per a això es crearà una societat de lloguer, amb l'objectiu que aquests puguin entrar en el mercat sense les altes inversions en compra de material.
Al mateix temps la Direcció de Renfe parla de la necessitat d'un "procés voluntari de regulació d'ocupació" davant l'excés "de personal a Renfe i amb una edat mitja elevada".
Per altra banda, Adif anuncia la segregació en dues empreses, una en la qual estarien la Fibra Òptica i les línies d'alta velocitat rendibles amatent per a la seva privatització, i l'altra, la dolenta, en la que estaríen la totalitat dels treballadors, sotmesa a tancament de línies que considerin no rendibles. En aquest sentit la ministra de Transports preveu eliminar 70 rutes de ferrocarril de mitjana i llarga distància i substituir-les per línies d'autocar, pel que els llocs de treball a Adif també tenen els dies comptats.

Vaga de 24 hores a Hewlett Packard el 19 d'octubre contra els acomiadaments

Els sindicats CGT i CSI van convocar Vaga de 24 hores a Hewlett-Packard Consultoria i Aplicacions i Hewlett-Packard Outsourcing el 19 d'octubre, en la qual 1800 Treballadors i treballadores eren cridats a la vaga, la meitat corresponents al centre de l'empresa a Sant Cugat. La vaga va tenir un seguiment del 30% malgrat la retirada de CCOO i UGT.
Des de fa més de 2 anys HP Espanya manté una política d'acomiadaments (180 acomiadats, més del 10% de la plantilla en un incessant degoteig) i contractacions precàries que han conduït a una degradació progressiva de les condicions laborals.
La lluita dels treballadors contra aquesta política ha estat dura i sostinguda en el temps i continuarà mentre no canviï l'actitud dels directius de HP. Els acomiadaments s'han incrementat desprès que la plantilla rebutgés, el passat mes de juliol, un pre-acord entre la companyia i la secció sindical de CCOO. Les accions de protesta continuaran fins que la Direcció de HP Espanya accepti negociar un acord d'ocupació basat en els principis de voluntarietat, tal com la mateixa companyia ha fet en altres països d'Europa.

La CGT convoca mobilitzacions als centres de la Diputació de Barcelona

El 16, 17 i 18 d'octubre i tots els divendres a partir del 19 d'octubre, la CGT convoca mobilitzacions en els diferents centres de treball depenents de la Diputació de Barcelona, en defensa de les condicions laborals i dels llocs de treball, i en contra dels efectes de les mesures aprovades pel govern del PP.
A la Mesa de Negociació de Matèries Comunes els representants de CGT van manifestar que no pensen negociar l'aplicació de la disposició addicional 71ª de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2012 a la Diputació, i que rebutgen totalment l'ampliació de la jornada.
La CGT ha defensat des del primer moment que les retallades de drets no es negocien i que l'única resposta que mereixen és la mobilització. Exigeixen que la Diputació declari la suspensió cautelar de l'aplicació de la DA 71ª de la LPG 2012 i insti el govern de la Generalitat a presentar un recurs d'inconstitucionalitat.

Violació flagrant de drets laborals a la UAB

Des de la secció sindical de la CGT-UAB s'ha denunciat la violació flagrant de drets laborals associats a la tasca docent del professorat associat i dels investigadors/investigadores postdoctorals.
Les queixes d'irregularitats administratives en la signatura tardana dels contractes, una vegada començat el curs acadèmic, i en la percepció d'emoluments amb caràcter diferit han estat freqüents i sistemàtiques, unes irregularitats impròpies d'una universitat pública i de qualitat que té per eslògan l'excel•lència, cosa que no es tradueix en el tracte que s'està donant al professorat temporal, malgrat exercir amb pulcritud les seves tasques docents i de recerca. La qualitat només s'assoleix amb professionals satisfets.
Per això CGT va demanar explicacions sobre la disbauxa que s'ha produït en la gestió de nòmines i en conseqüència les responsabilitats que se'n dedueixen per les repercussions provocades als companys que han hagut de treballar en unes condicions de màxima precarietat.

Es constitueix la Coordinadora Sindical de Serveis Públics Municipals de Barcelona

El 10 d'octubre es va constituïr la Coordinadora sindical de Serveis Públics Municipals, formada per representants de la pràctica totalitat de les empreses i organismes públics dependents dels pressupostos municipals de Barcelona (Ajuntament de Barcelona, TMB, B:SM, ICUB, IMI, IMMB, BAGURSA, CETRAMSA, TERSA, IMSSB, IMH, CBB, IMEB, IMPiJ, ASPB, BCN-Activa, BIMSA, CEB, Hospital del Mar, IMDB, PATSA), aplegant uns 30.000 treballadors i treballadores d'aquesta ciutat, amb el suport dels sindicats CCOO, CGT, USOC i UGT.
L'objectiu d'aquesta coordinadora és proposar i impulsar una lluita conjunta contra les retallades de drets socials i laborals a Barcelona i treballar en un pla de mobilitzacions per defensar els drets socials i laborals, que han patit una darrera i greu agressió amb el Decret-Llei 20/2012, convalidat el passat mes d'agost, i que comportarà un empitjorament i retallada dels serveis públics als ciutadans i ciutadanes i és ja una vulneració de l'autonomia municipal.
En aquest context reivindiquen la no aplicació de l'esmentat Decret atenent a l'autonomia local, l'aturada i reversió de les privatitzacions dels serveis i la recuperació del dret a la negociació, amb l'objectiu final de garantir uns serveis públics municipals de qualitat en benefici dels ciutadans.
Una manifestació el 17 d'octubre contra les retallades i en defensa dels drets socials i laborals va donar el tret de sortida al pla de mobilitzacions, contra les privatitzacions i contra l'eliminació de la paga extra de Nadal, ja que consideren que en el cas de l'Ajuntament de Barcelona es té una bona situació econòmica que no justifica les retallades. Un miler de treballadors de diversos serveis de l'Ajuntament de Barcelona es van concentrar a la plaça Sant Jaume per iniciar una marxa fins a la delegació del Govern espanyol a Catalunya.

Vaga a Cacaolat el 10 i 11 d'octubre contra els acomiadaments

El comitè d'empresa de Cacaolat va convocar vaga els dies 10 i 11 d'Octubre, desprès que l'empresa els comuniqués que a partir del dia 1 d'Octubre es rescindirien 26 contractes indefinits per causes objectives i al gener ja es veuria que passava. Això es produeix una vegada segregada Utebo de Cacaolat i fet un expedient de regulació d'ocupació que va

afectar a 48 treballadors de la planta de Utebo i tancada la delegació a Tarragona amb la seva conseguent pèrdua de llocs de treball.
S'està pressionant a companys majors de 60 anys perquè renunciïn als seus drets adquirits en conveni i acceptin un acomiadament per objectius. I així omplir el contingent de 28 acomiadaments que són els màxims que es poden fer sense tenir l'obligació de negociar amb el comitè.
La nova Direcció de Cacaolat (Cobega i Damm) actua, altra vegada, en contra del que va manifestar davant del jutge sobre el manteniment dels llocs de treball. Després de l'adjudicació l'empresa quedava lliure de qualsevol càrrega econòmica. El comitè entén que tal acció roí i contundent ha de tenir una reacció per part dels treballadors igual de contundent.

Concentració a Novartis el 15 d'octubre contra l'acomiadament d'una treballadora

El Sindicat de Químiques de CGT Barcelona va convocar una concentració davant de l'empresa Novartis Farmaceutica de Barberà del Vallès, per a protestar contra l'acomiadament disciplinari de la treballadora del departament d'anàlisi i afiliada al sindicat Noemi Fernández.
Des de maig de 2011 fins a juny de 2012, la treballadora va ser obligada a realitzar torn fix de tarda, contràriament al que figura en el seu contracte de treball i al Pacte intern de l'Empresa. Se l'imputa baix rendiment i errors i desobediència.
Des de CGT es considera que ha estat castigada per a exemplificar a la resta de l'empresa i tenir a tot el personal amb por i que ha estat acomiadada per reclamar els seus drets i estar afiliada a la secció sindical de CGT.

Vergonyosa venda d'Atento per part del Grup Telefònica

La CGT qualifica d'absolutament lamentable el procés de venda de la multinacional de Contact Center Atento al fons especulatiu de capital risc Bain Capital, un procés que s'ha realitzat a esquena dels representants dels treballadors, que s'han assabentat de la venda de la seva empresa per la premsa.
CGT denuncia que aquesta venda, per part de Telefònica a aquest fons especulatiu, suposarà un intent d'empitjorament de les condicions laborals dels treballadors i es traduirà, tard o d'hora, en retallades de drets als treballadors, que treballen en un dels sectors més precaris que hi ha actualment, com és el sector del telemàrqueting, o Contact Center. També exigeix que es faci públic el contracte de l'acord marc de prestació de serveis, subscrit entre Telefònica i Atento, del que depèn, en els pròxims anys milers d'ocupacions a l'estat espanyol.

Vaga de Treballadors/es de l'Administració General de l´Estat el 26 d'octubre a Barcelona

Des de CGT i CCOO i la Junta de Personal de Funcionaris es va convocar una aturada de 2 hores i una concentració a Barcelona el divendres 26 d'octubre, a la que estaven cridats 5.300 treballadors de l'Administració General de l'Estat de la província de Barcelona.
Amb aquesta convocatòria es volia protestar contra la suspensió de la paga extra, l'eliminació del complement que permet cobrar el 100% del salari des del primer dia de baixa, la supressió de dies de vacances i assumptes particulars o l'aplicació de la mobilitat geogràfica i funcional.
CGT va realitzar també la seva pròpia convocatòria a fi de donar cobertura al personal laboral que vulgués participar en una protesta que, per primera cop, permetia unificar les lluites de tots els darrers divendres de l'administració General de l'Estat de la província de Barcelona.
Es tracta de la primera aturada dintre d'una sèrie de vagues parcials previstes per a tots els darrers divendres de mes i que es realitza amb la intenció d'aglutinar amb altres administracions (local i autonòmica) i amb la voluntat d'estendre-la al conjunt de l'Estat.

Bus combatiu el 26 d'octubre a Barcelona

CGT, CNT i Assemblees de barri, van recórrer el 26 d'octubre amb un autobús diverses empreses, sectors i barris de la ciutat de Barcelona que estaven en lluita per fer crida per a la participació de la ciutadania en els actes de protesta, vagues i lluita convocats per al 31 d'octubre.
El recorregut incloia empreses en conflicte, empreses on s'està acomiadant massivament, serveis públics afectats per les retallades o hospitals que s'estan desmantellant, uns llocs de la ciutat on l'agressió contra els treballadors i les treballadores o l'atac als serveis públics es fan més visibles com en el cas de la sanitat.

Concentració per a la readmissió d'un treballador acomiadat per FCC

Des del Sindicat de Neteja de CGT Barcelona es va convocar una concentració el 24 d'octubre al jutjat de lo Social de Barcelona, en suport a Miguel Angel Gomez Castillo, treballador de Fomento de Construcciones y Contratas SA (FCC), acomiadat disciplinàriament per un accident que va tenir amb el camió amb ploma de recollida selectiva que li varen assignar per primera vegada sense estar suficientment format. En aquest accident no va patir dany físic ningú i l'únic fou de tipus material en un semàfor.

Aturades a TV3 des del 24 d'octubre contra un possible ERO

El comitè d'empresa de TV3 va convocar aturades parcials a partir del 24 d'octubre fins a gener de 2013, per fer pressió i protestar contra un possible expedient de regulació d'ocupació (ERO) al canal públic i contra l'externalització de serveis, i pel manteniment dels llocs de treball i defensar el futur de TVC. La primera aturada va ser el 24 d'octubre i la segona el 7 de novembre, coincidint amb l'inici de la campanya electoral catalana.
Les aturades, acordades pels treballadors en referèndum els dies 14 i 15 d'octubre, en que un 71,45% de la plantilla va votar a favor, no seran l'única mesura de pressió, s'estendran fins al gener i afectaran totes les franges horàries, per tal de permetre que treballadors de tots els torns puguin acollir-se al dret de fer vaga.
La direcció de TV3 ha encarregat un estudi a la consultora Price Waterhouse Cooper per, entre d'altres objectius, redefinir el marc laboral que regeix la casa, que dóna feina a 2.084 persones.
Els representants dels treballadors denuncien que la direcció de la CCMA no ha respost a diferents peticions de reunions per part del Comitè per parlar del Contracte Programa i del pla de viabilitat encarregat a la consultora Price Waterhouse per valor de 180 mil euros..
El comitè d'empresa de TV3 exigeix a la direcció de la CCMA un compromís amb el model de producció i amb la plantilla i que s'acabi amb les amenaces d'acomiadaments, de privatitzacions i d'externalitzacions i les retallades de salari, de drets socials i els incompliments de conveni que aquest any han suposat una pèrdua del 15% en mitjana del salari dels treballadors i prop d'un 20% del poder adquisitiu en els últims dos anys.

Milers de manifestants el 27 d'octubre a Barcelona contra les retallades educatives

Associacions de pares, sindicats, professors i alumnes seguint la crida del MUCE (Marc Unitari de la Comunitat Educativa) van convocar el 27 d'octubre una manifestació a Barcelona contra la retallades en educació i en defensa de l'ensenyament públic, per reclamar, entre d'altres coses, que les substitucions es reforcin des del primer dia, es baixi la ràtio d'alumnes per aula i es contracti a personal de suport. Unes 5000 persones van participar en la manifestació sota el lema "Per la dignitat i la qualitat de l'ensenyament públic".
En el manifest unitari, els organitzadors criticaven les mesures d'ajust dels governs espanyol i català i lamentaven que l'afectació negativa que tenen per a la qualitat dels centres públics i les condicions del seu professorat, remarcant que les mesures són injustes i no resolen els problemes de l'escola, sinó que els agreugen, i reclamant que els diners públics s'utilitzin per consolidar l'educació pública i no per rescatar als bancs.

Jornada de mobilitzacions el 22 d'octubre a Barcelona: Metro, Autobusos, Parcs i Jardins,...

Els treballadors del Metro i els Autobusos de TMB van fer vaga parcial el 22 d'octubre contra l'aplicació de Reial Decret del govern del PP que contempla entre altres coses la retallada de la seva paga de Nadal.
Més de 500 treballadors del Metro de Barcelona es van manifestar des de la plaça d'Urquinaona fins a la plaça de Sant Jaume la tarda del 22 d'octubre. Els treballadors del Metro, que mantenien la convocatòria de vaga de 24 hores per al 31 d'octubre, encara que finalment els d'utobusos l'havien desconvocada, denuncien que la negociació amb l'empresa no existeix des del mes de setembre, no els ha ofert cap opció per negociar. La proposta que l'empresa els van oferir és la d'avançar les quatre pagues que tenen a l'any per mitigar l'efecte de la supressió de la paga de Nadal. Això significaria que el mes de desembre no cobrarien la paga de Nadal però el mes de gener de 2013 s'avançaria el cobrament de la paga extra del mes de març.
Els treballadors d'autobusos de TMB després de dues setmanes d'aturades parcials de dues hores durant diverses franges horàries, tornaven a obrir la via del diàleg amb TMB, però com que les converses entre el Comitè d'Empresa i TMB de nou no van fructificar, CGT, COS, PSA i ACTUB van acordar reprendre les aturades de dues hores per torn de servei entre els dies 12 i 23 de novembre per exigir de nou que l'empresa respecti el conveni col.lectiu vigent del 2012/2014.
Els treballadors de Metro i Autobusos reclamen el retorn dels diners que se'ls ha descomptat des del mes de setembre per part de la direcció de l'empresa en concepte de l'aplicació del decret de retallades aprovat pel govern espanyol i que els deixa sense paga de Nadal.
La direcció justifica les retallades per l'aplicació de l'esmentat decret i assegura que no té àmbit de competència per poder decidir la no aplicació.
Per la seva banda, més de 200 treballadors de Parcs i Jardins, a més de treballadors de BSM, Tersa... van envoltar l'Ajuntament el 22 d'octubre en protesta contra les retallades, acomiadaments, privatitzacions, etc. Posteriorment va arribar a la Plaça Sant Jaume la manifestació de les treballadoes de Metro i van expressar el rebuig conjunt de forma sorollosa en la porta de l'ajuntament.

Parlem

Jean Marc Rouillan, el guerriller sobrevi

"Si oblides que l'essencial és l'e

Txema Bofill, Pep Cara i Gerard Vilardaga.

En un lloc de la Provence, el nom del qual no vull enrecordar-me, hi viu un llegendari guerriller, sobrevivent de moltes batalles. Jean Marc Rouillan va format part del nucli fundador de diversos grups autònoms i armats: el MIL, els GARI i d'Action Directe. Tres grups que han fet història, sovint callada o tergiversada. Utilitzava el sobrenom de Sebas, que prové de Sant Sebastià on hi anava a l'inici del MIL, a fer accions amb ETA. Ara es troba en llibertat condicional, després de complir un quart de segle de presó. Viu en un xalet en la part alta del poble, solejat, amb vista als Alps. L'entrevistem després d'un bon àpat de retrobada acompanyat d'abundant vi, i l'absenta que li hem portat. No pot parlar d'Action Directe, de les accions per les que ha estat condemnat. El nostre amic té uns seixanta anys, memòria d'elefant, és de complexió forta, el cap calb de samurai i de savi, gran matiner i amic de les revolucions i de la vida clandestina. És occità amb avantpassats catalans de l'altre cantó del Pirineu. Es considera fronterer, del Pirineu.
Porta un camiseta negre amb la inscripció: «Primera línia». Un lema que no és un atzar. Jean Marc Rouillan sempre va estar a la primera línia en la lluita. Sempre fou el primer en l'acció i era qui prenia més risc.
Malgrat el seu lideratge inqüestionable, Jean Marc és molt generós amb els companys de lluita i comparteix les accions reeixides i l'anàlisi com un més. Sobre les critiques i defectes als grups que va participar, en fa virtuts gràcies al seu art d'escriure. I és exemplar ja que és dels que fan i no el veureu «criticant» als companys, a diferencia dels que no fan i se la passen criticant per mirar de sobresortir. La seva defensa a les moltes critiques dels Mass Media i de companys és explicar el que ha fet amb talent i justes paraules.
Jean Marc Rouillan milita actualment amb el NPA (Nou Partit Anticapitalista). És escriptor de culte i publica un llibre quasi cada any. Viu amb Marie Claire Cordat, una artista transgressora, creativa i provocadora que pinta i fa happenings d'impacte nacional, ex de la Fura dels Baus. A nosaltres ens en fa ver un en directe, que vam patir, sense temps a gaudir-ne: l'endemà al veure que recomençàvem a entrevistar en Jean Marc, Marie Claire ens va fer fora de la casa en pocs minuts. Un bon espectacle: l'acció directa contra les xerrades interminables. Aquí va un resum d'hores de xerrar i xerrar:

- Ens alegrem de veure't fora de la presó. Com va la teva vida fora?
- No ho se. Bé, això no és una resposta fàcil. No ho puc dir, perquè l'essencial de la vida de les persones, què és? Sóc jo ara qui et qüestiono...

- L'essencial de la vida és ser lliure, ser conscient...
- ... Tu ets lliure? Creus que ets lliure?

- No, no. Estic condicionat per...
Així que... no em preguntis si sóc lliure. Jo era lliure, quan lluitava per la llibertat. Ara sóc menys lliure.

- Però ara et sentiràs més lliure que quan estaves a la presó?
- Això depèn. Depèn del teu d'esperit. Si els afrontes permanentment ets molt més lliure que si t'oblides que l'essencial és l'enfrontament. La vida és també un narcòtic molt poderós, és a dir, que un s'oblida de l'essencial, del perquè de la seva existència. Et pots creure lliure i no ser-ho en absolut. I per què? Perquè t'allunyes del teu objectiu. La qüestió és saber si actualment m'allunyo del meu objectiu? I jo no ho sé. I jo preferiria veritablement ser lliure a les barricades o enmig d'un moviment extremadament ofensiu. Allà trobaria el sentit de la llibertat.

- Creus que el veurem aquest moviment ofensiu?
- Sí. L'esperem tots i totes. Tinc una terrible desesperança i al mateix temps una formidable esperança en que esclatarà.

- Ens animes i ens dónes aire! Però dius que estem tots sota hipnosi...
- Si, tots i totes. Igual els militants i els que es creuen que són molt conscients d'allò que passa. Creus que els bons moments són bons moments? Què és un bon moment? Lenin deia que la revolució és la festa dels treballadors. Doncs, l'alegria, el bon viure, és la revolució. Quan un es troba en les classes oprimides, les alegries i satisfaccions intenses estan en la revolta. Tota persona que ha participat a una insurrecció, als moviment dels any setanta, i tota persona que ha participar als temps de la guerrilla, saben molt bé que s'arriba a moments de felicitat intensa, afrontant l'enemic.

- Llavors, quin és l'objectiu? Has dit que cal ser conscient de l'objectiu

- Jo se quin és l'objectiu: cal estar ben a la vora del moment i del lloc on esdevindrà. Hem d'estar preparats tot el temps. Ha de passar alguna cosa. El veritable moment en el que passa alguna cosa d'essencial és quan es capgira l'ordre social. Per això, al fons de mi, jo vull estar el més a la vora possible i ben preparat (joc de paraules "etre près" i "être prêt").

- Com t'has format en la vida?
- Format?! formatejat! Tu vols dir com m'he formatejat? És molt fàcil. Vaig tenir una gran sort. Als setze anys m'arriben dues coses: la música anglesa de l'època, el començament dels anys seixanta, una musica carregada d'electricitat, anunciadora dels aixecaments dels antiautoritaris; jo tenia setze anys al maig del 68. T'imagines? Un ràpid formateig

- I després dels 16 anys, quines altres experiències deformatives?
Vaig tenir la gran sort de viure a Tolosa, que era la capital de la segona Espanya, la capital dels «rojos». Jo dic «rojo» perquè aquest és el terme. Els anarquistes també hi eren, i entre ells es deien «rojos», ja que havien agafat l'insult dels feixistes i dels nacionals, que els deien «els rojos». Havien pres aquesta etiqueta com es pot prendre la de «terroristes» i revertir-la. Durant el maig 68 em comprometo en un moviment revolucionari i tinc l'oportunitat de conèixer persones que havien fet la revolució. Una gran sort en comparació a molts companys francesos que parlaven molt de revolució, però que no havien pogut parlar amb persones que l'havien viscut. La veritable sort fou aquesta oportunitat. Ho puc dir: en comparació amb els altres companys del MIL en la consciència de l'enfrontament que va arribar a Barcelona, nosaltres estàvem més formats que els de l'interior. Els de l'interior miraven París, Nanterre, la Sorbona i reproduïen els conceptes d'extrema esquerra, i què podria ser Acció Comunista, etc. Mentre Cricri i els companys formats a Tolosa, nosaltres ens consideràvem guerrillers, i per tant ens posàvem menys problemes en relació amb l'acció armada. Ho teníem més fàcil que els de l'interior.

- La consciència de guerrillers d'on prové?
- Dels vells espanyols exiliats, dels maquis. Cricri tenia un oncle, que va estar a la partida de Massana, que l'orientava cada vegada que el veia: «si vas a Barcelona fes això i allò altra, ves en compte, vesteix-te bé, etc.".

- Aleshores podem dir que hi ha un nexe i unió entre els maquis i el MIL?
Exactament. Nosaltres érem anarquistes i vam imposar en la revista del MIL un text sobre Sabaté, ja que nosaltres...

- ... quan dius nosaltres, et refereixes als francesos del MIL?
- Nosaltres no érem francesos.... Érem els de l'exterior! És molt important aquesta incomprensió perquè no es pot imaginar el rebuig de la guerra civil. La primera vegada que vam arribar a Barcelona, li vaig dir a Diaz, un militant del GOA (Grup Obrer Autònom) molt conegut que escrivia, «jo sóc anarquista». En la seva cara va tenir un moment de terror, una cosa terrible. La CNT era una cosa del passat. No hi havia. Tampoc a la universitat. Només hi havia el grup de llibertaris a la Universitat Central. Ni tan sols assumien la paraula anarquista. La història es reescriu. Bé, nosaltres érem anarquistes i no obstant això trobaven guerrillers, anarquistes i comunistes, al bar, a les famílies d'amics, per exemple, el pare d'Henry. Era el nostre quotidià. Una immensa sort comparat a d'altres companys del MIL que tenien molta ideologia al cap. Però no podíem imposar-nos.

- I què podíeu haver fet?
- Hauríem d'haver fet una guerrilla extremament dura, el màxim possible. Fixa't. Les vacil•lacions per l'execució de Creix. Hauria hagut de donar un bon cop sobre la taula i dir: «Si no fem això no val la pena que continuem» Si s'és un grup clandestí i es tenen els mitjans i no es fan les accions que són de la teva responsabilitat històrica, passes al costat de les coses.

- Per què Creix?
- Creix era un torturador cruel de detinguts polítics, un comissari de la temible BPS (Brigada Político-Social). Després de l'execució de Manzanas, va provocar tot de detencions al País Basc. Fou pilar del procés de Burgos a etarres i el responsable de la repressió i de la mort d'obrers a Granada. Creix venia regularment a Catalunya. Puig va aconseguir la informació i era un objectiu important a aquell moment del franquisme.

- El pas a la lluita armada, representa canvis, com ho vas viure?
- Naturalment. Un pas essencial a fer en la dictadura.

- En el teu llibre "De Memòria II" dius que no éreu innocents, al parlar de Puig Antich.
- Comprenc que la família hagi fet tot

amb...

ivent del MIL, dels GARI i d'Action Directe

enfrontament, ets menys lliure”

de coses sobre una persona que no coneixien. Perquè no coneixien el Salvador clandestí: una persona intel•ligent, conscient, polititzada, que sabia el que feia. Me'n recordo molt bé d'una conversa on parlava de la seva pròpia execució. Cal tenir en compte que nosaltres érem clandestins sense interrupció i arriscàvem la vida contínuament, a cada viatge, a la carretera, en el pas de fronteres, en cada acció, com els maquis, com els grups guerrillers.

- Com expliques «El dol de la innocència», subtítol del llibre “De memòria II”?
- Estem formatejats pel sistema. Un acaba creient en el sistema. Amb la història del MIL sap el que t'espera. Sap que tens un enemic davant que no et farà cap regal, etc. I un acaba per creure's que els burgesos no són tan dolents com els pinten. Sempre es tenen il•lusions sobre el sistema, inclús els que combatem. És per això que el dol de la innocència és un fet. Quan un camarada pròxim és executat, és un fet que et marca. Després en cada combat m'he repetit sempre «la mort està present» És difícil tenir consciència de la mort quan s'està compromès en una lluita revolucionària.

- Com vivies aquesta presència de la mort?
- Et diria ara que l'aprenentatge fou difícil. I per tant són anys que vam gaudir a fons, totalment feliços.

- Anys difícils i feliços.
- Sí. No és contradictori. Tornem allò que deia al començament de la nostre conversa. Quan vaig escriure a Michel que escrivia el llibre dels GARI, em va respondre: «Fou l'any més feliç de la meva vida». I tanmateix va acabar a la presó. Els anys de lluites, marquen.

- Escrius molt bé. Els teus llibres enganxen, ets un autor de culte i ens preguntem si et consideres més brillant amb les pistoles o amb la ploma.
- D'entrada és indissociable. Sense les pistoles, no hi hagués hagut la ploma...

- ... No dissociem. La pregunta és si tu et sents més competent amb la ploma o amb les pistoles, ja que et sentim molt competent en l'escriptura.
- No sé si sóc competent. No és la qüestió. L'escriptura per l'escriptura no existeix. La veritable escriptura és la teoria. I n'he escrit poca. He escrit un llibre teòric però...

- ... Quin?
- “Proletari precari”. Tu, ni tan sols l'has llegit! Veus? Vens aquí a interrogar-me i no has llegit els meus llibres!

- No llegeixo molt. Soc una mica dislèxic, però no interrogo...
- ... No escric mai una novel•la per explicar una història. Escric una novel•la per explicar un tema precís. I si vaig estar motivat a explicar la història dels guerrillers (maquis) és perquè per a mi és molt important escriure-la. Com a testimoni. No per dir s'ha de fer això o allò. He escoltat històries i les retransmeto.

- I per què el format de novel•la?
- Perquè jo no podia fer servir el jo i havia de trobar una altra manera d'explicar aquestes històries. I ho vaig fer com un «romancero» antifranquista dels anys cinquanta, amb una escriptura quasi de Tolosa. El tema exigia una forma d'escriptura. Em deien l'altre dia que tinc un escriptura multiús. Vull escriure de manera senzilla perquè l'important és transmetre. Quan vaig escriure De memòria és amb la intenció que qualsevol batxiller ho pugui comprendre. Poso els meus texts al molinet perquè totes les paraules siguin comprensibles i no portin a confusió.

- Quin és el fil conductor de la trilogia De Memòria?
- La història són els companys de batxillerat que comencen i que acaben en una organització de lluita armada a França. És la seva història de vida, la seva evolució. I al mateix temps el que vull retransmetre és l'època. I no vull seguir la cronologia exacta dels fets. No vull mirar els arxius. Vull retransmetre el que em queda en la memòria. Escric el nostre estat d'ànim en les tres novel•les. No, fet darrere fet. Per exemple, sóc incapaç de dir de memòria, quan ens van veure a Brussel•les, el dia dels cotxes bomba, quin cotxe conduïes?

- Conduïa el segon. La DS?
- No se. Sols recordo que eren cotxes robats a Holanda. Tu anaves darrere i m'anaves orientant. També recordo que quan vas treure el «seguro» de la bomba estàvem tots allà innecessàriament mirant com ho feies, malgrat que ens deies que podia explotar.
Veus. No recordo el cotxe que conduïes. Però tinc al cap tota l'operació, les reunions que fèiem, què dèiem, i la consciència del fèiem. Algunes coses se m'han esborrat, però la meva transcripció es basa en els fets que recordo.

- Vas estar deu anys en aïllament. Com es pot suportar això?
- Jo també m'ho pregunto! L'única manera és la resistència.

- Ets un resistent total. Un sobrevivent. En cada llibre ets el sobrevivent. Ens pots donar alguns consells de supervivència?
- No, no, no és possible. És impossible. He passat a la vora de la mort diverses vegades. Tenia capacitats físiques. No força, però era espavilat. Saps? En el MIL em deien: «Tu seràs el primer que mataran» ja que prenia massa riscs, ja que no comptava, no calculava. Jo estava en el moviment guerriller. Era una altra història. Ells constataven que prenia molt riscs, però jo deia «jo prenc menys riscs que el que espera a casa». I efectivament així va passar. Hi va haver companys que van esperar la policia a casa. Si no calcules, si no estàs sempre pensant el que et pot arribar, etc., es pot sobreviure molt més que aquell que ho calcula tot, i fa les coses amb molta precaució. Cal ser precís, molt tècnic i al mateix temps no calcular.

- Perquè milites en el NPA (Partit Autònom Anticapitalista)
- Hi ha un costat pràctic i tàctic. No s'han de barrejar els principis polítics, l'estratègia i la tàctica. Són tres coses diferents que s'han d'articular. Jo per exemple he participat a les eleccions presidencials. He reculat en els principis. Però ho sé. En sóc conscient ja que no faig les coses només per ideologia. Segueixo sent activista del NPA. Recorda que anarquistes com Antonio Téllez (el que va escriure la vida de Quico Sabaté) va ser durant la guerra en un batalló de guerrillers comunistes i després a l'UNE (Unió Nacional Espanyola, que va dirigir l'operació de reconquesta a la Vall d'Aran a l'octubre de 1944), Téllez com qualsevol que volgués continuar la lluita contra el feixisme, com també Ramon Vila Capdevila que va ser comandant en un maquis comunista...

- Però, com articules els teus principis i la teva participació en les eleccions amb el NPA?
- Estic en el moviment. En unes circumstàncies molt particulars. És complicat. Aquí a França sóc un militant de la guerrilla. Aquí no hi ha hagut amnistia, com a Espanya. Tinc prohibit parlar. Em prohibeixen viatjar. Tinc encara un munt de prohibicions. Cal que calculi els meus cops. Si jo parlo, si jo milito en un moviment autònom és la meva via. Jo avanço en una organització que és institucional. Però he donar-los garanties per ser-hi. Per això cal ser tàctic: jo no sóc trotskista. Vaig lluitar fins i tot contra els trotskistes. I jo estic en una organització que és essencialment trotskista. Has de ser tàctic. Cal saber on acaba el tacticisme i on comença l'oportunisme. Sempre és difícil de saber. No obstant això, cal ser estricte en algunes coses. No estic segur de mi mateix, de la meva tàctica: sóc una persona que ha passat vint-i-cinc anys a la presó. Vull tenir una activitat política ràpidament. Vull comprometre'm políticament tan aviat com pugui. Llavors, on puc tenir contacte amb els treballadors? A Espanya es pot fer perquè és més obert. A França és molt codificat. Crec que necessito això. Si jo estigués a Grècia, actuaria d'una altra manera.

- Com veus lluita l'armada, ahir, avui. Les condicions objectives, subjectives?
- El que ha quedat demostrat a Grècia és que quan hi ha un poble que es posa en moviment a nivell de masses, desafiant el sistema, hi ha una resposta armada de grups armats. Així que aquesta qüestió ja està clara: si hi ha una contestació, apareixeran les armes. Ells ens van derrotar militarment, però no ens han guanyat políticament. Això és clar. Hi ha les condicions objectives per a la represa de la lluita armada, sí. Hi ha una repressió i opressió tal, que justifica un replantejament del monopoli de la violència per par de l'estat. És obvi. Però no hi ha, almenys a França, condicions subjectives per a la represa de la lluita armada, perquè la lluita armada no és el resultat de tres o quatre persones que volen fer operacions molt espectaculars. No es tracta d'això. La lluita armada és una part del moviment revolucionari que es posa davant en l'acció. És només una part d'aquest moviment. No és una part externa del moviment, sinó una part de l'interior.

- Lluita l'armada és doncs una expressió més
- Una expressió estratègica. Quan parlem d'expressió estratègica és en referència al moviment anarquista. Si el proletariat de Barcelona va poder en unes poques hores prendre les armes, com Ascaso, Durruti, i aconseguir una insurrecció armada, és perquè aquests individus i militants portaven deu anys d'experiències fabuloses: temptatives d'insurrecció i operacions de guerrilla urbana. Tenien experiència. Si dius que la revolució tindrà lloc després d'un enfrontament armat, l'aventurisme no és la dels que es preparen, els que acumulen experiències, els que preparen el poble, els que assagen petits cops per veure com reacciona el sistema, si té la capacitat de contrarestar fets d'aquest tipus. El veritable aventurisme és dir la revolució serà un enfrontament armat i no fer res perquè això arribi. I distribuir propaganda esperant fins a l'últim moment. Això és l'aventurisme. Quan veus el grup «Nosotros», i la FAI com van preparar el 19 de juliol, se sap que foren conseqüents des d'un punt de vista revolucionari. Ells creien a la insurrecció i no van parar de preparar-la acumulant experiències. Això és important.

Jean Marc Rouillan, si aconsegueix el permís, vindrà el pròxim mes de gener a Barcelona a presentar els seus llibres i parlar amb nosaltres.
Continuació i ampliació de l'entrevista a: http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/232978

> LES FRASES...

“El veritable moment que passa alguna cosa essencial és quan es capgira l'ordre social.

La repressió i opressió és avui tal que justifica un replantejament del monopoli de la violència per part de l'estat”.

EUROGENDFOR és un exèrcit europeu d'agents policíaco-militars per a intervencions contra protestes, format per antiavalots, agents d'operacions especials i d'intervenció rural

Campanya de Boicot, Desinversions i Sancions contra Israel

Adormits pel petroli

Meritxell Freixas

Cinquanta anys després de l'ocupació francesa, i d'una turbulenta guerra civil, Algèria intenta remuntar i erigir-se com un destí atractiu, segur i capaç d'oferir serveis de qualitat als pocs visitants que rep. La iniciativa −treballada sobretot des de la societat algeriana− no és però una prioritat pel govern del país que, liderat pel Front d'Alliberament Nacional (FLN) des de la fi de la revolució, ha concentrat els esforços i recursos en l'exportació de gas i petroli als països europeus.

"El nostre país encapçala un camí de progrés dinàmic, tenint en compte les realitats i aspiracions dels nostres joves, per reforçar les bases i assegurar la continuïtat de la pau, la independència i la unitat de la nació". És part del discurs que el president d'Algèria, Abdelaziz Bouteflika, va pronunciar en un dels actes centrals de la commemoració del 50è aniversari de la revolució. Una efemèride que va tenir lloc el passat 5 de juliol per celebrar la fi de 132 anys de dominació francesa.

"El president ens va confirmar que avui Algèria ja és un país segur, i que els algerians no hem de tenir problemes per moure'ns d'una regió a una altra." És el que recorda el Hamid, un xofer de Constantine, sobre el discurs que el mandatari va oferir en motiu de la celebració. I com el Hamid, ho mencionen molts algerians i algerianes que, després de l'ocupació francesa, van veure com el país es precipitava en una espiral de violència i terrorisme. Una guerra civil que va durar de dues dècades, causada per la radicalització d'alguns sectors de la societat.

La costa mediterrània del nord-est és una de les perles que custodia el país. El recorregut entre Beijaïa i Jijel, 250 quilòmetres a l'est d'Alger, amaga caps, muntanyes, coves i penya-segats que s'encavalquen dins el mar. "L'última vegada que vaig recórrer aquesta costa va ser a finals dels anys 70, d'acampada amb els amics", explica el Hamid. "Vam fer una travessia de Constantine a Beijaïa. Llavors era molt segur. Però als anys 90 ja no es podia anar d'un poble a un altre perquè teníem els accessos tancats. Era molt perillós perquè els terroristes estaven per tot arreu, sobretot a les zones de muntanya. Ara tot està molt tranquil", afegeix.

El Lamin i la Razika, un matrimoni de Beijaïa, han tornat de vacances al Marroc. Mostren les fotografies de la mesquita de Hassan II, a Casablanca, "la quarta més gran del món", comenten. "Tenim dos fills, i per seguretat no viatgem amb els nens per Algèria. Encara tenim por del terrorisme. Si volem marxar de vacances, ho fem fora del país", es lamenta la mare.

Són la cara i la creu de la mateixa moneda. Un país que s'intenta recuperar, obrir i passar pàgina però que encara recorda el temor i el recel que l'enfrontament entre el Front Islamista de Salvació (FIS) i l'antic partit únic, el Front d'Alliberament Nacional (FLN), va desencadenar.

La intenció, tant de la pròpia societat algeriana com del govern, és transmetre que avui el país més gran d'Àfrica és un destí segur i apel•lar constantment a l'estabilitat i pau de la regió. Però el cert és que el país viu un procés de reparació, un període de postguerra, marcat encara per les pors, tabús i recels del passat.

Els únics encarregats de marcar el ritme de la recuperació d'Algèria són els beneficis i rèdits de l'exportació de gas i petroli. La nineta dels ulls del govern i el recurs més fàcil per alimentar la caixa estatal que permet rebaixar els preus dels aliments bàsics, com la llet, l'oli, la farina i l'aigua, mitjançant subsidis.

Els hidrocarburs representen el 98% de les exportacions d'Algèria, però segons els experts les previsions anuncien que d'aquí a 15 anys el gas del territori s'acabarà. I d'aquí a 25 anys ho farà el petroli.

Impulsar nous sectors, com el turisme i la creació d'infraestructures, és una de les demandes de la societat algeriana, que es lamenta d'un govern ocupat i preocupat només pels hidrocarburs. "Aquí no interessa invertir en estructures pel turisme perquè el país no en té necessitat. El govern està adormit amb el gas i el petroli", explica el Samid, empresari d'Annaba. "A la gent ja li va bé guanyar el diner fàcil i immediat; és una qüestió de mentalitat. El que no pensen és que un dia el petroli s'acabarà. I llavors què?", continua.

El patrimoni històric, natural i cultural d'Algèria reclamen a crits una oportunitat. Una opció per ser coneguts i admirats des de l'exterior. L'aval, el reconeixement i l'aposta del propi poble algerià i dels seus líders polítics són un dels mecanismes per potenciar un sector que garanteixi que el pa, la llet i la farina hi seguiran sent més enllà del petroli.

Solidaritat amb la CGT des dels treballadors de Roca Marroc

Secció Sindical CGT Roca, Gavà

CDT-Roca Maroc és ara mateix una secció sindical consolidada que es solidaritza amb tota la CGT i els treballadors de l'Estat espanyol.

El diumenge 13 d'Octubre els companys del sindicat CDT a la factoria de Roca Maroc i la Federació Local de la CDT de la ciutat de Settat (Marroc) van realitzar una manifestació de suport i solidaritat amb els treballadors de l'Estat Espanyol i amb la CGT en les seves contínues lluites al carrer contra les retallades del Govern i la UE, i contra les agressions i contundent repressió policial.

Les imatges de miners, estudiants i treballadors en el seu conjunt manifestant-se i sent fortament reprimits els han arribat tant per Internet, com per canals internacionals i la pròpia premsa escrita àrab. Els companys es van posar en contacte amb la CGT-Roca demanant més imatges i informació de per què succeïen les protestes i el perquè de tan brutal repressió. Una vegada van tenir la informació van decidir convocar per la ciutat de Settat una manifestació solidària i de suport, que va ser bastant nombrosa tenint en compte que parlem d'una població mitjana i en diumenge festiu.

Aquesta acció no fa més que reforçar i afermar el treball internacional que portem realitzant entre les dues seccions sindicals (CGT-Roca, CDT-Roca Maroc) en la multinacional Roca a l'Estat Espanyol i al Marroc, havent-se estès a la població de Settat.

Solament a manera de reflexió, tinguem en compte que fa tan sols tot just any i mig aquests companys no tenien representació sindical en fàbrica i el suport mutu i la solidaritat era solament un pensament en les seves consciències. Avui dia, després d'un treball Internacional amb la CGT, no solament tenen representació sindical amb 7 delegats a Roca Maroc, sinó que organitzen manifestacions de suport i solidaritat.

Des de CGT-Roca no podem més que estar satisfets amb el treball que ha realitzat tota la CGT, per a aconseguir que uns treballadors sense cap dret laboral reconegut, i que ens van demanar ajuda sindical, avui dia siguin un referent sindical en la seva població.

EUROGENDFOR, un exèrcit de la UE per al control social i polític

Llibertat.cat

El juny passat l'Estat espanyol va signar la ratificació del Tractat de Velsen de 2007 per un exèrcit de policies antiavalots i unitats especials per reprimir protestes socials i polítiques.

El Tractat de Velsen (2007) ha passat del tot desapercebut a casa nostra. Amb aquest tractat es va crear el cos d'intervenció EUROGENDFOR, que després va ser ratificat el 2009 per l'Estat espanyol tot i que no ha estat oficial fins fa poc, amb el BOE de l'1 de juny d'aquest any, el dia que va entrar en vigor.

Aquest acord implica la inclusió de l'Estat espanyol a la Força de Gendarmeria Europea (FGE, EUROGENDFOR), vinculada a l'anomenada Política Comuna de Seguretat i Defensa (PCSD) de la Unió Europea. Aquesta força de xoc militar-policíaca està formada per la Guàrdia Civil espanyola, la Gendarmeria francesa, la Koninklijke Marechaussee holandesa, els Carabinieri italians, la Guarda Nacional Republicana a Porgugal i la Jandarmeria Română romanesa. Aquest organimse policíac té la seva seu permanent Vicenza (Itàlia).

Des d'alguns col•lectius de defensa dels drets i llibertats ja s'ha aixecat l'alarma sobre la creació d'aquest cos, implantat a alguns estats europeus des fa uns anys. Aquest cos d'intervenció suposaria un exèrcit d'agents policíaco-militars per a intervencions contra protestes socials i polítiques, un gegantí contingent d'antiavalots, agents d'operacions especials i d'intervenció rural.

L'objectiu d'EUROGENDFOR és realitzar missions de "Seguretat i Ordre Públic", uns eufemismes que remeten als precedents històrics dels Cent Mil Fills de Sant Lluís, un exèrcit mercenari enviat per França l'any 1823 en representació de la Santa Aliança (Àustria, Prússia, Rússia i França), per garantir l'ordre absolutista a Europa. Segons recull aquest BOE "Les Forces FGE podran actuar sota les ordres d'una autoritat civil o sota el comandament militar."

Entre les prioritats d'aquest cos supraestatal que pretén controlar el nou ordre social de la UE s'estableix el fet de "controlar, assessorar, orientar i supervisar a la policia local en el seu treball quotidià, incloses les tasques d'investigació criminal". Una vaga definició que xoca amb les competències de seguretat de les diferents admnistracions locals, autonòmiques i estatals, com ara el fet de plantejar "dur a terme tasques de vigilància en llocs públics, regulació del trànsit, control de fronteres i intel•ligència general".

Però els principis ideològic que defineixen EUROGENDFOR són l'objectiu de "protecció de persones i béns i manteniment de l'ordre públic en cas d'alteracions d'aquest". Una previsió que es pretén amb la "formació d'agents de policia d'acord amb els estàndards internacionals".

Un altre aspecte que genera dubtes és la possible participació d'aquest aliança militar-policíaca del nou

ordre europeu en cas d'un conflicte independentista en algun dels estats membres, ja que el seu article número 6 estableix que "l'estacionament i desplegament en el territori d'un tercer Estat haurà de recolzar en un acord entre els Estats d'origen i el tercer Estat en què s'especifiquen les condicions d'aquest estacionament i desplegament, tenint en compte els principis fonamentals d'aquest Tractat".

En aquest sentit, el contingut del BOE del 1/6/2012 planteja un seguit de nombrosos interrogants sobre el caràcter democràtic i els termes de legalitat internacional dels continguts d'aquest acord, especialment en qüestions referents a immunitat, efectes fiscals d'aquestes operacions, llibertat d'informació, respecte a les legislacions, etc.

I Conferència Estatal pel BDS (Boicot, Desinversions, Sancions): "Ahir Sud-àfrica, avui Palestina"

Campanya BDS Catalunya

Els dies 19, 20 i 21 d'Octubre es va portar a terme a Barcelona la I Conferència Estatal pel BDS sota el lema "Ahir Sud-àfrica, avui Palestina".

La conferència sorgia de la necessitat de posar sobre la taula aquesta campanya, no només entre el moviment de Solidaritat amb Palestina sinó transcendir a altres moviments per tal d'incidir en les polítiques d'apartheid que aplica l'estat israelià envers el poble palestí.

Donada la passivitat política internacional davant els crims israelians i el fracàs continuat de les "negociacions de pau", el 9 de juliol de 2005 més de 160 organitzacions palestines van llançar la Crida de la Societat Civil Palestina al Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra l'Estat d'Israel fins que aquest compleixi amb el Dret Internacional i respecti els principis universals dels Drets Humans.

La Crida es va inspirar en la lluita dels Sud-africans contra l'apartheid, i va prendre com referencia la reeixida campanya internacional de BDS que es va portar a terme contra aquest règim racista.

La Crida exhorta a la comunitat internacional a implementar una Campanya de Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra Israel fins que aquest Estat compleixi tres demandes bàsiques:

1.- que s'acabi l'ocupació i colonització de totes les terres àrabs i desmantelli el Mur;

2.- reconegui els drets fonamentals dels ciutadans àrab-palestins d'Israel a la plena igualtat;

3.- respecti, protegeixi i promogui el dret dels refugiats palestins a la tornada a les seves llars i propietats tal com estipula la resolució 194 de les Nacions Unides.

El moviment internacional pel BDS no fa més que exigir, de forma noviolenta, el compliment del Dret Internacional i dels principis universals dels Drets Humans en Palestina, que han estat sistemàticament ignorats per l'Estat sionista fins a l'actualitat, amb la complicitat de la comunitat internacional.

També cal remarcar que la campanya BDS és una campanya global, és una crida al món que es fa des de la perspectiva de la llibertat, la justícia i la igualtat per a totes les persones palestines que viuen o van viure en aquest territori. No es dirigeix només a millorar les condicions de vida dels que habiten en una regió particular com la Franja de Gaza o Cisjordània, sinó que parla també del dret al retorn dels refugiats palestins.

Set anys després del seu llançament, la Campanya de BDS gaudeix d'un suport massiu per part de la societat palestina; a nivell internacional s'han format desenes de grups locals, regionals i estatals de BDS en llocs tan distants com Marroc, Xile, Estats Units, Índia, Sud-àfrica, Islàndia i fins i tot dintre del propi Israel. La llista de victòries obtingudes pel BDS no para de créixer: es deixen de vendre productes israelians a petició dels consumidors; artistes i intel•lectuals manifesten públicament la seva negativa a treballar a Israel; fons de pensions retiren els seus actius d'empreses implicades en l'ocupació israeliana; universitats trenquen els seus acords de col•laboració amb universitats israelianes, etc.

L'impacte de la Campanya de BDS queda demostrat per les reaccions desproporcionades i anti-democràtiques del Govern israelià, que va aprovar en 2011 una "llei antiboicot" per a criminalitzar i castigar amb sancions econòmiques i fins a la presó a qui promoguin el BDS.

La difusió i consolidació de la Campanya de BDS a l'Estat espanyol ha anat en augment durant els últims anys, com resultat de la creació i engegada de grups locals de BDS, la major part d'ells articulats a través de la RESCOP -Xarxa Solidària Contra l'Ocupació de Palestina-, que agrupa a 36 organitzacions de l'Estat.

Amb la finalitat de donar un nou impuls a aquesta Campanya, Barcelona va acollir la I Conferència Estatal pel boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra el Apartheid Israelià "Ahir Sud-àfrica, avui Palestina", per tal de donar a conèixer la Campanya al conjunt de la societat, i al mateix temps oferir als grups de solidaritat amb Palestina un espai de treball, reflexió, coordinació i intercanvi que permeti reforçar l'eficàcia del moviment pel BDS.

La Conferència va comptar, entre d'altres, amb la presència de tres ponents de renom internacional -una palestina (la poeta i activista Rafeef Ziadah), un israelià (l'historiador Ilan Pappe) i un sud-africà (el sindicalista Mbuyiseni Ndlozi)- que des de les seves perspectives particulars van exposar la necessitat i la urgència d'implementar la Campanya de BDS contra el apartheid israelià.

La Conferència va fer una crida a participar en la Campanya BDS a totes les persones i organitzacions interessades, demanant al conjunt de la societat civil (ONG, sindicats, universitats, partits polítics, etc.) el seu suport explícit a la Campanya de BDS, ja que la unitat entorn del compliment del Dret Internacional i dels Drets Humans és fonamental per a assolir una pau justa a Palestina.

Més informació a:
http://www.bdsmovement.net/
http://www.bdscatalunya.org/
http://conferenciabds.wordpress.com/

L'estat espanyol no pot pagar el deute de 2,3 bilions d'euros, del qual 2 bilions són deute privat, i no és legítim que el poble treballador el pagui

Incrementen la despesa militar mentre retallen les despeses socials

Aprovada la privatització de la costa

Ecologistes en Acció

Ecologistes en Acció rebutja rotundament la modificació de la Llei de Costes aprovada en el Consell de Ministres del passat 5 d'octubre. La llei redueix perillosament la protecció del litoral existent fins a ara, afavoreix la privatització i l'especulació urbanística incontrolada en bona part de la costa i estableix infinitat d'excepcions sense justificació.

Es tracta d'una llei aprovada sense la necessària participació social, feta a la mesura d'interessos particulars, que oblida el canvi climàtic i el seu efecte sobre la costa. L'augment de la concessió d'ocupació del Domini Públic Marítim Terrestre (DPMT) a 75 anys suposa tenir en propietat una zona pública per a tota la vida, obrint pas a l'especulació. Els interessos privats es posen per davant dels públics, dels de tota la ciutadania.

A més, critiquem que s'excloguin del DPMT un total de 11 zones associades a la costa sense cap criteri científic ni justificació tècnica. És una mesura que abunda en la privatització del litoral i en la seva desprotecció.

La reducció de la servitud de 100 a 20 metres en llocs com les ries és una mesura totalment allunyada de la veritable dinàmica d'aquests ecosistemes i a la previsible pujada del nivell del mar derivada del canvi climàtic. Ignorar aquesta realitat implicarà grans perjudicis socials i econòmics a les poblacions associades a les costes i a les ries.

Subratllem que la reforma aprovada no porta solucions, sinó que genera nous problemes pel canvi de rumb que suposa pel que fa a l'anterior llei. Tampoc incrementarà la seguretat jurídica, malgrat el que argumenti el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi ambient. La gran quantitat d'excepcions, casuístiques infinites i desigualtats de tractament que recull tindrà l'efecte contrari: la incertesa jurídica.

Si el contingut de la reforma és censurable, també ho és la manera en el qual s'ha portat a terme la seva aprovació, sense la necessària participació social. Des del Ministeri de Medi ambient es va adquirir fa poques setmanes el compromís verbal de debatre la reforma amb organitzacions ecologistes i donar espai per a recollir les seves al•legacions. Aquesta promesa ha estat incomplida amb la inesperada aprovació d'avui en el Consell de Ministres.

Ecologistes en Acció tem que el Ministeri de Medi ambient pretrengui desmantellar la legislació ambiental. El primer pas és la modificació de la Llei de Costes de 1988, privant a la societat d'un ús públic de la costa i de la protecció de la mateixa.

No devem, no paguem. Tot per salvar l'euro?

Isa Garnika Aizkorbe, Secretària de Gènere de CGT Catalunya

1. La crisi de l'imperi USA arrossega tot el món

Assistim a la crisi més gran del sistema capitalista des de la II Guerra Mundial. La crisi del petroli de l´any 1973 després de l´ona expansiva dels "30 gloriosos", ja va suggerir la necessitat de canviar el SMI comandat pel dòlar per un altre sistema més arrelat a la producció de bens i serveis, es a dir a l´economia real no especulativa. Però a hores d´ara i unes quantes crisis més, ni el G-20, ni la UE ni els BRICs han posat fre a la dolarització de l'economia mundial imperialista. Així l´SMI no és el resultat del lliure mercat sinó d´imposicions econòmiques i polítiques USA, que va convertir el dòlar en la moneda hegemònica a tot el món.

És aquest poder econòmico-militar el que fa possible la reactivació de l'economia nord-americana mitjançant la injecció de diners de la FED per valor de 600.000milions-dólar destinats a comprar deute públic. D'aquesta manera els USA reactivant la economia interna, malgrat l´exportació de la seva crisi al món global. Com que les matèries primeres cotitzen en dòlars, les seves importacions no resulten més cares. Malgrat tot, els USA tenen la balança de pagaments més deutora del món, seguits precisament d'Espanya. Podem afirmar doncs, que la crisi de l´imperialisme és la causa primera de la crisi a l´hora que és la causa dels atacs especulatius contra la moneda euro, tal com senyalava Krugman. Però la crisi ha esclatat i afectarà durament a tots els pobles del món.

2. La crisi de l'euro arrossegat per l'imperi

Cinc anys han passat des de que va esclatar la crisi financera a l'agost del 2007. Al començament van ser les "subprime" o crisi hipotecària, però aquesta és va fer extensiva a tot el sistema financer i a l´´economia real malgrat molt analistes no van voler veure que la crisi dels USA arrossegaria tot el món. Per tal "d'aturar la crisi" hipotecària el BCE va començar a injectar diners per valor de 95.000milions/euros. Al finalitzar el mes d'agost el nombre d'entitats financeres en fallida eren ja 90. El mes de setembre del 2007 el BCE torna a injectar 42.000milions/euros. El total de bilions/euros que el BCE ha injectat des que va esclatar la crisi és de 3 bilions i les pèrdues derivades de la crisi hipotecària USA és de 400.000milions/dòlars. L'OCDE començà a rebaixar les perspectives de creixement encara que no va ser fins juliol del 2008 quan Zapatero va reconèixer l'existència de la crisi i va ser el mes de maig del 2010 quan es produïa l'entrega de la sobirania espanyola al BCE i l'FMI.

3. Tot per salvar l'euro?. Ofegament de l'economia productiva i de la força popular

L'ofegament de l'economia productiva i l'ofegament de la força popular són dos objectius perseguits per les classes dominants arreu el món. Un cop implantat l'euro al 1999, malgrat la crisi del SME a principis dels 90 i aprovat el Tractat de Maastricht, els mercats financers obtenien crèdits a dojo a interès molt baix de fins l'1%. Això va significar que una economia perifèrica com l'espanyola va rebre una quantitat de diners tan gran que va provocar la pèrdua de producció real a favor de l'especulació bursàtil. Els bancs i les immobiliàries van fer l'agost creant la sensació a la població d´una riquesa que no se sostenia en rés. El resultat és la fallida dels bancs i el cas paradigmàtic Bankia. L'euro és doncs culpable de la desindustrialització de l´economia basca i catalana (Altos Hornos, Naval, Euskalduna, Seat, industria tèxtil i farmacèutica) i la seva substitució per una economia de "low cost" i condicions laborals i socials en caiguda lliure. Economia de casino amb el suport de les dretes nacionals (CiU-PNV) que fan de la reducció del dèficit públic i privat l'oxímoron que amaga les seves responsabilitats econòmiques i polítiques.

L'emissió d'eurobons de part del BCE desactivaria la pressió envers el deute. Cada cop més demandat per alguns sectors industrials, aquesta decisió ha quedat posposada per l'oposició d'Alemanya, encara que aquesta no solucionaria el problema del deute públic emesos en eurobons.

4. No devem, no paguem

L'estat espanyol no pot pagar el deute. El deute és de 2,3 bilions/euros, encara que d'aquests 2 bilions són deute privat. Ni és possible pagar el deute, ni és legítim que el poble treballador pagui un deute que és dels bancs i les immobiliàries. Si no es pot pagar i no és just pagar-lo cal dir molt clar que "No devem, no paguem" i cal dir-ho quant abans millor. És una situació d'excepcionalitat històrica cal estar a l'alçada i cercar estratègies a curt i llarg termini per tal de buscar el benestar del nostre poble. És cert que l'impagament del deute podria estar lligat a la sortida de l'euro, que aquesta sortida podria significar atacs especulatius a la nova moneda, però també es cert que aquesta sortida és podria fer de manera ordenada i acordada amb altres estats i països de la zona euro.

En tot cas cal tenir present que igualment les economies centrals de la UE estan valorant aquesta possibilitat i portant, el període inflacionari i depressiu de l'economia no ens el podrem estalviar. O bé l'economia UE comença a fluir capitals cap a l'economia productiva o bé la sortida de l'euro de les economies perifèriques ofegades pel deute serà obligada.

5. Hi ha altres maneres d'encarar la crisi sistèmica capitalista. Islàndia, Grècia, Euskal Herria

Amb l'esclat de la crisi provocada per l'imperialisme USA i agreujades per les polítiques financeres expansives de la UE els deutes dels estats creixen de manera exponencial. Però amb aquesta realitat de retallades de drets socials i laborals diferents moviments populars han reaccionat per tal de defensar els seus pobles.

Islàndia va exigir la celebració d'un referèndum en el que el 93% de la població mobilitzada al carrer va negar-se a assumir el pagament del deute provocat per les elit financeres. El nou govern és obligat a iniciar una investigació i alguns banquers van anar a la presó.

A Grècia l'agrupació electoral Siryza i sobretot Antarsya, el grup polític clarament anticapitalista es presenta a les eleccions amb un programa de renegociació del deute i comença a qüestionar l'euro. Es converteix en segona força política a l'estat grec.

A Euskal Herria, l'esquerra sobiranista agrupada en EHBildu, es converteix en la segona força política presentant-se a les eleccions amb un programa fonamentat en la necessitat de la independència per tal de construir un model econòmic i social centrat en les necessitats de les persones i no dels mercats.

Per tot això cal implementar:
- Auditoria democràtica del deute.
- No al pagament del deute privat. No al pagament del deute públic il•legítim. Caldria fer un debat envers les "preferents", que fem amb els pla de pensions privats?...
- SMI vinculat a l´economia real evitant l´especulació amb matèries primeres.
- Reducció de la despesa energètica, i gravar el consum exterior de caràcter "sumptuari".
- Un altre model energètic es possible i necessari. Energia solar, eòlica i hidràulica a petita escala.
- Sistema de doble moneda per consum intern i extern. Monedes complementàries, intercanvi de bens i serveis sense diners, cooperatives socials, agricultura ecològica, banca ètica
- Banca pública i serveis públics forts per tal de redistribuir la riquesa.
- Economia centrada en les necessitats de les persones. Valoració al PIB de totes les feines. Redistribució del treball per a que tothom pugui dedicar espai a la seva vida personal i a la transformació social.
- Sobirania econòmica i política per tal de decidir sobre la nostra vida.

Un decret llei converteix l'Estat espanyol en venedor d'armament

Nora Miralles - Setmanari Directa

L'Estat espanyol és el setè exportador mundial d'armament. Fins ara, la participació del Ministeri de Defensa en aquesta activitat es limitava a incentivar el sector oferint informació a les empreses espanyoles a través de l'Oficina de Suport Exterior del Ministeri i dedicant bona part del seu pressupost a fomentar la investigació i el desenvolupament (I+D) en noves eines del que ells anomenen "defensa i seguretat". Però les empreses eren les que feien els contractes d'armament amb els governs estrangers i les que s'encarregaven de complir aquests contractes, mentre que el Ministeri de Defensa facilitava que s'establissin contractes d'exportació d'armament, però no duia a terme l'exportació.

A través del Decret Llei 19/2012 aprovat el 25 de maig d'enguany, el govern augmenta "les capacitats del Ministeri de Defensa en matèria de gestió de programes de material de defensa amb destinació a l'exportació". A la pràctica i deixant de banda l'ambigüitat del text, l'Estat passarà a exercir directament d'intermediari entre el país que compra el material bèl•lic i les empreses d'armes espanyoles.

Concretament, a través del Ministeri de Defensa, el govern espanyol podrà signar contractes amb els països compradors i comprometre's a garantir el subministrament de l'armament fabricat per l'empresa espanyola i a supervisar l'execució del contracte. Per altra banda, l'administració espanyola actuaria com a representant del govern estranger davant l'empresa subministradora d'armament.

Al decret, que també recull d'altres mesures encarades a liberalitzar el comerç i les exportacions, el govern justifica l'atorgament de més competències al Ministeri de Defensa adduint que, fins ara, l'Estat espanyol es trobava en una situació de desavantatge dins el mercat de les armes. "La nostra base industrial i tecnològica s'ha vist obligada a competir en el mercat internacional, en desigualtat de condicions, contra ofertes procedents de bases industrials estrangeres que gaudien d'un suport molt més proactiu i eficaç ofert pels seus governs d'origen", argumenta. Segons va declarar la vicepresidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, "la majoria dels països exigeixen que les seves adquisicions tinguin el suport dels ministeris de Defensa dels països que subministren aquest material". Malgrat el suposat desavantatge esgrimit per l'Estat espanyol per justificar el nou decret, el comerç d'armes va reportar 2.431 milions d'euros a les empreses estatals l'any 2011, un 115% més que l'any anterior.

Per al Centre Delàs d'Estudis per a la Pau, de la fundació Justícia i Pau, el govern espanyol s'ha convertit en traficant d'armes des del 25 de maig. "No és cap exageració; segons el diccionari de la Reial Acadèmia Espanyola, traficar significa, en la seva primera accepció, comerciar, negociar amb els diners i les mercaderies", asseguren en un comunicat. La fundació assegura que la nova mesura vulnera una llei aprovada el 2007 sobre el control del comerç exterior de material de defensa i de doble ús, ja que es deixaria sense capacitat d'intervenció real l'òrgan administratiu que regula i autoritza les exportacions de material de defensa des de l'Estat espanyol, la Junta Interministerial Reguladora del Comerç Exterior de Material de Defensa i de Doble Ús (JIMDU).

A qui es venen aquestes armes?

La majoria de països receptors de les armes espanyoles són coneguts per les seves vulneracions constants dels drets humans o bé per tenir conflictes armats interns oberts. És el cas del Marroc, Colòmbia, Egipte, Jordània, Oman, Bahrein, Israel i, sobretot, l'Aràbia Saudita, país que ha motivat l'aprovació del decret llei.

I és que el país saudita, ben conegut per la ferotge repressió que exerceix sobre la dissidència interna i per la influència geopolítica que pretén adquirir a la zona del Magreb, volia adquirir entre 200 i 300 carros de combat Leopard 2E fabricats a l'Estat espanyol, però no li semblaven bé les condicions. L'Aràbia Saudita pretenia que, com passa als Estats Units, França, el Regne Unit i Alemanya, el govern fos qui comprés el material en el seu nom, qui en garantís el subministrament i el seguiment i, el més important, qui respongués davant de possibles anomalies o reclamacions, que, com apunta la lògica, recaurien principalment sobre la ciutadania.

Pedro Morenés, ministre de Defensa espanyol i exdirector general per a l'Estat de l'empresa fabricant de míssils MBDA, es va comprometre, durant una visita a Riad, a impulsar mesures legals que satisfessin les aspiracions de l'Aràbia Saudita i garantissin l'èxit d'aquesta operació comercial que s'estava negociant des de 2008. Dues setmanes després, es va aprovar el decret llei, que salvaguarda els interessos de la indústria armamentística espanyola, considerada com un "sector essencial de l'activitat econòmica del país" pel govern.

Les empreses beneficiàries del decret

Dins de la indústria armamentística espanyola, els sectors que obtenen més facturació anual són el de les plataformes aeroespacials i navals, seguits a força distància pel sector de l'armament, els míssils i les municions.

A més de l'empresa General Dynamics Santa Barbara, fabricant dels tancs Leopard 2E, les companyies més beneficiades pel nou decret serien les drassanes públiques Navantia, que està negociant una comanda de dotze submarins militars per a l'armada australiana fins el 2025, i empreses com Arpa, Iber o la coneguda empresa Indra, amb seu al districte 22@ del Poblenou. El ministeri de Morenés també negocia la venda d'helicòpters EC-135 (fabricats per la planta que el consorci aeronàutic europeu té a Albacete) a Portugal.

Campanya "Esborrem el feixisme dels nostres barris"

UCFR – Sant Martí (Bcn)
http://forafeixistesdelclot.wordpress.com/

Des del nucli d'Unitat Contra el feixisme i el Racisme (UCFR) del districte de Sant Martí a Barcelona, valorem positivament tot el treball que s'ha fet fins ara per parar els peus als feixistes que sembren l'odi.

L'èxit més gran, el vam aconseguir abans de l'estiu, el 5 de maig, amb la manifestació veïnal que va aplegar a més de 1.000 persones, mostrant una resposta contundent, pacífica, unitària i veïnal contra l'amenaça feixista i racista que representa el Casal Tramuntana.

L'èxit de la manifestació respon a tota la feina de difusió i debat per desemmascarar la veritable naturalesa feixista i racista del Casal Tramuntana, un casal feixista que s'inspira en la italiana Casa Pound. Gràcies a la pressió mobilitzadora, vam aconseguir que els les autoritats del districte enviessin als llogaters una ordre de cessament d'activitats. Tot plegat és una victòria per a totes les persones que ens oposem a les idees racistes, homòfobes i feixistes. Tanmateix l'amenaça del feixisme no ha desaparegut.

En un context econòmic i social marcat per la crisi i una situació social dramàtica per a cada cop més capes de la població, el creixement de les idees que culpen a les persones més febles dels problemes socials de la majoria, seguirà essent una amenaça.

En aquest sentit, malgrat que qualsevol activitat està prohibida al Casal Tramuntana, des d'UCFR no hem deixat de denunciar les activitats que d'amagat s'han seguit fent durant l'estiu. Veiem amb preocupació l'augment de pintades racistes i feixistes que han aparegut tant al Clot- Camp de l'Arpa com al barri de la Sagrada Família. Aquestes pintades també han estat rebudes amb preocupació per les veïnes i veïns del barri de la Sagrada Família, per això creiem que cal una acció coordinada entre els barris per tancar definitivament el Casal Tramuntana.

Malgrat el compromís adquirit per les autoritats del districte d'esborrar la simbologia feixista de les parets dels nostre barris, constatem que aquesta promesa s'ha incomplert.

Per això engeguem una campanya, oberta a la participació de tothom, per netejar el nostre barri de les pintades feixistes del Casal Tramuntana. Volem promoure un cop més la mobilització veïnal com a arma per defensar els drets de totes i tots. El que pretenem és, entre d'altres activitats, esborrar literalment les pintades feixistes que tenyeixen el barri d'odi. "Esborrem el feixisme dels nostres barris".

El cas de Pedro Álvarez: 20 anys d'oblit i injustícia judicial

Plataforma Pedro Álvarez
http://plataformapedroalvarez.com/

El jove va ser assassinat per un policia a l'Hospitalet de Llobregat el desembre de 1992. El policia va ser posat en llibertat "per falta de proves concloents". La Plataforma porta denunciant el cas dues dècades, convertint el cas en una bandera contra els abusos de poder.

L'assassinat de Pedro Álvarez a mans d'un policia que va sortir de la presó amb total impunitat al tercer dia de la seva detenció compleix al desembre 20 anys d'indignació i complicitat judicial, però també d'una no resignació davant la injustícia que ha convertit el cas en la bandera de tots els casos d'abús de poder per ser el moviment social europeu sobre això més antic i encara viu.

Pedro Álvarez, un jove de 20 anys, acompanya la seva nòvia a casa a la ciutat catalana de l'Hospitalet de Llobregat, quan un cotxe gairebé la atropella. Pedro llavors inicia una discussió amb el conductor que finalitza quan aquest agafa una arma del cotxe i li fa tres trets que acaben amb la seva vida. Les sospites recauen contra un policia nacional que és detingut i posat en llibertat el tercer dia. La jutge dificulta la investigació i inicia un procés totalment irregular, tot i que totes les proves apunten cap a l'autor: balística, automòbil, roda de reconeixement, etc.

A partir de llavors familiars i amics de Pedro, acompanyats de desenes de moviments socials, artistes i intel • lectuals, creen una plataforma encapçalada pels pares de Pedro, Juan José Álvarez i Carmen Pes, que enmig del dolor i la impotència intenten implicar la societat i als mitjans de comunicació per exigir responsabilitats a les autoritats, i denunciant una i altra vegada, el cas d'abús de poder que els havia arrencat la vida d'un fill.

La plataforma llança un cop més la campanya, que com sempre comença cada 11 de setembre i finalitza cada 15 de desembre, el que representa una llarga lluita de dues dècades en les que s'han realitzat centenars d'actes, com ofrenes florals, concentracions, marxes , tancaments, actes culturals i fins una vaga de fam. La Plataforma destaca com sempre la solidaritat de milers de ciutadans que han donat suport sempre el cas, tot i les pressions en contra, i insisteix com sempre en l'abús de poder a què la societat està sotmesa. La veritat és que el cas de Pere no és un cas aïllat tal com demostren altres lluites socials com el cas 4F, el cas Jonathan Castell, el cas d'Isabel Ferragut o recentment el cas de Joan Pau T en Girona.

Però malgrat tanta injustícia i com sempre passa, hi ha petits grups de persones que segueixen lluitant contra tot l'establert, a contracorrent, però amb tota la dignitat i solidaritat de la que mai seran capaços els jutges i mitjans que segueixen encobrint els culpables.

Com cada any, el 15 de desembre s'organitzen actes: Ofrena Floral i Manifestació. 11h. Ofrena floral a L'Hospitalet. 17h. Manifestació 20 anys sense Pedro Álvarez, Plaça Universitat, Barcelona.

La ciutadania de Barcelona continua respirant aire contaminat

Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona - FAVB

La ciutat de Barcelona i la seva àrea metropolitana segueixen sent notícia per la seva pobra qualitat de l'aire, que continua incomplint els límits legals de la UE i està molt per sobre dels que recomana la Organització Mundial de la Salut (OMS), encara més restrictius.

A primers d'octubre es publicava l'informe anual d'Ecologistes en Acció sobre la qualitat de l'aire a Espanya, elaborat a partir de les dades oficials que publica cada administració autonòmica, i que indica que el 22% de la població espanyola respira aire contaminat per sobre dels límits legals de la UE. Si es tenen en compte els valors recomanats per l'OMS, la població que respira aire contaminat s'incrementa fins als 44,3 milions de persones, és a dir, un 94% de la població.

A Barcelona els dos principals contaminants continuen sent els òxids de nitrogen i les partícules en suspensió, ambdós produïts fonamentalment a causa del trànsit i l'activitat industrial, i en menor mesura pel trànsit marítim del port. Els límits legals es troben en una mitjana anual de 40 micrograms de NO_2 per metre cúbic d'aire (µg/m3), que va ser excedit en diverses estacions de mesura de la ciutat. Les estacions de Gràcia, Sant Gervasi i Eixample són les que assoleixen uns valors més elevats. Pel que fa a les partícules (PM10 i PM2,5) el límit es troba en una mitjana anual de 40 i 25 µg/m3 respectivament i també ha estat excedit en diverses estacions de mesura. En el cas de les partícules les superacions són més greus, especialment a l'estació de mesura situada a Sants. En general Barcelona presenta millors nivells de NO_2 que de partícules, però encara queda molt a fer per assolir, com a mínim, els límits legals.

La contaminació atmosfèrica afecta greument la salut de les persones, els ecosistemes i cultius i també contribueix a accelerar el canvi climàtic. Estudis de la Comissió Europea calculen que a Espanya moren vuit vegades més persones a causa de la contaminació que als accidents de trànsit, 3.500 morts anuals a l'àrea metropolitana de Barcelona, segons experts en epidemiologia.

Tot i tenir sobre la taula unes xifres tan greus, la informació a la població és molt millorable i els plans de les administracions per reduir-la no són prou ambiciosos. La manca de voluntat política per afrontar aquest problema és patent. I es que al límit de la legislatura es va aprovar a nivell estatal un Pla de Millora de la Qualitat de l'Aire que no s'ha implementat i que, a més, l'actual govern vol modificar per fer "més realista". Per la seva banda, les mesures de la Generalitat exposades al Pla de Millora aprovat per l'actual Govern semblen més encaminades a actuar durant els pics de contaminació, com ara la reducció d'emissions d'elèctriques i cimenteres durant els períodes de contaminació ambiental, que a rebaixar la contaminació de forma sostinguda, cosa que implicaria actuar de forma contundent sobre les polítiques de mobilitat, i que va molt més enllà d'impulsar un vehicle elèctric que encara pot fer poc per reduir les emissions a nivell global.

Aquest estiu, la Comissió Europea va rebutjar la pròrroga que la Generalitat havia demanat per a les zones més contaminades, adduint precisament que calia introduir mesures més estrictes per garantir el compliment amb els nivells legals, ja que els plans presentats no demostraven que s'assolís el compliment quan finalitzés la pròrroga. A més, des de 2009 Espanya està denunciada pels seus incompliments en aquestes matèries per la Comissió Europea.

A la FAVB reclamem que la millora de la qualitat de l'aire sigui un problema central a l'agenda política i que les mesures siguin adequades per garantir la salut dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona. No es pot seguir defugint la necessitat de reduir el volum de trànsit a la ciutat; a Europa hi ha alternatives implementades amb èxit a ciutats molt diferents de països de tot tipus. A Barcelona també ha de ser possible. Apostem per mesures que posin la informació sobre qualitat de l'aire a l'abast de tothom i que alhora serveixin per conscienciar del problema, com ara la instal•lació de panells informatius, i també per mesures que desincentivin l'ús del vehicle privat motoritzat, dimensionant adequadament el seu paper dins la ciutat i que potenciïn els desplaçaments en transport públic, a peu i en bicicleta.

En defensa del CSA Can Vies

Centre Social Autogestionat
Can Vies, Sants, Barcelona
http://canvies.barrisants.org/

El març del 2011 se celebrava el darrer dels judicis que ha hagut d'afrontar el Centre Social Autogestionat Can Vies en els seus 15 anys de vida i activitat. Després d'una sentència favorable al CSA, ara l'Audiència Provincial pretén donar la raó a l'empresa propietària de l'edifici, TMB, i d'aquesta manera enderrocar 133 anys d'història i 15 anys d'autogestió.Un cop més, Can Vies afronta una amenaça contra la seva pervivència.

En aquests anys ha demostrat l'imprescindible que és pel veïnat tenir espais allunyats de la tutela de les administracions i del mercat. S'hi han dut a terme infinitat de projectes per denunciar les desigualtats socials, l'explotació laboral, els processos especulatius que desfiguren els nostres barris… Alhora s'han generat altres fórmules de vida, de cultura popular, nexes de solidaritat entre persones que han construït i assajat alternatives socials, laborals, d'oci i de consum no lucratives. I això, a l'Ajuntament, no li agrada.

Els arguments de l'Ajuntament (accionista majoritari de TMB) emprats per a justificar el desallotjament plantejaven la necesitat d'enderrocar l'edifici per construir la nova estació de Mercat Nou. La pròpia realitat ha desmuntat aquest argument, ja que l'estació s'ha pogut construir amb Can Vies dempeus. Ara, el Calaix de la Vergonya també serveix d'argument per l'enderrocament, però els mateixos plànols demostren que es pot fer aquesta obra -criticable en molts aspectes- sense enderrocar l'edifici.

Can Vies és del barri

Can Vies som el barri, un barri amb esperit lluitador. Un barri que no encaixa amb el model Barcelona i en representa una amenaça. Amb l'Assemblea de Barri vam aconseguir unes festes populars al Parc de l'Espanya Industrial. Can Batlló no seria concebible sense el llarg recorregut de les okupacions. Publicacions comunitàries com La Burxa no existirien sense l'aixopluc de Can Vies, així com projectes de cultura popular com la Colla Bastonera. Resumint, Can Vies No és un espai aïllat: forma part del variat i complex teixit social del barri. Un teixit que conforma una densa xarxa de suport mutu que ha demostrat en diverses ocasions que juntes ho podem tot. Una advertència: si ens toquen a una, ens toquen a totes!

15 anys teixint xarxes, 15 anys resistint. Defensem els espais de llibertat, solidaritat i d'organització social de Sants.

Juntes #SomCanVies

La manifestació del 20 d'octubre, una demostració de força al carrer

El dissabte 20 d'octubre el CSA Can Vies va fer una demostració de força al carrer. Més de 1200 persones de molt diversa procedència i que dibuixaven un ampli ventall de lluites i entitats socials van caminar durant dues hores pels barris de Sants, la Bordeta i Hostafrancs darrera d'una pancarta on es llegia "No passaran" i amb proclames com "Som de Can Vies, som gent del barri, i d'aquí Sants no ens mouran, no ens mouran mai mai, ni convergents ni socialistes, no ens podran desallotjar". Els anteriors regidors del districte de Sants-Montjuïc, Pere Alcober i Imma Moraleda (PSC) ja van provar d'expulsar –sense èxit– les entitats que des de 1997 donen vida a l'edifici propietat de TMB. És ara l'edil Jordi Martí (CiU) qui haurà de decidir si es fa enrere de la intenció de desallotjar l'emblemàtic centre social autogestionat. Al llarg del recorregut es van viure les actuacions dels Castellers de Sants, de la colla bastonera de Sants i la colla de Diables de Sants Davant de les portes d'accés al recinte fabril de Can Batlló, recuperat de l'abandó pels i les veïnes del barri ara fa més d'un any, es va fer una parada per mostrar el lligam i la força que sumen tots els espais autogestionats del barri. Es va prosseguir la ruta per la carretera de la Bordeta fins arribar davant l'Habitatge 18N, que fou ocupat per famílies i persones amb dificultats d'accés a l'habitatge o que havien estat desnonades. Ja fa més d'un any que fou desallotjat per la força i continúa buit. És un cas similar el de l'Encoberta, on també es va fer una parada, una finca propietat d'un banc portugués, ubicat a la carretera de Sants i habitat durant diversos mesos. També fou desallotjat i completament tapiat.

Per últim, i després d'empastifar amb enganxines la seu de CiU ubicada al mercat d'Hostafrancs, a la seu del districte i enmig d'una forta ovació es va fer la crema simbòlica de tres ninots que representaven a l'alcalde Xavier Trias, el regidor Jordi Martí i el gerent de TMB, per tal de mostrar el rebuig a la classe política. La mobilització es va desconvocar a la plaça on era l'històric CSO Hamsa, desallotjat ara fa 8 anys. Amb la lectura del comunicat es va fer una crida a continuar amb les mobilitzacions.

El govern espanyol augmenta les despeses militars en detriment de les despeses socials

Xarxa Antimilitarista i
Noviolenta d'Andalusia

El Consell de Ministres del passat 7 de setembre va aprovar mitjançant Decret-Llei un crèdit de 1.782 milions d'euros al Ministeri de Defensa per al pagament dels deutes corresponents als Programes Especials d'Armament. Aquests programes tenen com objecte l'adquisició d'armes tan sofisticades que en molts casos mai arribaran a ser utilitzades i si arriben a utilitzar-se serà per a possibilitar la participació d'Espanya en guerres com les de L'Iraq o Afganistan.

La concessió d'aquest crèdit mostra com els Pressupostos Generals de l'Estat estaven maquillats pel govern per a ocultar a la ciutadania la veritable quantia de les despeses militars i confirma les denúncies que en el seu moment van fer diferents col•lectius socials i centres d'estudis sobre l'ocultació per part del govern dels diners realment dedicats a despeses militars.

En els Pressupostos Generals de l'Estat per a 2012 s'assignava una partida de 6.316 milions d'euros per al Ministeri de Defensa, el que suposava una disminució del 11% respecte de l'any anterior. Dada que per si sola ja posa de manifest l'aposta militarista de l'actual executiu ja que en plena crisi econòmica la retallada mitja per ministeri era del 17%. Mentre que les retallades en Defensa estaven per sota de la mitjana, per exemple, el Ministeri d'Educació i Cultura sofria una rebaixa del 21% o l'Agència de Cooperació Internacional per al Desenvolupament del 71%.

No obstant això, les dades corresponents al Ministeri de Defensa solament reflecteixen una part de les despeses militars. Si incloem totes les partides que segons els criteris de l'OTAN han de comptabilitzar-se com a tals i sumem la part corresponent dels interessos pagats pel deute públic, la despesa total seria de 15.835 milions d'euros i la disminució pel que fa a 2011 solament d'un 7%. Encara així, aquesta suposada disminució del 7% en les despeses militars no podia ser certa. Solament es destinaven 4,9 milions d'euros als Programes Especials d'Armament mentre que el Ministeri de Defensa tenia ja assumits uns compromisos de pagament per 1.862 milions d'euros. D'on sortirien aquests diners?

Ja tenim la resposta, un Decret Llei a la meitat de l'exercici pressupostari assignant els diners que en el seu moment no es va voler reconèixer i que se sabia que calia pagar. Tota una maniobra de maquillatge per a amagar davant la ciutadania les veritables xifres de la despesa militar.

Operació que no és nova, doncs ja l'any passat es va pressupostar una despesa militar total de 17.017 milions d'euros i realment es van gastar 18.181 milions d'euros.

A més, aquest crèdit es finançarà a través del deute públic de l'Estat espanyol, el que significa un major endeutament i una major dependència dels mercats financers i dels plans d'ajustament imposats des del Fons Monetari Internacional, el Banc Central Europeu i la Unió Europea. Un augment del deute clarament il•legítim, doncs solament beneficiarà a les grans empreses del sector armamentista, per a les quals va treballar abans de prendre possessió del seu càrrec l'actual Ministre de Defensa, i haurà de ser pagada per tota la ciutadania a través de les retallades, la pujada de l'IVA i la precarització en els drets laborals. Un deute que no hauríem de pagar.

Creiem que la reducció de les despeses militars solament podrà ser possible des de la pressió de la ciutadania i per això fem un crides a totes les persones a participar en les campanyes d'Objecció Fiscal a les Despeses Militars que cada any realitzen diferents col•lectius antimilitaristes en els mesos de maig i juny i a participar en quantes accions es convoquin en contra dels exèrcits, de la indústria militar, de les guerres i en favor d'un món en pau.

Dinamita de cervell

"La cadena de muntatge comença a la cuina, al lavabo, als nostres cossos"

Entrevista a Silvia Federici

Manel Ros

Silvia Federici és professora a la Hofstra University de Nova York i una activista feminista veterana, des dels anys 60. La seva obra tracta la filosofia, la teoria feminista, la història de les dones o, més recentment, l'impacte de les polítiques de l'FMI i el Banc Mundial a l'Àfrica, un tema que va poder estudiar de prop després d'una estada llarga a Nigèria. Però, sobretot, Federici és coneguda pel seu estudi detallat sobre els processos d'expropiació adreçats als cossos i els sabers, la caça de bruixes i la reproducció de les dones. Tot això, ho explica a 'Calibán y la bruja. Mujeres, cuerpo y acumulación originaria' (Traficantes de Sueños 2010), un llibre que ja ha publicat una segona edició i que ha tingut més de 5.600 descàrregues a la xarxa. Hi ha qui diu que és la part no escrita d''El Capital' de Marx; ella ho nega dient que, si fos així, només hi estaria afegint coses i, en canvi, es tracta més aviat de repensar-ho de forma conjunta.

- Perquè creus que era necessari un llibre sobre les bruixes i la caça de bruixes?

El llibre sobre les bruixes neix com a part de la recerca que vaig començar a fer durant els anys 70, una recerca que estava connectada amb els debats que s'estaven produint dins el moviment de les dones. Hi havia debats sobre l'origen de la discriminació de les dones, les raons que feien que ocupessin una posició diferent respecte als homes en la societat capitalista. Primer de tot, volia entendre per què les dones encara estan discriminades. Tenia una teoria, però estava interessada a demostrar que aquesta discriminació no estava basada en la tradició, sinó que, de fet, és quelcom que havia estat construït en les societats capitalistes. Dit d'una altra manera, el patriarcat no és un llegat del passat, sinó que, més aviat, ha estat refundat pel capitalisme.
Vam desenvolupar la idea que, dins el capitalisme, hi ha una organització del treball que té dos components: la producció de mercaderies i la producció de força de treball per al mercat. Les dones duen a terme la producció de la força de treball i la discriminació prové del fet que aquesta feina s'ha fet invisible. Així doncs, el poder social –per molt limitat que sigui– que té el treballador masculí pel fet de cobrar un sou i que es reconegui la seva feina no el tenen les dones. Però la realitat és que, si observem el capitalisme a través del treball assalariat que inclou el treball assalariat i el no assalariat, veurem que la relació salarial és molt més complexa que no pas si només tenim en compte el treball assalariat, ja que aquest també inclou mecanismes d'exclusió. De fet, tal com diu Marx, inclou mecanismes per l'extracció de treball no assalariat.
En el cas de les dones, d'alguna manera, aquest treball és el més important perquè crea les persones que treballen. De la mateixa manera que no pots fer cotxes si no tens qui els faci, nosaltres diem que la cadena de muntatge comença a la cuina, al lavabo, als nostres cossos. El capitalisme ha entès això, ja que és el sistema d'explotació que, més que qualsevol altre, ha emfatitzat la importància del treball. Per tant, té molt clar que les dones són el subjecte productiu més important, però, per mantenir aquesta producció de la manera més barata possible, aquest treball s'ha fet invisible. Vaig voler estudiar la història per tractar de comprendre-ho, començant pel segle XIX i, després, anant més enrere, on em vaig trobar amb la caça de bruixes.

- Què vas descobrir quan et vas endinsar en l'estudi de la caça de bruixes?

Va ser un xoc perquè coneixia les bruixes, però sempre havia estat una història que no sabies si havia estat real o una fantasia. Però quan vaig començar a estudiar-ho i investigar-ho, em vaig adonar que m'estava enfrontant a un fenomen que era extremadament important i, a més, es va donar de forma simultània a l'enclousure (tancament dels terrenys comunals a favor dels terratinents anglesos), el procés de colonització o el començament del tràfic d'esclaus. Tot això va fer que m'adonés que aquest procés era fonamental per al desenvolupament de la societat capitalista; és un dels seus fonaments més importants.
També és interessant perquè molts d'aquests processos estan basats en l'extermináció: del subjecte colonial, de la gent africana que va patir el tràfic d'esclaus i també de les bruixes. Vaig entendre que tots aquestes fenòmens estaven connectats i eren part de l'acumulació capitalista, de l'acumulació de la classe treballadora, de l'acumulació de força de treball. Aquesta va ser la perspectiva des de la qual vaig començar a analitzar la caça de bruixes, que em va portar cap a camins molt diferents. Vaig començar a entendre que el desenvolupament del capitalisme, tal com va ser descrit per Marx, no és que hagués de ser reescrit –perquè crec que el treball de Marx és molt encertat i molt potent, a més de molt útil actualment–, de fet, es podrien canviar poques coses, però sí que hi havia una altra història que Marx no va veure.

- Has estudiat Marx a fons i en parles molt al teu llibre, però, a la vegada, dius que no va veure la història des del punt de vista de les dones. Què podem aprendre de Marx i què hem de reformular?

El més important de Marx és la seva teoria sobre l'explotació, la importància que dóna al salari, no només pel que suposa en relació al fet de tenir diners, sinó també pel que significa a l'hora d'organitzar la societat, d'organitzar la fàbrica habitual i també la fàbrica social. Alhora, la seva explicació de l'acumulació primitiva o originària continua sent fonamental. Avui dia, Marx encara ens serveix per explicar què passa al món pel que fa al desenvolupament capitalista, però el treball de Marx es basava en el fet que el capitalisme està modelat per la idea que el treballador assalariat serà el subjecte revolucionari i que la lluita per la transformació del món i per la transició al comunisme tindrà lloc en el terreny del treball assalariat.
Però Marx no tenia un coneixement profund del procés que es dóna en el capitalisme que produeix la força de treball. Si llegim el primer volum d'El Capital de Marx sobre la teoria de la plusvàlua, on descriu la producció de força de treball, trobarem que la manera com descriu la producció és extremadament limitada i reduïda. Per Marx, la producció de la força de treball està totalment encabida dins la producció de mercaderies. El treballador té un salari; amb el salari, compra la mercaderia, la utilitza i es reprodueix a si mateix, en cap cas surt del cercle de la mercaderia. Per tant, tota l'àrea del treball reproductiu, que és tan important i vital per les societats capitalistes, i la qüestió de la divisió sexual del treball són totalment absents. És important destacar que el fet de veure totes aquestes altres àrees no significa incloure un cinquè capítol al primer volum d'El Capital.

- De fet, es diu que el teu llibre és la part no escrita d'El Capital de Marx...

Crec que, si fos així, només hi afegiríem coses, però, de fet, es tracta de repensar-lo de manera conjunta. Sempre dic que el que he intentat fer no és escriure la història de les dones en el capitalisme, sinó la història del capitalisme des del punt de vista de les dones i la reproducció, cosa que és molt diferent. Si escrius la història de les dones en el capitalisme, dius, d'acord, tenim la història dels homes i ara farem la història de les dones. Però escriure la història del capitalisme i del seu origen des del punt de vista de les dones o de la reproducció –que per mi són qüestions molt connectades entre si– fa repensar el conjunt des d'una altra perspectiva.
El treball contractual dins el capitalisme està acompanyat d'una quantitat immensa de treball no lliure, no assalariat i no contractual. És llavors quan comences a entendre perquè, durant la història del capitalisme, trobem colonització d'una forma continuada o diferents formes d'esclavitud. Acceptar que el treball no lliure i no assalariat és fonamental i que no només té com a objectiu extreure riquesa de la gent treballadora, sinó també una forma d'organitzar la societat. La supervivència de les relacions no lliures és fonamental i forma part del maquillatge genètic de les societats capitalistes. Mirant el capitalisme des del punt de vista de la reproducció, el que jo anomeno la reproducció de la força de treball ha estat molt important per arribar a entendre el capitalisme i això no ho trobes en Marx.

- Tornant al llibre, argumentes que, durant l'Edat Mitjana, la divisió del treball no comportava necessàriament l'opressió de les dones...

En moltes societats, abans dels processos de colonització, els homes i les dones tenien tasques diferents i existia una divisió de les tasques. De fet, en moltes societats, per exemple a Nigèria, els homes i les dones treballaven en l'agricultura i cadascú plantava coses diferents i s'organitzava de formes diferents. Fins i tot hi ha casos en què els homes i les dones utilitzaven paraules pròpies. D'aquesta manera, les dones no depenien dels homes, tenien accés a les seves pròpies collites i les utilitzaven per autosubsistir si era necessari. Per tant, el fet de fer tasques diferents no significava automàticament uns graus de poder diferents, la qüestió és quins valors estaven associats a aquestes diferències.
Dins el moviment feminista, vam debatre molt sobre el tipus de societat que volíem. Volíem una societat on no s'utilitzés la categoria home o dona? O una societat que tingués alguna mena, no d'especialització, però sí de diferenciació perquè, després de tot, les dones tenim la capacitat de tenir filles? Per mi, les diferències no són el problema, el problema és la jerarquia. La jerarquia fa que les diferències esdevinguin una font de discriminació, de devaluació i de subordinació. No cal construir una societat on no hi hagi diferències, potser podem decidir que algunes diferències són bo-

nes.

- També exposes que l'acumulació primitiva de capital també va ser l'acumulació i la divisió de les diferències, no només en la classe treballadora, sinó també pel que fa al gènere, l'ètnia i l'edat.

Marx va dir diverses vegades que, quan parlem d'acumulació primitiva, realment, estem parlant de l'acumulació de treball. El que fa el capital en la primera fase de desenvolupament és l'acumulació de la classe treballadora. Un altre aspecte de l'acumulació és la divisió, l'acumulació de la divisió, que és el moment fundacional del racisme i del sexisme. Jo sempre insisteixo un cop i un altre en la importància d'això, fins i tot avui dia.

El fet que el capitalisme pugui organitzar diferents règims de treball ha estat una de les armes més poderoses que ha utilitzat per aturar els processos revolucionaris. Primer, perquè divideix la gent; en segon lloc, perquè pot utilitzar alguns grups als quals delega poder, per exemple, els homes per controlar el treball de les dones. A través de l'ús del salari, el capitalisme ha pogut amagar moltes àrees d'explotació, com el treball domèstic, i fer-les aparèixer com a naturals. La construcció ideològica de les diferències està estretament relacionada amb la construcció material. Així es creen diferents formes d'invisibilitats, dividint les persones i utilitzant-les les unes contra les altres.

L'habilitat del capitalisme 'externalitzar i dividir el treball ha estat molt gran. Si agafem un ordinador, per exemple, no sabem quina quantitat de treball ni de quina mena s'ha emprat per construir- lo. En un ordinador, hi ha molt treball manual que s'ha fet al Congo per excavar les mines, treure el liti, etc. Aquesta és la divisió del treball, aquesta és la construcció de les diferències.

Entrevista realitzada per Manel Ros, publicada al setmanari Directa

La "independència": per a què?

Octavio Alberola

En l'article "L'estat propi i la independència dels Països Catalans", el company Jordi Martí Font ens diu que no defensa un "independentisme de dretes". Aquest independentisme que, "encara que s'anomeni a si mateix "transversal" (...) és el responsable d'haver tret al carrer la major manifestació independentista de la història de les quatre províncies". I al que acusa de "fer pactes amb el PP que deixaran la majoria de la població d'aquesta terra mítica que diuen que volen alliberar en la misèria". És a dir: "deixar a la gent sense sanitat, ni educació de qualitat, protegir els bancs que ens roben amb participacions preferents o qualsevol altre invent, protegir a "la Caixa" i els seus muntatges empresarials de la desobediència ciutadana, rebaixar els salaris de la majoria per -diuen i menteixen- sortir de la crisi -robatori- o aplaudir a la policia quan obre el cap a la gent que l'única cosa que fa és exercir el dret de ciutadania i protestar..." I perquè no quedi cap dubte del per què no defensa aquest "independentisme de dretes" ens precisa que "una part important dels patrocinadors de la manifestació han fet això mateix en els últims anys i en els últims mesos i setmanes i no es veu per cap part cap intenció de canvi".

Òbviament, des del poble i l'esquerra anticapitalista, com es podria defensar un tal independentisme? I ni tan sols, "si parlem de diners" o del "espoli fiscal del Principat escapçat per part d'Espanya". Doncs, com ho assenyala Jordi, encara que aquest "espoli" sigui "insuportable per a una certa burgesia i per a la resta de gent", com aquesta burgesia ens diu, "per a aquesta "resta de gent" és molt més lesiu notar com les grans fortunes reben la protecció de lleis, jutges i policia" mentre "els treballadors i treballadores, les persones que vivim del nostre salari quan tenim treball (que a pesar que ens vulguin fer pensar el contrari, seguim sent majoria) sofrim un robatori constant per a molts dels que es queixen d'aquest "gran atracament" cadascun dels dies de la nostra vida, tant per part de l'Estat com dels encarregats de la finca principatina que surten com el qual més acumulant diners que mai reparteixen com no sigui amb els seus". Efectivament: "Per a nosaltres, salaris baixos, pocs impostos als rics i no persecució dels lladres que se salten fins a les seves normes (Millet i companyia continuen gaudint d'una vida regalada mentre les presons que gestionen des de Barcelona estan plenes a vessar de "petits delinqüents"). Tot això, perquè l'insult a la intel•ligència sigui més gran, ben acompanyat per la desaparició de les condicions mínimes de benestar social que qualsevol ésser humà necessita: casa, sanitat, transport, cultura, educació..."

Com es podria defensar un tal independentisme? És lògic doncs que el company Jordi no ho defensi i que ho denunciï: però el problema és que, encara sent "majoria" els treballadors i treballadores, els explotats i explotades, és aquest independentisme el que governaria en el Principat si aquest arribés a la Independència. I, si no fos així, si governés l'independentisme "d'esquerra" (aquest que ja ha governat), el resultat seria més o menys el mateix per als treballadors i treballadores. No crec doncs que Jordi pugui si més no pensar que seria aquest "independentisme", per molt que es digui "d'esquerra", el que posaria fi a l'explotació en el Principat; doncs ell sap molt bé que l'objectiu polític i social d'aquest independentisme "no és el camí de la igualtat econòmica, del repartiment de diners i la defensa dels drets socials existents pensant sempre en la seva extensió".

Clar que s'ha de "separar a la gent que de bona fe" que "va participar en les mobilitzacions últimes de les persones que intenten dirigir el procés i en bona part ho aconsegueixen repetint el del "Primer la independència i després ja veurem" mentre no deixen de robar a les classes baixes i mitjanes drets i protecció social des d'una evident opció de classe, de dretes en aquest cas". Però, com impedir que aquesta gent, malgrat ser -com ho pensa Jordi- "majoria", sigui recuperada pels que dirigeixen el procés i convoquen i controlen tals manifestacions? I, pitjor encara, com impedir que aquesta gent voti per l'opció independentista de "dreta" o per l'altra "d'esquerra" que també té com "nervi de la nació" l'espoli fiscal, el Barça i la Moreneta? A més de que les dues opcions independentistes tindran sempre com argument aquest lema de "Primer la independència i després ja veurem".

Està doncs claríssim que el Jordi no defensa aquest independentisme; però el que no queda clar, almenys per a mi, és l'independentisme que ell defensa. El que realment vol dir quan diu "que la nostra casa sigui els Països Catalans i que aquest sigui el nostre marc mental sempre, sense apriorismes de noms ni de mapes però sí amb la voluntat ferma d'exercir de català (amb noms i formes diverses) en tota la nació". Doncs, independentment que aquest sigui -com ell sembla creure'l- "un objectiu factible", jo no veig com "ens pot fer anar més enllà" el fet de considerar els "Països Catalans" com "la nostra casa" i que aquest sigui "el nostre marc mental sempre". I encara menys el "exercir de català" amb "una voluntat ferma" en "tota la nació".

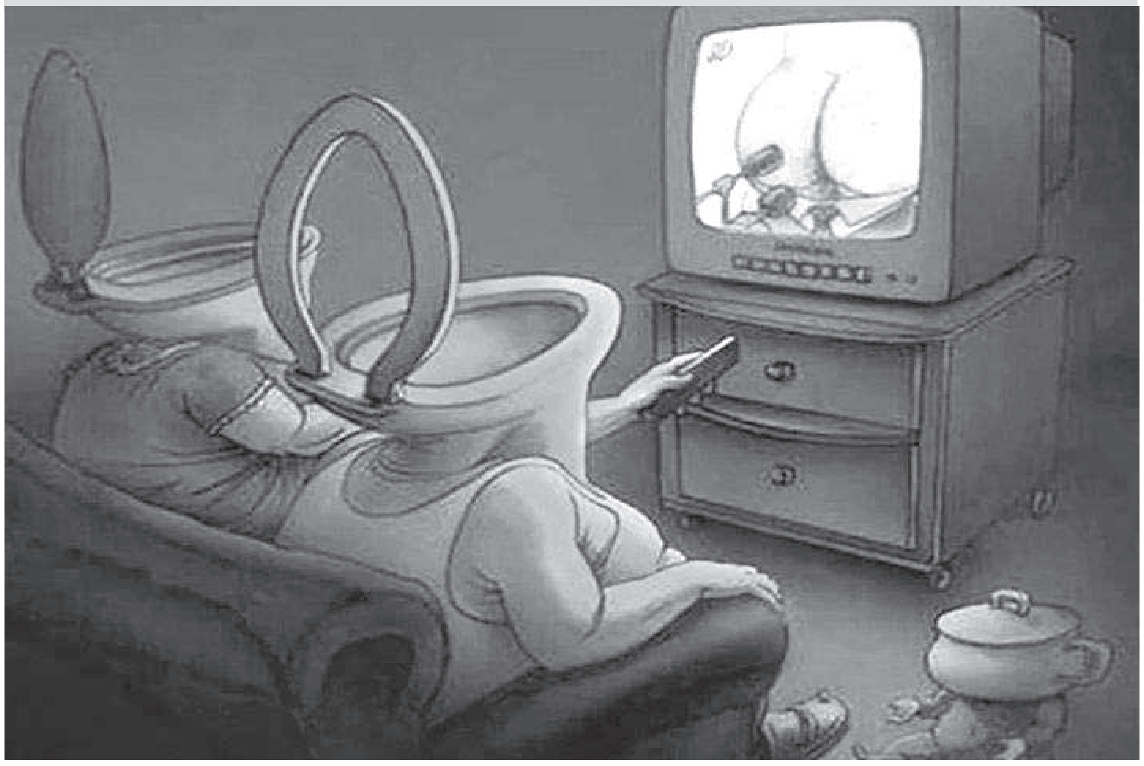
No, no veig com es podria "anar més enllà" amb un "procés" que normalment ha de culminar en la possibilitat per a "les quatre províncies de convertir-se en un estat". Doncs, efectivament, com es podria "anar més enllà" amb un estat, quan Jordi mateix reconeix que "l'estat no assegura res, que hi ha estats que són pures colònies"? Què es guanyaria doncs amb tal Independència? Els que la volen per a manar, sí saben el que guanyarien; però, què guanyaria el poble?

Estic convençut que el Jordi desitja una altra Independència; però, el problema, és que tampoc queda clar quan afirma que "ha de ser la societat civil organitzada la que construeixi la independència" i no "una majoria simple de votants que guanyi un referèndum". Perquè la "majoria simple de votants" expressarà inevitablement el que pensi i desitgi aquesta "societat civil organitzada". Tret que la societat civil sigui, per a Jordi, la representada pels "indignats" del 15M i per quants es defineixen amb aquest clar i contundent "no ens representen" cridat a tots els integrants de la classe política catalana i espanyola. Sense oblidar -per descomptat- als "independentistes" de vell o nou encuny.

Si això fos així, jo també diria -com ho diu ell- que "som nosaltres el subjecte actiu que ha de parlar a l'hora de demanar la llibertat de la terra i de la gent". Però no només a Catalunya, a Espanya i a Europa sinó en tot el món; doncs és obvi que els explotats i dominats som el "subjecte actiu" de la lluita contra l'explotació i la dominació capitalista en qualsevol territori. Aquesta és l'única independència que permetrà conquistar "la llibertat de la terra i de la gent" i no l'independentisme nacionalista, en el territori que sigui.

Contraanuncis

Nacionalisme trivial

Jordi F. Fernández Figueras

Com que no som vells ermitans que vivim aïllats en la solitud de la forest, sabem prou bé que la democràcia ha mort. Fins no fa gaire, l'endemà de guanyar les eleccions, els homes d'Estat europeus s'oblidaven de bona part de les promeses fetes als electors i començaven a aplicar el seu programa ocult. Ara ni això, des de l'endemà de guanyar les eleccions fins al dia que surten per la porta del darrere de l'escenari de la farsa, els petits grans estadistes de paper actuen sota les ordres dictatorials del poder suprem del Mercat que transmeten el buròcrates del Fons Monetari Internacional, el Banc Central Europeu i la Comissió Europea.

Pobres, ja no els queda ni la llibertat de tenir algun gest de benvolença envers els seus ramats per compensar-nos una mica per la manipulació a què ens han sotmès i el desdeny amb què ens tracten, el govern de buròcrates que cap poble europeu ha escollit en cap elecció, que no representa la voluntat de cap ciutadania, ara també els té subjugats a ells sota el seu taló de ferro.

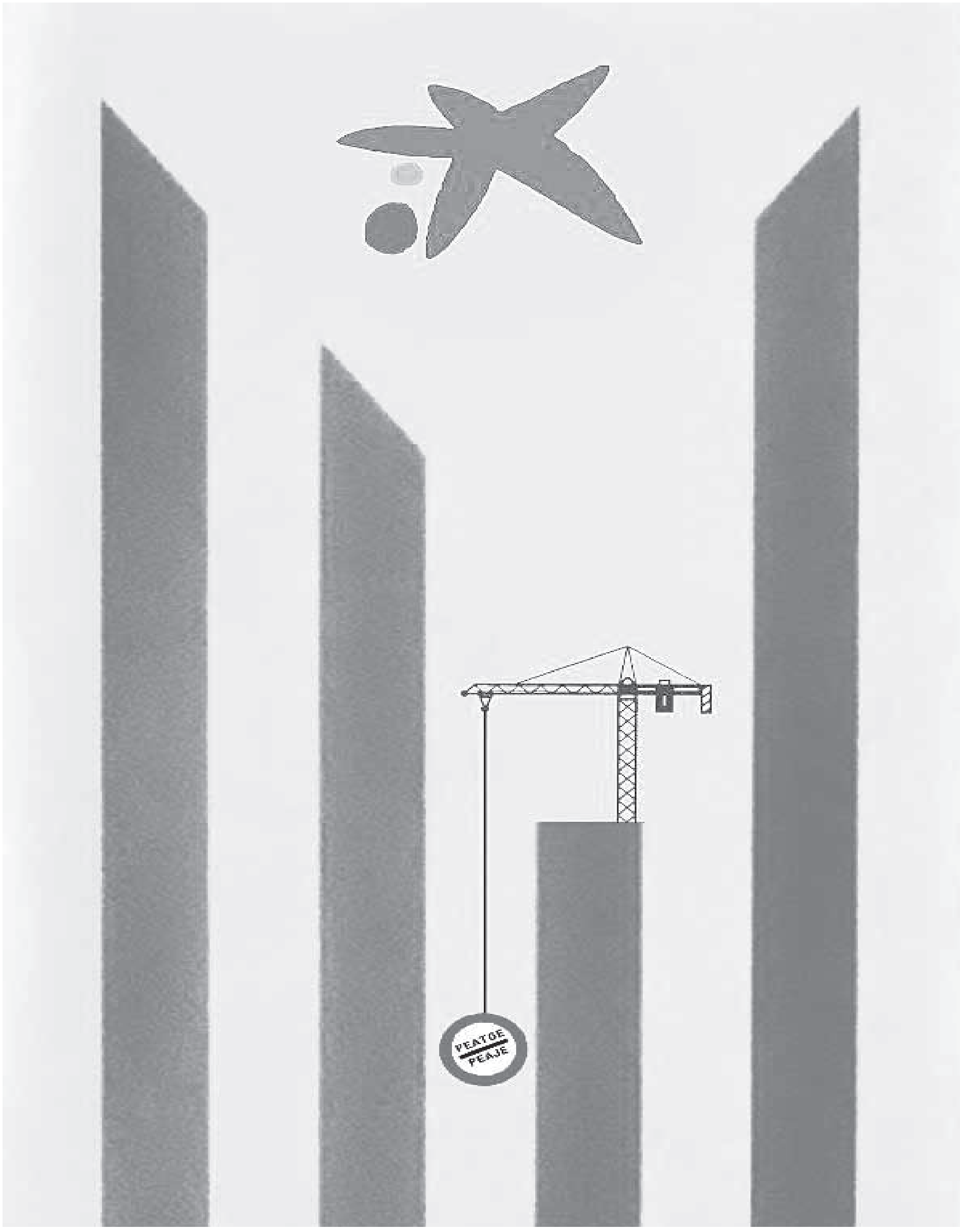
En aquest context, què vol dir independència? Què vol dir tenir el dret a decidir? Ha de voler dir gaudir d'un alliberament que vagi més enllà de segregar les institucions de govern catalanes de les de l'Estat Espanyol, ha de voler dir rescatar la democràcia, o sia, rescatar la segrestada sobirania del poble de les mans caciquistes de la nostra classe política tradicional, encapçalada per les dretes nacionalistes, i de les dels buròcrates del FMI, el BCE i la CE; ha de voler dir independitzar-nos en política exterior de la dictadura dels Estats Units i en política econòmica de la devastadora doctrina de la secta neoliberal; ha de voler dir cercar alternatives a l'economia capitalista —al caire del col•lapse, d'altra banda— explorant formes d'economia participativa, planificada i controlada pels col•lectius de treballadors, els consumidors i les petites i mitjanes comunitats administratives...

Així doncs, si el govern d'Artur Mas convoca un referèndum sobre la independència de Catalunya —espero que no s'atreveixin a proclamar l'Estat Català des del Parlament, menystenint la voluntat directa de les ciutadanes i ciutadans—, hauríem d'exigir que, en nom del respecte al dret a decidir, també se'ns consulti sobre la nostra voluntat d'assolir un govern democràtic de veritat i de desvincular-nos del neoliberalisme que està destruint els serveis públics essencials, que no respecta el medi ambient, que ataca la cultura enriquidora per afavorir l'enriquiment amb la cultura, que humilia els pobles, que els fa enfrontar-se entre ells... Si es pot preguntar si Catalunya vol desvincular-se d'Espanya, també es pot preguntar si Catalunya vol desvincular-se de totes les institucions supraestatals opressores.

I no ens hauríem de deixar enganyar pels que voldran ficar-nos la por al cos. Les dretes catalanes diran: «Això és impossible, és una quimera, deixeu-vos d'ideologia...». No és el mateix que diuen les dretes espanyoles en un altre context?

Si sou dels que penseu que cal lluitar i patir si es vol vèncer, si sou dels que penseu que no s'ha de tenir por a trencar amb el passat si es porta un món nou al cor, si voleu independència, no us podeu conformar amb un succedani, s'ha d'anar per totes, sense encongir-se.

S'ha de poder exercir el dret a decidir si volem una democràcia veritable en la qual la sobirania sigui popular, les persones siguin més respectades que el Mercat i la societat tingui més poder que l'Estat. Segons el meu criteri, això és independentisme i qualsevol altre «independentisme» serà simplement una manifestació de nacionalisme trivial, unes vegades afable, altres arrogant, però sempre ineficaç.

La democràcia està segrestada. Anem a rescatar-la

Coordinadora #25S
http://coordinadora25s.wordpress.com/

Envoltem el Congrés dels Diputats per a rescatar-lo del segrest de la sobirania popular portat a terme per la Troica i els mercats financers. Una ocupació executada amb el consentiment i la col•laboració de la majoria dels partits polítics.

A partir de les mobilitzacions iniciades el passat 25 de setembre a Madrid i continuades en dies posteriors, hem iniciat una gran conversa i aquest és el camí que volem seguir. Per molt que govern i mitjans de comunicació tractin de convertir les nostres reivindicacions en un problema d'ordre públic, sortir al carrer a reivindicar drets és fer política, manifestar-se és fer política, prendre la paraula és fer política. Seguim aprenent. Milers de persones diuen prou i volen posar fre a una realitat que s'està tornant cada vegada més insuportable.

Seguirem envoltant el Congrés perquè volem donar un salt en la mobilització social i posar en el centre la recuperació de la sobirania i del poder ciutadà, és a dir, de la democràcia. En aquest any i mig hem après a integrar, a pensar i actuar col•lectivament, entaulant aliances imprevisibles: marees de tots els colors prenent la ciutat; veïns i veïnes parant desnonaments, funcionaris i funcionàries tallant carrers…

Ara sabem desxifrar complexos conceptes econòmics i legals, cuidar-nos i cuidar a les altres, comunicar-nos millor, gestionar espais de participació i discussió en les xarxes, les places i els centres de treball; riure'ns de la violenta estupidesa del poder, davant la qual, cada vegada més, resistim en lloc de córrer.

Hem assolit ampliar els mètodes de les velles formes de lluita, i hem portat a terme iniciatives que volem seguir desenvolupant des de baix, sense dreceres i pas a pas. Perquè creiem que el temps de les decisions preses per uns pocs ha acabat; perquè, enfront de qui volen deixar-nos sense futur, tenim els mitjans i la intel•ligència col•lectiva per a decidir i construir la societat que volem; perquè no necessitem falsos intermediaris, sinó recursos i eines col•lectives que fomentin activament la participació política de totes les persones en els assumptes comuns.

Seguirem envoltant el Congrés per a dir-los a qui diuen manar-nos que no, que desobeirem les seves imposicions injustes, com la de pagar el seu deute, i que defensarem els drets col•lectius: l'habitatge, l'educació, la salut, l'ocupació, la participació democràtica, la renda. Per a iniciar un procés que permeti que els responsables de la crisi deixin de ser impunes, perquè els piròmans que han provocat la nostra crisi no siguin recompensats i comencin, en canvi, a ser jutjats. Ni el govern de Zapatero, ni el de Rajoy ens han escoltat. Ambdós han traït als seus propis votants duent endavant mesures que van prometre que mai engegarien. No obeeixen als ciutadans, no tenen la valentia ni interès per a fer-lo. El govern Rajoy, per tant, no ens serveix i exigim la seva dimissió.

Els pressupostos generals de l'Estat per a l'any que ve són el resultat d'una reforma de la Constitució executada a mig fer entre el PSOE i el PP sense que la ciutadania pogués dir res referent a això. Aquests pressupostos dediquen molt més diners a pagar un deute il•legítim que a les necessitats socials que pot articular una sortida col•lectiva de la crisi. Aquests pressupostos són una vergonya per a la sobirania nacional, per a la democràcia. I per això hem de parar-los. Aquests dies hem vist que podem, si ens organitzem, si ens comuniquem, si usem les nostres xarxes i infonem confiança, calma, intel•ligència col•lectiva.

A pesar de la criminalització, de les constants amenaces, les manipulacions mediàtiques i la intensa campanya per a infondre temor en la població, no tenim por, estem juntes en això i no anem a pararnos fins que dimiteixin i s'iniciï un procés constituent. Ens estan robant el poc que quedava per defensar. Ens queda absolutament tot per construir.

No tenim por. No volem els pressupostos de la vergonya. Que se'n vagin. Sí que es pot.

Contra la instrumentalització nacionalista dels treballadors

Tomás Ibáñez

L'amplitud de la manifestació del 11 de setembre 2012 a Barcelona i el seu tarannà fervorosament independentista han suscitat una allau de reaccions contraposades que van des de la preocupació per un eventual desmembrament d'Espanya fins a l'esperança d'un nou horitzó de llibertat per a Catalunya.

Per molt que estiguessin reunides totes les condicions per a fomentar una participació massiva, insistència dels mitjans de comunicació àudio-visuals, exhortacions de les institucions de govern, frustració per les repetides negatives del govern d'Espanya a acceptar les propostes d'ampliació de l'autogovern català, crispació per la situació laboral i per les retallades socials, sentiment d'un desequilibri injust entre la contribució econòmica de Catalunya a la hisenda estatal i la tornada rebuda per la societat catalana, etc. etc., la veritat és que l'afluència va desbordar totes les previsions i crec d'aquesta forma un autèntic "esdeveniment" en el ple sentit de la paraula. Per a la CGT és obvi que l'esdeveniment enllumenat per aquesta manifestació no pot ser ignorat ni infravalorat i requereix un posicionament sense ambigüitats.

Per a començar, convé deixar clar que la perspectiva d'un eventual desmembrament d'Espanya no és un tema que preocupi gens ni mica a la CGT, sinó que constitueix una perspectiva encoratjadora. Bé sabem que Espanya, igual que tots els altres Estats-Nació, s'ha construït històricament sobre la base d'un exercici de poder, més o menys cruent segons els casos, que ha integrat en un conjunt territorial i polític determinat la diversitat originària de les comunitats existents en aquest territori.

També sabem que el propi d'un Estat-Nació consisteix a crear una transversalitat que difumina sota una mateixa adscripció identitària les feridores i insuportables diferències entre les diverses posicions socials. Tan espanyol resulta ser un ric com un pobre, un explotat com un explotador, i tots queden germanats sota la fal·làcia d'una mateixa pertinença nacional que crea la falsa il•lusió d'una comunitat d'interessos i que, d'altra banda, ni és natural, ni és necessària, ni és eterna.

Per descomptat, al•ludir a la preservació de l'actual configuració territorial d'Espanya per a oposar-se a la secessió de qualsevol de les comunitats o dels col•lectius que la integren és una cosa que no té cabuda en els postulats de la CGT. El dret a decidir per si mateix, el dret a l'autodeterminació de qualsevol comunitat, estan inscrits en el ADN de l'anarcosindicalisme igual que ho estan l'eradicació de l'explotació i l'exigència de justícia social.

No obstant això seria d'una basta ingenuïtat creure que hem d'involucrar-nos automàtica i necessàriament en qualsevol lluita per l'autodeterminació sense valorar quines són les seves característiques i els seus objectius. No es tracta solament que siguin massa les batalles i les guerres que ens sol•liciten amb extrema premura perquè sigui indispensable detenir-nos a fixar prioritats, és sobretot que les característiques i els objectius de determinades lluites les allunyen irremeiablement del que forma part de les lluites que ens són pròpies.

Per descomptat, en tant que Organització anarcosindicalista, la lluita per aconseguir que Catalunya sigui un nou Estat d'Europa no és la nostra lluita, per molt que milions de persones reclamin aquesta nova configuració política. Tampoc formen part de les nostres lluites aquelles que mobilitzen imaginaris nacionalistes, i menys si esdevenen en un dia institucionalment i oficialment fixat per a expressar el sentiment nacional.

Ja hem dit que la pertinença nacional constitueix una afirmació de transversalitat que emmascara profunds antagonismes de classe, i no hi ha dubte que la transversalitat constitueix sovint una condició perquè puguin congregar-se grans multituds. La transversalitat ha estat justament recalcada com una característica de la manifestació del passat 11 de setembre, una transversalitat que unia en un mateix crit d'"independència" a qui estan manejant les tisores i a qui estan sofrint les retallades.

Perquè la independència és un projecte polític que solament pot avançar eficaçment si és àmpliament transversal, si ho impulsen banquers i desnonats, si ho promouen Consellers d'Interior com Felíp Puig i acampats de la Plaça Catalunya apallissats per les forces sota el seu comandament, si ho afavoreixen la burgesia catalana i els desocupats catalans, queda clar que la lluita per la independència no forma part de les nostres lluites. I això no significa en absolut que la CGT pretengui entorpir gens ni mica el camí cap a la independència de Catalunya, tan sols significa que aquesta no és la seva lluita. És més, CGT considera que el fet que la manifestació del 11 de setembre contribueixi a crear un nou escenari polític en el qual s'afeblissin els ressorts de poder de l'Estat Espanyol, i es relaxessin els seus mecanismes de control sobre part del territori que domina actualment, constitueix un element summament positiu.

Per a concloure, és hora de tornar al titular d'aquest comunicat, ens sembla necessari advertir molt seriosament contra la instrumentalització nacionalista dels treballadors que viuen en altres comunitats de l'Estat Espanyol i contra la instrumentalització nacionalista dels treballadors que viuen en la comunitat catalana, perquè res seria més desolador i perjudicial que veure als treballadors allistar-se sota una o altra bandera nacional, encara que sigui pacíficament com no podria ser d'altra forma, en contra dels seus germans de classe.

** Tomás Ibáñez és professor universitari, militant anarcosindicalista afiliat a la CGT*

Mujeres Libres. Antología 2012

Secretaria de la Dona de la CGT

Dintre de les diferents activitats que la CGT ha organitzat amb motiu del 75 aniversari del congrés fundacional de la Federació Nacional de Dones Lliures, celebrat en 1937, el Secretariat Permanent de la CGT ha elaborat una antologia que recull, respectant en la seva forma el format original de la revista publicada entre 1936-1938 per aquesta organització de dones anarquistes, contenint alguns dels més interessants articles publicats en la mateixa, juntament amb exemples del disseny editorial i de maquetació que encara avui dia, textos i dissenys, ens sorprenen per l'avançat.

Textos d'Amparo Poch Gascón, de Aurea Cuadrado, Emma Goldman, poesies de Lucía Sánchez Saornil o de León Felipe, dibuixos de Baltasar Lobo... són recollits en aquesta Antologia amb la qual es pretén fer un acostament a les idees i la vida d'aquests milers de dones, unes conegudes i moltíssimes altres anònimes que van donar el millor d'elles per a construir un món millor.

Té 48 pàgines, un format de 38x29cm. i es ven a 16€. Si en voleu algun exemplar cal demanar-los al correu cristina-sp@cgt.org.es o al telèfon 91 445 31 32.

PAPER PINTAT

Marina Abramovic: a la recerca del propi cos

Alba Cañellas Canadell

L'any 1974 Marina Abramovic va seure nua damunt la taula d'un museu. Sobre la taula, hi havia col•locat 72 objectes. Alguns produïen plaer, altres dolor: unes tisores, un ganivet, un fuet, una pistola, una bala, plomes, un pintallavis... Durant sis hores, va romandre passiva, permetent a l'audiència manipular el seu cos amb aquells objectes. Primerament les reaccions foren discretes, però a mesura que el públic veia que l'artista romania impassible les accions es van anar tornant més agressives. Finalment, persones entre el mateix públic hagueren d'intervenir-hi.

En aquesta performance, "Ritme O", Marina Abramovic trencava per complet les barreres entre públic, obra d'art i artista. Al mateix temps, l'acció era una mena d'experiment on volia descobrir quins eren els límits de control que tenia sobre el seu propi cos. D'aquesta manera es relacionava amb el públic i, de retruc, amb els codis socials que el portaven a comportar-se d'una manera o d'una altra.

Una de les màximes exponents del Body Art, moviment que cercava l'oposició a través del cos als imperatius morals occidentals, Abramovic havia viscut el sorgiment, durant la dècada dels seixanta, dels anomenats nous moviments socials. L'organització per part de feministes, minories culturals, homosexuals, transsexuals i tota la resta de grups tradicionalment més desfavorits i titllats com les minories agafaren embranzida, cercant alliberar-se dels sistemes dominants imposats com el patriarcat, l'etnocentrisme, el capitalisme o el paternalisme.

Sota la influència d'aquests paràmetres, durant la dècada dels setanta el cos humà començà a introduir-se en les corrents artístiques com una forma de reivindicació social. Així, es va convertir en l'obra en si mateixa o mitjà d'expressió, essent testimoni d'una nova concepció cultural al voltant del cos. Aquesta nova concepció del cos i la seva reivindicació, que podríem considerar encara vigent i necessària, va portar a més del Body Art a altres moviments artístics, com l'Accionisme Vienès o l'Art Carnal, encapçalat per Orlan. Veiem, doncs, una forma de fer política a través d'un llenguatge completament diferent de l'habitual, que en certa manera va sumar-se a les reivindicacions socials del moment.

No serà cap sorpresa per ningú recordar que el cos encara està associat a connotacions negatives. Bé a través del catolicisme, encara condemnant l'avortament, bé sota la influència de la cultura de masses i la publicitat, promovent cànons de bellesa excloents, la lluita interior i social vers una nova concepció del cos està més justificada que mai.

> EL FAR

3) Sanitat socialitzada: el Sanatori Màxim Gorki

Ferran Aisa

A l'altre extrem de la ciutat de Barcelona, a Gramenet del Besós, el Comitè havia ocupat l'Hospital de l'Esperit Sant, un sanatori antituberculós, convertint-lo, sota els auspicis de la CNT, en el Sanatori Maxim Gorki, en honor al popular novel•lista rus. Carlos de Sirval, sobre aquest sanatori, escrigué un reportatge a Solidaridad Obrera (27-9-1936): "El sanatorio en su fisonomía es una obra que se ajusta a toda esta clase de edificios. La dirección técnica y científica del mismo, apartó el trasgo clerical y se manifestó con arreglo a los imperativos modernos. Hemos recorrido aquellas espaciosas y bien orientadas salas y galerías, donde los enfermos encuentran un sedante a sus dolores físicos y reciben en todo instante la caricia de la naturaleza. Los fisiologos más afanados han tenido como objeto fundamental la creación de colonias sanatoriales para esta clase de enfermedades, donde los pacientes hallen cura a sus dolencias y reposo y optimismo en las convalescencias".

El Diari de Barcelona (7-4-1937), també dedica una crònica al Sanatori Màxim Gorki, al moment en què ja depenia de la Generalitat de Catalunya: "En el règim burgés, un sanatori era una cosa de luxe, a l'abast només dels rics. Els pobres, quan tenien la desgràcia de contraure una malaltia d'aquestes que ja se'n deien "malalties de ric" perquè només la gent acabalada podia atendre-les com cal, havien de curar-se a mitges, o morir-se, o anar a l'hospital, i ja sabem que volia anar a l'hospital, aban. Ara... no és que les coses hagin canviat molt. Malgrat la Revolució, encara hi ha sanatoris per als que poden pagar; on els malalts reben les màximes atencions. (...) No obstant això s'ha fet quelcom d'important. N'és una prova el "Sanatori Màxim Gorki" que avui hem visitat. El delegat de la Generalitat, company Palou, i els metges encarregats del Sanatori, doctor Rosset -del pavelló de dones- i el doctor Miquel –del pavelló d'homes-, ens han atès amablement i ens han donat totes les facilitats per a realitzar la nostra tasca informativa de l'obra de la Revolució".

El periodista es passeja per les distintes dependències de l'edifici i fins i tot fa història recordant que l'antic Hospital de l'Esperit Sant vivia d'almoines, d'ajudes oficials o, darrerament, de campanyes públiques efectuades per Ràdio Associació de Catalunya. També ens fa saber que durant els primers dies de la revolució, els Comitès de Gramenet acompanyats del delegat del Sanatori, s'apropiaren de l'Hotel de Santa Fe del Montseny, i immediatament s'hi feren les reformes adients per convertir-lo en sanatori pels malalts en fase de recuperació: "A Alemanya –diu el Delegat del Sanatori- els establiments d'alta muntanya són barraques de fusta al mig del bosc, on ni tan sols hi ha metges, sinó només un infermer; el clima ho fa tot; i els malalts que necessiten tractament mèdic o intervenció, resten als sanatoris propers a les urbs. Seguint aquesta tendència moderna del tractament dels tuberculosos, nosaltres hem instal•lat el Sanatori del Montseny on hi tenim una seixantena de malalts lleus, sota la cura d'un metge i algunes infermeres".

Els comitès sanitaris llibertaris també van ocupar el Sanatori Marítim de Sant Joan de Déu a Calafell, per convertir-lo en el Sanatori Marítim de Calafell. No solament els Comitès llibertaris creaven centres de salut o hospitals de sang, el POUM va ocupar una ampla torre enjardinada de Sarrià, al carrer Martorell i Peña, 9, a la barriada de les Tres Torres, i va crear el Sanatori Joaquim Maurín. El Diluvio (27-9-1936), se'n fa ressò: "En el Sanatorio Joaquín Maurín se han instalado cuarenta camas y en caso necesari podrán añadirse diez más. En la actualidad reciben asistencia facultattiva unos 25 militantes del POUM, enfermos unos y heridos otros. Todos ellos nos reogaron que hiciéramos pública su más sincera satisfacción por lo bien que están atendidos por el personal, e hicieron de paso, grandes elogios del servicio de cocina, que está a la altura de una clínica de primer orden a pesar de las dificultades del momento".

Què fer i com posicionar-nos davant l'independentisme

Joaquim Garreta

Davant de tota la discussió i problemàtica del independentisme i mes ara de les eleccions al Parlament Català, de nou ens trobem amb el dilema de que fer i com posicionar-nos.

Tots i totes sabem que hi haurà a la CGT el sector que com sempre, impulsarà el seu pensament de abstenció activa i, segurament, serem molts a CGT Catalunya que sense compartir al 100% aquest discurs, optarem per l'abstenció com ja hem fet altres vegades.

No obstant, a pesar de la decisió individual, cal que no evitem el debat de que fer davant de la opció independentista.

Com sempre i anant al més simple i fàcil de manipular, ens situen els grans manipuladors, en la posició de o blanc o negre, en aquest cas en independentistes o nacionalistes.

Una vegada més fan servir el més primari, és a dir l'element identitari (allò que fa ser diferent un de l'altre i per tant dona raó d'existir), per enfrontar-nos, per dividirnos, per obtenir un desviament dels problemes reals a les falses veritats.

Per mi la qüestió del independentisme o no, és una discussió que a la CGT no ens ha d'importar gens ni mica, podem ser tant independentistes com vulguem o al contrari, els problemes que tenim com treballadors i treballadores els seguirem tenint en un país independent com en un sotmès a la més rància concepció de la Espanya "una grande y libre".

Posats a triar i per definició de la societat que desitgem, estem a la CGT molt més a prop d'una postura independentista que una de "Gran Nación" si mées no, la pròpia infraestructura que tenim com Organització, defineix clarament que construïm la nostra CGT des de baix cap a dalt, donant prioritat a les decisions preses a la bases i per tant, entenem factible i desitjable que els diferents territoris (locals, comarcals, etc...) es posin d'acord per tal d'assolir allò que voluntàriament han decidit tirar endavant sense comprometre ni obligar a ningú més.

La nostra concepció de que tots som mereixedors de tenir unes condicions de vida molt millor de les que tenim, ens fa ser solidaris vers els que són com nosaltres i per tant, mai podrem concebre una societat en la que uns visquem segons les nostres necessitats i altres per sota de les seves.

La Solidaritat doncs trenca les barreres de tancament que podria propiciar una situació de no voler saber res dels altres.

També tenim clar a la CGT que la defensa de la cultura, d'una llengua, d'una manera de fer i planificar, que a més de ser trets transversals i que pot utilitzar qualsevol de manera malèvola e interessada, són per a la CGT també elements a preservar, defendre i reivindicar si cal.

La nostra CGT no pot caure en el simplisme en que situaran la política els de sempre, utilitzant com sempre el "amb mi o contra mi" portant barroerament la discussió de programes electorals inexistents i inútils a enfrontaments d'independentisme contra nacionalisme.

Tenim greus i grans problemes les persones tant de Catalunya com de fora provocats per l'avarícia de qui mes té i vol seguir tenint, com per limitar la discussió a veure qui manarà i si o farà amb independència o no. Tots sabem que sigui com sigui, els problemes seran els mateixos, la globalitat de la situació sobrepassa el que es pugui fer localment.

Qui veritablement està bellugant els fils de la situació tant se li dona que es faci com es faci, l'únic que els interessa es seguir guanyant més i més diners i això només es pot fer fent que una gran i important part de la població consumeixi i consumeixi, tan se val "rojigualdas" que "quatribarrades".

No podem doncs perdre'ns en discussions d'aquesta índole i tant se val fer-ho en català com en castellà, però convé que situem que el problema en com sortim d'aquesta REPARTINT EL TREBALL I LA RIQUESA tant des de la vessant independentista com de la nacionalista.

Receptes...

Arròs brut de tords i aucellons (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Tords
Aucellons ("pajaritos")
costella dolça
xulla de la ventresca
arròs
ceba
tomàtiga
col tendra
mongetó
picornells o esclata-sangs o altres bolets boscans
sobrassada
saïm
oli
aigua
sal
pebre bo

Elaboració:

Els tords, els aucellons, desprès de ben plomats i ben nets, i la costella, ben salpebrat tot, sofregir en oli i saïm i amb un poc de xulla de la ventresca. Han de estar ben cuitets. Tot seguit afegir la ceba tallada molt petita i, al cap d'una estona, la tomàtiga pelada i capolada. En estar tot ben sofregit, s'hi aboca l'aigua i es deixa bullir. A continuació si posa una grapada de mongetó i, un poc abans de tirar l'arròs, uns quants picornells i/o esclatasangs o altres bolets boscans del temps. Al posar-hi l'arròs hi afegim una piloteta de sobrassada i unes quantes fulles de col tendra, ben esbocinades, i es deixa coure fins que l'arròs esta a punt, meloset, malgrat hi ha amics meus que se l'estimen un poc més cruet.

Bon profit!!

(*) Aquest es un plat típic de la tardor. Amb la entrada dels tords i altres aucells, i la aparició dels diferents bolets als nostres boscos, després de les primeres pluges de la temporada, anau alerta amb els venenosos, els aficionats surten a caçar i a cercar aquests ingredients per a cuinar aquest plat molt arrelat a la nostra terra.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Vencedors o vençuts?

Joan Canyelles Amengual

(Judgement at Nuremberg. Stanley Kramer, 1961).

"Vencedors o vençuts", es una pel•lícula sobre un dels judicis (no el de mes repercussió) que es varen fer a la ciutat de Nuremberg l'any 1948. En aquest cas els que seuen al banc dels acusats, varen ser alguns dels magistrats que s'encarregaren d'impartir i administrar la "justícia" durant el règim nazi d'Adolf Hitler.

Sempre que comentam una pel•lícula, feim una referència sobre el director que la va concebre. També solem parlar una mica de la valoració que la crítica cinematogràfica ha fet d'aquest director. Amb relativa freqüència hi ha divisions profundes, que oscil•len entre gairebé la idolatria (no sempre justificada) i el menyspreu o la indiferència (no sempre merescuda). I en alguns casos el reconeixement es pràcticament unànime.

Pel que fa a Stanley Kramer, hi ha un consens generalitzat a l'hora de considerar-lo un director poc inspirat i que tan sols de manera ocasional evidencia un notable talent. Tal vegada si hagués sigut més valent, audaç i profund estaríem parlant d'un dels directors mes interessants i compromesos de la història del cinema. Molt sovint en els seus treballs, més que ineptitud hi ha una contenció ideològica que desvirtua seriosament el producte final. Kramer sol plantejar temes molt interessants (racisme, dogmatisme religiós...), però gairebé sempre es queda a mig camí. Preocupat per la taquilla, per la rendibilitat, te por d'anar massa lluny, de ser excessivament radical. I això el perjudica molt.

Probablement el millor exemple d'això que estem diguent sigui la pel•lícula "Endevina qui ve a sopar" (Guess Who's coming to dinner, 1967). Les conviccions lliberals i progressistes d'un pare i una mare trontollen quan la filla els anuncia el seu proper matrimoni amb un jove afroamericà. En pura teoria s'hauria de tractar d'un film antiracista i un cant al mestissatge. Però acaba sent molt tramposa. John Prentice (Sidney Poitier) és el perfecte pretendent: brillant, educat, guapo, amb un excel•lent futur professional. L'únic problema és el color de la seva pell. Per altra banda, els pares del jove tampoc veuen amb bons ulls que el seu fill es casi amb una al•lota de pell mes aviat pàlida. Amb la qual cosa sembla que vol equiparar el racisme dels "blancs" amb el dels "negres" perpetrant una evident i oceànica injustícia. La pel•lícula es veu amablement si passes per alt aquets detalls.

Però tan sols passarà a la història per la intrerpretació de Katharine Hepburn (va rebre l'Òscar a la millor actriu) i sobretot per la de Spencer Tracy, última demostració d'un immens talent. L'actor estava greument malalt quan es va rodar la pel•lícula degut a les complicacions d'un emfisema pulmonar. El director li va donar llibertat per interpretar l'última escena com li vingués de gust. I ell va fer una declaració dels valors que havien impulsat la seva vida i una de les mes emocionants declaracions d'amor que s'han pogut veure a una pantalla de cinema. Les llàgrimes de Katharine Hepburn quan l'escoltava eren completament reals. Spencer Tracy va morir quinze dies mes tard.

A "L'herència del vent" (Inherit the wind, 1960), va fer una potent denúncia del dogmatisme religiós i del "creacionisme". En aquesta pel•lícula un jove es jutjat per ensenyar als seus alumnes les teories de Darwin. Amb Frederich March (fiscal), Spencer Tracty (advocat) i Gene Kelly (periodista) com a protagonistes, es tornava a assegurar unes grans interpretacions i un bon reclam de taquilla. Però en aquest cas Kramer no està tan contingut, la distància entre les intencions i els resultats no és tan sideral, i es situa, juntament amb la pel•lícula que comentam avui entre el millor de la seva filmografia, que per cert, no es massa extensa.

Un dels nostres llibres de referència, esmentat ja mes de una i dues vegades és "50 anys de cinema nord-americà" de Bertrand Tavernier i Jean Pierre Coursodon. Per una vegada, citarem paraules textuals (s'ha de dir que gairebé massacren l'obra de Kramer) "...Però hem de justos i no aclaparar a Kramer amb una condemna absoluta. Sempre a l'aguait dels grans temes, en un parell d'ocasions aconsegueix una història prou intensa per captar, exclusivament per l'atractiu intrínsec del relat, l'interés de l'espectador. "Judgement at Nuremberg" i "Inherit in the wind" s'imposen com les seves millors pel•lícules, car que és impossible no apassionar-se pels seus respectius temes".

"Judici a Nuremberg" no és ni de bon tros una obra mestra, pero sí una bona pel•lícula que proposa diverses qüestions molt interessants. La primera d'elles nomes començar: l'home que presidirà el Tribunal, (Spencer Tracy) es dirigeix en un jeep militar a la que serà la seva residència. Veim les imatges d'una ciutat completament arrasada. Quan aquell es demana que ha passat, el seu acompanyant li respon: "Construccions de vuit-cents anys que es cremen en no res". Kramer suggereix la ignorància i el menyspreu que els oficials nord americans senten per la "vella Europa", per la seva història.

Una cosa que no m'agrada des del principi de la pel•lícula és precisament la rellevància que es dona a l'estament militar en tot el procés judicial. Francament, el que la Fiscalia estigui representada per un coronel no em provoca cap adhesió. Richard Widmark interpreta aquest paper amb molta credibilitat, pero no puc deixar de pensar que la història dels EEUU està vesada de sang innocent. I que per regla "general" cap militar pot donar lliçons d'humanitat.

L'advocat dels acusats (Maximilian Shell en el millor paper de la seva vida) és en realitat el que diu les coses més interessants i les que mes et fan pensar. Al principi de la pel•lícula llegeix un text on es reivindica l'esterilització dels deficients mentals com a mètode de defensa de la societat. El text fou escrit per un jutge nordamericà.

També es situa el context històric en el qual Hitler va guanyar unes eleccions democràtiques i va poder fer progressar el seu règim de terror: una societat cada vegada mes empobrida i deprimida, on la fam no era de cap manera una cosa excepcional. Aquest és un altre dels temes plantejats per Kramer. Ha de tenir límits la democràcia?. S'hauria d'haver prohibit la participació del partit nazi?. O el problema esta en la societat que li dona suport?. Evidentment és absurd intentar prohibir les idees. No crec que hagués solucionat res impedir a Adolf Hitler i al seu partit presentar-se a les eleccions. El problema des del meu punt de vista rau més en la gent que és capaç d'acceptar el seu missatge sense qüestionar-se la seva inhumanitat i el seu caràcter criminal. El debat sobre aquest tema, i naturalment sobre l'exercici del poder, pot ser apassionant. Per altra banda, qui s'atreviria a posar xifra a les víctimes del sistema capitalista al llarg de la seva història?.

Un altre tema força interessant que proposa Kramer és que els magistrats jutjats ho son per haver aplicat unes lleis sorgides d'un Parlament, no per desobeir-les Per tant es dona per bo que una llei injusta, que atenta contra els drets fonamentals de les persones, ha de ser forçosament infringida i vulnerada. Totes recordareu que no fa tan de temps, els que es negaven a formar part de l'estament militar, els insubmisos, podien ser condemnats a penes superiors als dos anys de presó, la qual cosa significava entrar directament als centres penitenciaris a complir la condemna. Naturalment, cap del magistrats que va empresonar a un insubmís, ha rebut una citació judicial.

En el seu darrer torn de paraula, l'advocat dels magistrats alemanys fa un al•legat on culpabilitza als països democràtics occidentals per no haver fet tot el que estava en les seves mans per evitar les atrocitats que el règim nazi va perpetar. Hitler no tenia un programa ocult (com algú de per aquí que totes i tots coneixem) que es va treure del calaix quan va guanyar les eleccions. La seva ideologia era ben coneguda. Els Estats que desprès varen lluitar contra ell, abans hi havien fet negocis, li havien venut armes i no el qüestionaven. Aquesta situació s'ha anat repetint amb altres règims de manera quotidiana fins els nostres dies. Els exemples serien molt nombrosos, basta recordar Sadam Husein o Gadafi.

La posada en escena de Kramer té moments molt assolits que contrasten amb altres de pobre construcció visual i zooms innecessaris. Gran part de la pel•lícula transcorre dins la sala on es celebra el judici, però el director aconsegueix amb bastanta solvència evitar un to excessivament teatral. Es tracta des del meu punt de vista d'una notable pel•lícula, sobretot per una interesantíssima proposta discursiva. I que insinua un talent que la timidesa artística mai va deixar brillar del tot.

Menció apart mereix l'excel•lent repart i el gran treball interpretatiu (indubtable mèrit de Kramer) de totes les actrius i els actors: Spencer Tracy, Montgomery Clift, Burt Lancaster, Marlen Dietrich, Judy Garland, Richard Widmark....

Montgomery Clif fou un dels millors actors de la història del cinema. Irrepetible, d'una intensitat dramàtica poc freqüent, i d'una enlluernadora mirada capaç de transmetre una immensa fragilitat, la seva vida va ser una de les mes tormentoses i tràgiques del Holywood del seu temps. Quan li varen oferir el paper de fiscal, ja es trobava amb caiguda lliure cap a un desastre inevitable. Va rebutjar al paper que li oferiren i tan sols va admetre interpretar sense cap contraprestació econòmica, el d'un home a qui pels seus problemes mentals havien esterilitzat. Son set minuts de prodigiosa i aclaparadora interpretació, probablent els millors de tota la pel•lícula.

Spencer Tracy va brillar en tots els gèneres que va tocar. La seva presència era d'aquelles que omplien la pantalla i que dignificaven pel.líucles mediocres en les que l'ùnic interessant era la seva interpretació. Va representar com ningú un cert tipus d'home honest, de fermes conviccions ètiques, que no necessriament has de compartir però que gairebé sempre ets veus obligat a respectar.

Tal vegada algú pot pensar que comparar el temps de l'Alemanya pre nazi amb l'actual es una completa exageració. Qui ho pensi, segurament tindrà part de raó. Però em sembla innegable que estam visquent un moment històric crucial. El resultat de les darreres eleccions a Grècia conviden a fer una profunda reflexió sobre tot el que està passant. Començant pel mateix procés electoral, que ha evidenciat una pobríssima qualitat democràtica al pronosticar un desastre insuportable si la ciutadania no accepta-va la guillotina del mercat.

Crec que la principal batalla es lliurarà al camp de les idees i dels valors. No podrem anar mes enllà si la perdem. Hem de tenir la capacitat de convèncer a la gent de que es el model, el sistema el que no funciona. Hem d'explicar a les treballadores i treballadors que les persones i els mercats no poden ser lliures al mateix temps.

La vaga que hem convocat ens ha de servir per llançar aquest missatge. La revolta ha de ser un estat d'ànim i la ràbia una eina de transformació. Ens hi juguem molt. No en l'èxit o el fracàs de la vaga, que sempre serà relatiu i de complicada valoració que mai ha de ser mercantilista. Em refereix-ho al fet de poder tocar la consciència de les nostres companyes i companys que no saben que ho son. Parlo d'enamorar a la gent amb la idea de la lluita.

Salut, bona sort i vaga.

Fitxa tècnica

D: Stanley Kramer;
G: Abby Mann;
Ft: Ernest Laszlo;
Ms: Ernest Gold;
Mt: Frederic Knudston;
Int: Spencer Tracy, Burt Lancaster, Richard Widmark, Marlene Dietrich, Maximilian Shell, Judy Garland, Montgomery Clift, Wiliam Shatner.

BALA PERDUDA

Els 25 anys de El Lokal

Toni Àlvarez

Situat al cor del Raval de Barcelona, d'ànima i praxis llibertària i esperit basat en el sentit comú i el suport mutu. Amb aquests trets identitaris és fàcil entendre perquè el Lokal ha sigut una cruïlla autònoma del moviment llibertari no dogmàtic de Barcelona i rodalies, l'ex-cinturó vermell de Barcelona...

L'Assemblea d'insubmisos de Bcn, a la que vaig participar al llarg de 10 anys, vam tenir el Lokal com a centre de reunió i permanència, mai millor dit, fins que ens vam dissoldre. Què vam fer plegats fundadors del CAMPI, restes del MOC i tot un consolat en rebel•lia de la revolució zapatista als pocs metres quadrats del carrer de La Cera? Aquesta circumstància només s'entén des d'una forma de fer i estar que va més enllà del dogmatisme que ens acostuma a encorsetar als col•lectius que es tanquen per tal de protegir-se de possibles "infeccions" i perills ideològics i de pràctica.

Encara tenim pendent una assemblea entre aquells estranys, simpàtics i hiperactius cònsols zapatistes i els membres d'aquella heterogènia, i més estranya encara, assemblea antimilitarista que no es creia massa en ella mateixa i que acostumava a començar les seves assemblees amb la proposta d'autodisolució, i que podia acabar amb una proposta d'acció directa per pintar les àncores del govern naval de BCN, davant l'astorament militar. Una cita que quasi setmanalment ens fèiem al trobar-nos a la petita llibreria de El Lokal, pujant o baixant les diminutes escales del Kokal o a algun dels bars de la rodalia on continuaven les assemblees, de manera més informal, que ja era difícil. És una trobada que ja no es farà, cap dels dos col•lectius existeixen, es van autodissoldre fa un parell d'anys. No així les persones que participaven en elles.

El Lokal representa una part molt important de la Barcelona Rebel de final de segle XX i inici de segle XXI, és ben difícil aglutinar a un espai tant petit a gent tant diversa, és difícil trobar un espai on els neguits i necessitats puguin ser ben gestionades, sense protagonismes, des d'una ombra autoprotectora, amb la llum de l'esperança i el somriure irònic de la revolta intel•ligent. I sense esperar res a canvi...

És difícil d'entendre quan no s'han viscut directament certs moment històrics de la Karcelona postolímpica i del Millet, del cinema Princesa, les contracimeres, les trobades Intergalàctiques zapatistes i els seus caracols, la repressió policial i judicial, la por i l'alegria. Saber que el Lokal continua obert, 25 anys després, és important per saber a qui pots trucar quan tens un marró i necessites ajut sense dogma i sense haver de tenir un carnet d'afiliat. Segurament si truques és perquè has passat per allà i han conegut, participat i actuat amb la gent que li ha donat vida i que continua amb la praxis llibertària que al llarg de tot el segle XX ha il•lustrat els carrers de Barcelona. M'atreveixo a dir, amb somriure de revolta i certa ironia revolucionària, que "no han fet més que continuar amb la tradició".

Des de Tarragona alguns intentem, només intentem, seguir aquesta "tradició"...per molts anys companyes i companys!

** Els actes del 25è Aniversari del Lokal van tenir lloc a Barcelona els dies 19, 20 i 21 d'octubre*

L'adéu a Joan Català, un resistent per la llibertat

Josep Calvet - Setmanari Directa

Els Pirineus i ell van anar estretament lligats, tant en la lluita com en els seus darrers moments. El 14 d'octubre va morir a La Seu d'Urgell en Joan Català i Balanyà, a l'edat de 99 anys i natural de Llavorsí (Pallars Sobirà), ha deixat darrera seu una trajectòria vital extraordinàriament intensa des de la Guerra Civil espanyola, sempre lligat al moviment llibertari i a la figura de l'anarquista aragonès Francisco Ponzán. Des del principi a la fi, va ser un home de fortes conviccions, mantingué intactes els seus ideals fins al darrer dia.

El gran guia dels Pirineus

La seva trajectòria compromesa comença a la Guerra Civil espanyola. En esclatar el conflicte s'allista voluntari a la columna Durruti combatent al front d'Aragó i més tard desenvolupa serveis com a guia i espia de les tropes franquistes a l'Alt Urgell integrant-se al SIEP (Servei d'Intel•ligència Especial Perifèrica) a les ordres de Ponzán. L'encontre amb Ponzán marcarà la seva vida forjant una estreta vinculació que continuarà acabada la guerra dins la resistència francesa.

Al març de 1939 passa a França i és internat al camp de concentració de Vernet d'Ariège d'on aconsegueix fugir i arribar a Andorra.

Al Principat es dedica al contraban però ben aviat col•laborarà novament amb Francisco Ponzán, el qual havia entrat en contacte amb els serveis secrets britànics per tal d'organitzar línies d'evacuació que permetessin portar a militars, jueus i personalitats dels països aliats fins a Barcelona. Gran caminador per la muntanya, Català esdevingué, per la seva resistència física, el seu valor i el seu coneixement del terreny, un dels guies més destacats del grup, tot i que preferia fer de correu passant paquets on s'amagava informació que actuar com a passador de persones.

Detencions i fugues

A Espanya fou detingut fins a quatre ocasions aconseguint fugar-se en totes elles. De la presó del Cisne de Madrid al novembre de 1940 després de ser apressat a Cadis. Quan era traslladat al jutge militar a l'abril de 1941 després de ser detingut a l'estació de França de Barcelona mentre acompanyava a dos aviadors nord-americans. En aquesta ocasió el comissari Eduardo Quintela havia intentat, sense èxit, que col•laborés amb la policia delatant als seus companys. De la presó Model de Barcelona al desembre de 1942 després de ser capturat mentre esperava reunir-se amb Eliseo Melis, un anarquista que resultà ser un confident de la policia franquista. Finalment al març de 1947 de la presó de Carabanchel on complia una pena de 12 anys de presó després de ser detingut a Adrall l'any 1944.

Amagat a França és detingut per la policia però mercès a les gestions de Robert Terres, un destacat agent dels serveis d'intel•ligència francesos, fou alliberat pels serveis prestats als aliats. L'any 1951 fou novament detingut a França després d'atracar un tren correu a Lió per aconseguir fons pel moviment llibertari. Aquest fet li farà passar catorze anys a presons franceses i al 1965, en sortir en llibertat, s'estableix al Principat d'Andorra.

'L'etern descontent'

A mitjans dels anys noranta del segle passat, vaig tenir accés a una còpia mecanografiada de les seves memòries. Un text on s'advertia la seva forta càrrega de compromís, lluita i acció, la seva figura com a un resistent incansable, irreductible i inconformista però a la vegada honest. El vaig conèixer a Sort on vivia aleshores. Tot i tenir més de vuitanta anys encara realitzava llargues caminades amb una energia i determinació admirables.

L'any 2007 aquestes memòries van veure la llum per iniciativa de Jaime Cinca que com era la voluntat del propi Català havia respectat fil per randa el text original atès que l'autor no volia que es toqués ni una sola coma. El mateix títol del llibre, "El eterno descontento", resumia a la perfecció el pensament i les conviccions de Català.

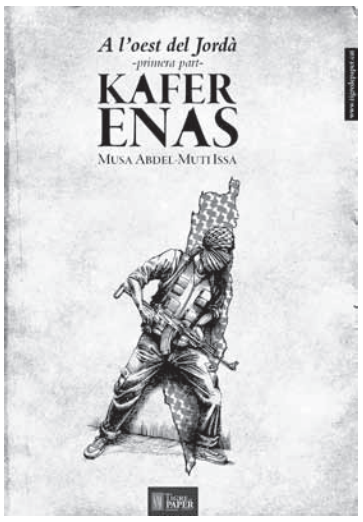
JOAN CATALÀ BALAÑÀ Anarquista lleidatà
Llavorsí 21/02/1913 - La Seu d'Urgell 14/10/2012
No t'oblidarem

Català fou com tants altres un resistent anònim. Entre 1936 i 1945 mantingué una lluita permanent contra el feixisme basada en unes arrelades i inalterables conviccions, desafiant els moments més convulsos i complicats de la història europea i deixant el seu gra de sorra, la petjada del seu recorregut pels camins dels Pirineus.

El mateix 2007 Català, juntament a altres passadors catalans i andorrans fou objecte d'un petit homenatge a Esterri d'Aneu. L'any 2010 el Col•lectiu A les Trinxeres li dedicà un merescut reconeixement a la Seu d'Urgell. Dos iniciatives que van servir per donar a conèixer la lluita de Català i per honrar-lo i homenatjar-lo per la seva trajectòria i que aquesta, a diferència d'altres, no hagi quedat en l'oblit.

Llibres

Kafer Enas, A l'Oest del Jordà

Musa Abdel-Muti Issa

Tigre de Paper, 2012, 426 pàg.

En Kais, un membre de la resistència palestina dedicat a la causa d'alliberar el seu poble; en Mubarak, un agent del Mossad amb l'objectiu d'infiltrar-se entre els activistes palestins; la Nora, una jove que s'ha de fer càrrec de la família víctima de les estratagemes del Mossad; en Faris, un estudiant que a més de lluitar contra l'ocupació s'enfronta al pare en el seu desig d'estudiar a l'estranger; l'Aixa, una cirurgiana que rebutja les tradicions que coarten l'emancipació de la dona…
Musa Abdel-Muti Issa, periodista palestí, ens narra a Kafer Enas una trama novel•lesca ambientada en l'època de la primera Intifada palestina (del 1987 al 1991) en un poble rural prop de Nablus, al nord de Cisjordània. Els activistes de la resistència palestina s'enfronten a l'ocupació israeliana per salvar el poble de la creixent colonització sionista, en una dura batalla contra els serveis secrets del Mossad, que intenten sembrar un niu de col•laboracionistes per desmantellar la resistència. Tot això, enmig d'una societat palestina dividida entre la modernitat i el tradicionalisme, esquinçada per la lluita entre un nacionalisme laic i un fonamentalisme religiós, on el paper de la joventut i de la dona cada cop pren més importància.
Kafer Enas és la primera part de la trilogia "A l'oest del riu Jordà"; una obra que repassa la història contemporània de Palestina des de la primera Intifada fins pràcticament l'actualitat una lluita convertida en símbol per tots els moviments d'alliberament nacional i social.

Escola d'assassins

Joan Francesc Lino

Tigre de Paper, 2012, 248 pàg.

Una novel•la, finalista del premi Ramon Llull 2007, ambientada entre el Penedès i la ciutat de Barcelona on un protagonista que per maltractes laborals comet un assassinat es converteix en una mena de "justicier de la classe obrera".
Un comptable de Sant Pere de Riudebitlles és assassinat per un treballador. Un treballador acomiadat es pren la justícia per la seva mà.
Assassinat a Sant Pere de Riudebitlles per motius laborals. L'assassí deixa una nota i diu que va matar per fer justícia.
No li n'agradava cap, però finalment es quedà amb el que més s'apropà a la realitat, l'últim.
La història es repetia; gent amb poder, abusant del dèbil. Només que ara era pitjor, ja que es veia i es permetia amb tota normalitat.
Però ell creia amb el que deia, i estava decidit a posar fi a tanta injustícia. No hi tenia res a perdre, i molt a guanyar. Com? Exterminant al diable. Així ho va dictaminar, i res, res ja no el podia aturar…

Mussolini a la conquista de las Baleares y otros textos

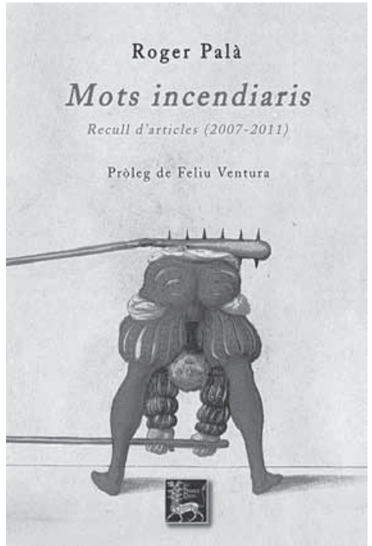

Camilo Berneri

La Malatesta, Edicions del Moixet Demagog i Tierra de Fuego, 2012, 170 pàg.

L'autor (1897-1937), anarquista italià, va escriure aquesta obra en 1937, i en ella ens parla sobre l'interès i els passos donats per la Itàlia feixista de Mussollini per a conquistar l'arxipèlag balear. Les Balears estaven en el punt de mira italià per la seva situació estratègica i serien utilitzades durant la Guerra Civil com cap de pont per a la seva intervenció en la península. En aquesta obra queda clara la intenció dels italians d'annexionar-se les Illes a partir dels anys 20. Berneri ens parla amb rigor, sense apassionament, i amb l'aportació de documents trobats en el consulat italià a Barcelona, una vegada la rebel•lió feixista va ser derrotada.
Es tracta d'una reedició conjunta realitzada per les editorials La Malatesta, Edicions del Moixet Demagog i Tierra de Fuego. El pròleg està escrit per Paco Madrid, fent un valuós estudi sobre la vida i pensament de l'anarquista italià. I per a finalitzar s'han inclòs una sèrie de textos escrits per Berneri amb el títol "Marxisme, classes i Estat", que ens fan veure de primera mà quines eren les seves idees.

Mots incendiaris

Roger Palà

Lo Diable Gros, 2012, 114 pàg.

Rger Palà dóna el tret de sortida a l'editorial Lo Diable Gros (nom inspirat en un dels pseudònims de l'històric agitador llibertari reusenc Josep Llunas), amb el seu llibre "Mots incendiaris. Recull d'articles (2007-2011)".
Es tracta d'un recull d'articles escrits per l'autor entre el 2007 i el 2011 en diversos mitjans de comunicació digitals com Enderrock.cat, Nació Digital, Mèdia.cat, La Directa i altres com el bloc Al darrera la nevera o l'observatori crític Mèdia.cat. És el primer volum de la col•lecció El Martell, que publicarà textos de pensament, anàlisi i crítica.
Inclou un total de 50 articles dividits en cinc grans àmbits temàtics més o menys lògics. El recull inclou textos d'opinió i anàlisi de temàtiques variades: política catalana, moviments socials, mitjans de comunicació, memòria històrica, música... El denominador comú és que la majoria dels textos han estat publicats a internet i difosos per xarxes socials. Així doncs, textos pensats per a la xarxa prenen una nova vida en paper. No n'hi ha cap inèdit, si bé s'ha fet una feina d'edició i correcció de tots els textos. El pròleg del llibre és l'únic text inèdit, obra del cantautor valencià Feliu Ventura. La portada del llibre és un gravat extret del primer manual d'arts marcials publicat a Europa.

Revistes

SOM LO QUE SEMBREM

Butlletí de la coordinadora Som Lo Que Sembrem, de lluita contra els transgènics i en defensa del medi ambient, l'alimentació, la pagesia, la salut i el territori, http://www.somloquesembrem.org/index.php?id=7

L'ATENEU POPULAR 9 BARRIS

Butlletí de l'Ateneu Popular 9barris, un centre cultural públic en el qual l'acció ciutadana i artística serveix com una eina de transformació social, http://www.ateneu9b.net/

LA BURXA

Periòdic de comunicació popular del barri de Sants, Barcelona, amb la crònica de les lluites i activitats dels moviments socials i les associacions culturals, http://www.barrisants.org/

EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener,per a la informació local, la denúncia, la reflexió, el debat, la creació i el lliurepensament, http://www.bllibertari.org/pesolnou/

> DES CARTES MAUDITES

Diccionari de butxaca: unitat

Carlus Jové Buxeda

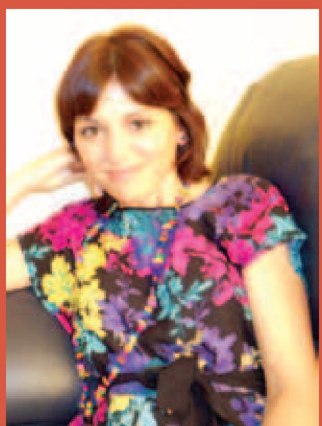
Junts, és millor? És una pregunta que molts ens podem estar fent en el context actual. I em sembla un bon tema per començar una sèrie de columnes en les que reflexionaré sobre conceptes habituals en política. Unitat, doncs.
La unitat sembla ser una de les aspiracions humanes més transversals. A tort i a dret hom cerca la unitat: nacional, de classe, ideològica, d'acció. La unitat com a objectiu, però també com a estratègia o com a experiència. Diuen els místics que l'experiència d'unitat de tot allò existent és el súmmum de l'estat meditatiu; una cosa que no es pot explicar. I, segons el refrany, la unitat fa la força, així que sovint la cerquem fent aliances que semblaven impossibles, i als que la defugen se'ls titlla de sectaris.
La unitat, generalment, sembla una cosa "bona", mentres que la disgregació sembla perniciosa. I com que la tendència humana (diuen) és anar darrera d'allò bo, aspirem a formes d'unitat cada cop més grans. Del clan a la tribu, de la tribu al poblat, el regne, l'estat i la nació. I la nació-estat encara se'ns queda petita, així que l'agregació en una entitat supranacional (que encara no sabem massa com anomenar) seria un pas més cap a la unitat humana (humanitat). La humanitat com a objectiu. És bonic, oi?
Abans deia que podiem parlar de la unitat com a objectiu, com a estratègia o com a experiència. Però potser encara podriem considerar-ne una altra forma: com a negació d'ella mateixa. Pensem en la unitat per la força. A mi aquesta expressió em sembla un oxímoron, perquè la realitat interna de la unitat forçada és la disgregació. I, no obstant, sovint defensem aquesta aparença d'unitat amb dents i ungles per por al mal major de la disgregació. Però... la disgregació és un perill real? És tan perniciosa com se'ns vol fer creure?
L'univers, segons les teories vigents, és fruit de la major disgregació imaginable. La vida mateixa és fruit de la separació física de progenitor i descendent. Així que podriem dir, a mode d'hipòtesi, que el joc/xoc constant entre unitat i disgregació és un dels motors de la nostra realitat. I potser "junt" i "separat" no són termes antagònics, sinó diferents estratègies per assolir l'objectiu d'unitat. (Sense tenir clar, encara, perquè la unitat és, en ella mateixa, bona. Però bé, fem-li un vot de confiança.)

NEUS BAENA GALLARDO, HISTORIADORA

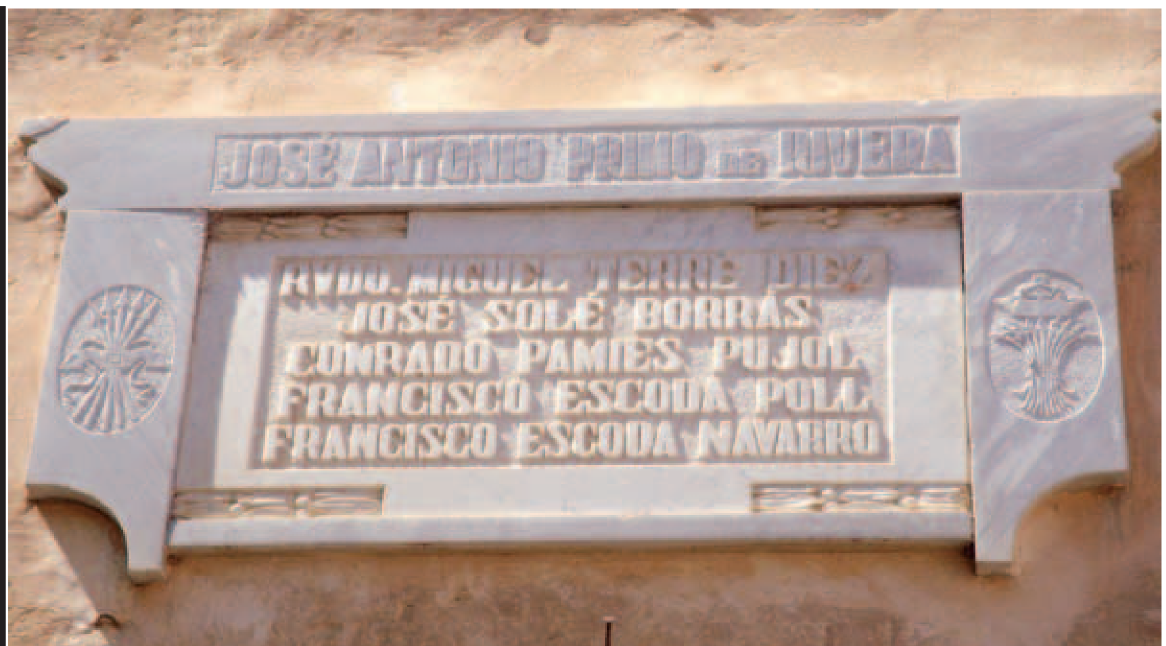
"Les historiadores hauríem de tenir responsabilitat i compromís social"

"La nostra societat encara es troba molt impregnada d'un androcentrisme històric"

> LA FRASE...

"La població activa femenina al nostre país és baixa comparada amb Europa"

"Em sorpren la quantitat i la diversitat de símbols franquistes que vaig trobar als nuclis urbans, cementiris, camins rurals i marges de carretera"

Josep Estivill

Nascuda el 7 de març de 1984 a Mataró, però des dels 6 anys viu a l'Hospitalet de l'Infant. Llicenciada en Història i Màster en Societats Històriques i Formes Polítiques a Europa per la URV (amb Premi Extraordinari) i estudiant de doctorat a l'actualitat, amb una beca del grup de recerca de la URV Ideologies i Societat a la Catalunya Contemporània. La seva tesi, dirigida pels doctors Javier Tébar i Joan Maria Thomàs, se centra en la influència del progressisme catòlic en la transició política a la democràcia a Espanya. Es considera una persona idealista i romàntica. No milita a cap moviment, però voldria donar llum i noves mirades amb la seva professió d'historiadora.

- Has col•laborat en un projecte del Memorial Democràtic sobre la simbologia franquista que es conserva a Catalunya. Fes-nos-en cinc cèntims.

Sí, durant sis mesos vaig treballar com a investigadora al Cens de simbologia franquista de Catalunya. Primer de tot, convido la gent a que visiti els resultats de l'inventari a la pàgina web del Memorial Democràtic. En el meu cas, vaig haver d'anar a 29 municipis de les Terres de l'Ebre i al Vendrell per tal de localitzar i identificar els vestigis simbòlics de la dictadura que encara romanen a l'espai públic. Fou una experiència molt enriquidora tant professionalment com personal. En culminar el treball de camp, encara em sorprenia la quantitat i la diversitat de símbols que vaig trobar als nuclis urbans, els cementiris, els camins rurals o els marges de carretera.

- Quina és la teva opinió d'aquests símbols? Què s'hauria de fer amb la simbologia franquista?

És un tema que desperta moltes sensibilitats i ben diverses entre elles. En la gestió de la simbologia franquista, es plantegen diferents possibilitats depenent de la tipologia, com la seva retirada, el trasllat a museus o centres d'interpretació o, per una altra banda, la contextualització en el lloc on es troba el símbol amb cartells explicatius del perquè de la seva existència, indicant qui el va col•locar allà, amb quina finalitat, quin significat entranya, etc.

En la meva modesta opinió, jo voto per la contextualització- ja sigui al mateix espai públic o en museus-, ja que crec que és fonamental que les futures generacions aprenguin la història no només a través dels llibres, sinó també visualitzant les representacions materials tangibles sorgides en un temps i un espai determinats. Els historiadors/es hauríem de tenir una vessant de responsabilitat i de compromís social aportant el seu rigor i professionalitat en els temes d'Història i memòria, per tal que no es torni a caure en els errors ja comesos per sistemes dictatorials, repressius i brutals.

- També has tractat la història de la dona...

Sí, en dos treballs: vaig publicar el juliol de 2010 "Les dones també fan història! Història i memòria de les dones de Constantí al segle XX", gràcies a la proposta que em va fer la catedràtica en Història Contemporània, la Dra. Montserrat Duch, quan jo em trobava acabant quart de carrera. També he participat en una obra col•lectiva coordinada per ella mateixa sobre dones i representació política a Catalunya, on vaig encarregar-me de la tasca de documentació d'Història oral de les dones que van col•laborar amb nosaltres. Els resultats d'aquest últim treball els vam presentar a la jornada de reflexió i debat "El gènere de la polis", celebrada l'octubre de 2011 al Campus Catalunya de la URV.

- Com resumiries la situació social de la dona als darrers cinquanta anys?

Els ideals franquistes i de la moral catòlica més conservadora i tradicional foren "el ángel del hogar" i "la perfecta casada". La funció de les dones era ser mares, cuidar els fills de la pàtria i ser unes esposes exemplars, relegant la seva vida a l'anomenada esfera privada o àmbit domèstic. Per contra, l'esfera pública, la del treball remunerat, el pensament i la vida política i social, era terreny exclusivament masculí.

Evidentment, hi havia excepcions, així com diferències entre l'àmbit rural i l'urbà. Amb el "desarrollismo" dels anys 60, moltes dones van començar a treballar fora de la llar, però fou sobretot amb la transició a la democràcia que la incorporació femenina al mercat laboral fou més massiva. Consecucions a destacar foren la igualtat legal (però no la real i efectiva), l'aprovació de la Llei de divorci, la despenalització de l'avortament, la legalització dels anticonceptius i l'eliminació de delictes com l'adulteri o l'amistançament. En definitiva i en termes generals, es va "normalitzar" la presència de les dones en l'àmbit públic.

- Quins són els reptes que encara tenen les dones pendents de resoldre?

El "tema estrella" és assolir un equilibri entre la vida personal/familiar, l'àmbit professional i també l'activitat associativa, cultural, acadèmica, etc. Aquesta problemàtica incumbeix tota la societat, i en ella, determinades ideologies, règims dictatorials repressors i morals controladores, han fet molt de mal durant molts anys, conformant una mentalitat fortament patriarcal, imbuïda de prejudicis, i on des de ben nadons, s'educa els nens com a "nens" i les nenes com a "nenes", segons la construcció cultural del sexe, que és el gènere. A nivell estatal, la població activa femenina és baixa si es compara amb altres països d'Europa, i malgrat la llei de paritat, la proporció de dones ocupant càrrecs de direcció i de gestió política i empresarial és molt escassa. També perdura una sobrecàrrega de responsabilitats femenina en l'esfera privada i la xacra de la violència de gènere.

- Com valores l'aparició recent de col•lectius d'homes que debaten sobre el patriarcat i la construcció dels gèneres?

Que la societat es mantingui viva i dinàmica i que sorgeixin d'ella moviments cívics que lluiten pacíficament per uns objectius determinats, és molt positiu sempre que es faci des de la reflexió profunda, pausada i assenyada, i mantenint el respecte cap als altres. I que els homes discuteixin sobre el sistema patriarcal i el gènere també és molt sa, ja que és un assumpte que afecta la col•lectivitat humana. El feminisme és un moviment molt seriós i que s'ha ridiculitzat molt sovint, associant-lo a quelcom extremista, irracional, passat de moda i "anti-homes". No obstant, sense les seves reivindicacions, les dones- i també els homes-, no gaudirien d'una sèrie de drets que avui en dia es consideren naturals i pels quals moltes dones van lluitar i fins i tot van perdre la vida. Mai es pot baixar la guàrdia, ja que la nostra societat encara es troba molt impregnada d'un androcentrisme històric que s'ha encarregat de situar l'home en el bell mig de les coses i en l'esdevenir de la humanitat.

- En la teva faceta de becària universitària, com veus l'evolució de la universitat en aquests darrers anys i la perspectiva futura de relegar-ne l'accés a les persones més adinerades?

És molt preocupant la pujada de taxes en la matrícula universitària i en general les retallades en els serveis socials bàsics de la població, sorgits del consens posterior a la II Guerra Mundial amb la creació de l'Estat del Benestar. També m'amoïna molt que els estudis d'Humanitats o de Ciències Socials esdevinguin marginals i encara més desprestigiats quan, com és sabut, des de sempre les fàbriques de pensament i de reflexió profunda dels problemes del nostre món han estat les facultats de Lletres.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Mercats

Jordi Martí Font

Mercats és plural de mercat i com a tal l'hauríem de contemplar. Una paraula que gràcies a la essa final passa a denominar diverses unitats de la paraula primitiva o original. Però no és el cas. Si mercat ens apropa a la vida que recorre els llocs de venda de verdures, peix, carn i ous d'un espai d'intercanvi d'aquestes viandes per diners o altres formes d'intercanvi, quan hi posem la essa la cosa canvia. I canvia cap a negatiu. No hi ha la vida de les peixateres que pregonen el seu peix per fer-lo desitjar per part de la gent que transita a prop de la parada de peix. No pas. Als mercats no hi ha peix sinó només beneficis que el peix o el que sigui que s'hi assembli pot produir. I si no som capaces de fer-ne créixer els beneficis automàticament els mercats ens faran la vida impossible i arribaran a ofegar-.nos per tal que el peix o el que s'hi assembli que venguem amb aquest nom sigui carn,més car. No els importa que d'aquell peix en visquin famílies senceres, uns pescant-lo i els altres venent-lo i els altres encara menjant-lo. No. Només els importa que produeixi diners i més diners, sempre més que ahir i menys que demà. Sense creixement els mercat no existeixen perquè és la seva forma natural de respirar i per tant d'existir.

Els mercats és el nom que han pres alguns dels assassins professionalitzats d'avui en dia, assassins que no tenen representació en forma d'imatges ni fotogràfiques ni en moviment. Assassins que manen més que els governs i que ningú sap qui són, que ningú que només miri tele o diaris pot entendre de quins individus estan formats en el col•lectiu. Curiós, no? Ens mana i ens envia a la mort i a la misèria un grup de gent que no coneixem ni tan sols en el nom i a qui anomenem amb una paraula que no és en principi negativa, tot el contrari.

Una colla de criminals assolen el món en nom d'ells mateixos i que ens diuen que cal que tinguem menys assistència sanitària gratuïta i universal, que és la que serveix a tothom i no només als rics. Ens diuen que no cal saber tant perquè total, ja aprendrem a treballar treballant, sobretot si només ens cal ser part d'una cadena de muntatge. I el fotut és que ens els creiem i els creiem, els obeïm perquè en la majoria dels casos l'adoctrinament ha aconseguit els seus resultats a partir de la mentida, de la seva propagació a través dels mitjans de desinformació general i de la violència estatal en forma de repressió contra aquells que no s'han cregut les mentides oficials. Cal retallar-ho tot perquè és l'única manera de sortir-.nos-en, diuen. Però sabem que si retallem més en serveis bàsics l'únic que aconseguirem serà afonar-nos més. I tot i això, algunes persones, moltes, assenteixen i diuen que els mercats tenen raó.

Cal desemmascarar els mercats i donar-los nom, acusar-los d'assassinat (hi ha moltes maneres de matar deia Brech) i aclarir a tothom que darrere d'aquest nom hi ha gent que com sempre l'únic que vol és robar-nos la vida a canvi de res, bé, sí, a canvi del nostre sotmetiment mes absolut. I com sempre, ens trobaran davant. Ja hi som!